

„Pekeli könyv.”
Stephen King

LAWRENCE

BLOOD

Nyolcemillió halál

aave

LAWRENCE BLOCK

NYOLCMILLIÓ HALÁL

Lawrence Block: Eight Million Ways to Die

Copyright © Lawrence Block 1982

Hungarian translation © Varga Bálint, 2007

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Lawrence Block: Eight Million Ways to Die Jove Book, New York, 1986

Fordította: Varga Bálint

ISBN: 978 963 711 874 6

Műfaj: Krimi

Nyolcmillió halál

[Címdal](#)

[Dedikáció](#)

[Epigraph](#)

[EGY](#)

[KETTŐ](#)

[HÁROM](#)

[NÉGY](#)

[ÖT](#)

[HAT](#)

[HÉT](#)

[NYOLC](#)

[KILENC](#)

[TÍZ](#)

[TIZENEGY](#)

[TIZENKETTŐ](#)

[TIZENHÁROM](#)

[TIZENNÉGY](#)

[TIZENÖT](#)

[TIZENHAT](#)

[TIZENHÉT](#)

[TIZENNYOLC](#)

[TIZENKILENC](#)

[HÚSZ](#)

[HUSZONEGY](#)

[HUSZONKETTŐ](#)

[HUSZONHÁROM](#)

[HUSZONNÉGY](#)

[HUSZONÖT](#)

[HUSZONHAT](#)

[HUSZONHÉT](#)

[HUSZONNYOLC](#)

[HUSZONKILENC](#)

[HARMINC](#)

[HARMINCEGY](#)

HARMINCKETTŐ
HARMINCHÁROM
HARMINCNÉGY

BILLY DUGAN

CLIFF

BOSTON JOHN

BAMBI

TÖRPE MARK

és

VÖRÖSHAJÚ MAGGIE

emlékére

„Egy szép nő halála kétségtelenül a legpoetikusabb téma a világon.”

Edgar Allan Poe

(Babits Mihály fordítása)

EGY

Láttam belépni. Nehéz lett volna nem észrevenni. Szőke haja majdnem fehér volt – a gyerekeknél búzaszőkének hívják hosszú copfba fonta, amit körbetekert a feje búbján, és egy hajtűvel fogott meg. Homloka magas, járomcsontja erős, szája a kelleténél pont egy kicsivel szélesebb. Cowboycsizmájában legalább egynyolcvan magas volt, aminek túlnyomó részét a lába tette ki. Burgundi színű divatos farmert viselt, és egy pezsgősínű feles szőrmekabátot. Egész nap hol esett, hol nem, a kezében mégsem volt esernyő, a fején nem volt kalap. Szőke haján csillogtak az esőcseppek.

Egy pillanatra megállt az ajtóban, hogy összeszedje magát. Szerda délután fél négy körül járt, amikor igazán pang az élet az Armstrongban. Az ebédelők már régen elmentek, a munkaidő azonban még nem ért véget, de úgy tizenöt perc múlva megjelennek az első középiskolai tanárok, utánuk néhány ápolónő a Rooseveltt Kórházból, akiknek négykor ér véget a műszakja. De rajtam kívül egyelőre csak hárman vagy négyen ültek a bárpultnál, és egy borozgató pár az egyik asztalnál. Ennyi. Meg persze én, a szokásos asztalomnál a helyiség végében.

Azonnal felém indult. Kék szemével rögtön kiszúrta magának az ajtóból. A bárnál azonban egy pillanatra megállt, hogy megkérdezze, biztosan én vagyok-e az, aztán az asztalok között odajött hozzám.

– Mr. Scudder? – kérdezte. – A nevem Kim Dakkinen. Elaine Mardell barátnője vagyok.

– Tudom, már szólt nekem. Üljön le.

– Köszönöm.

Velem szemben ült le, retiküljét letette közénk az asztalra, elővett belőle egy csomag cigarettát meg egy eldobható öngyújtót, majd megkérdezte, nem zavar-e, ha rágyújt. Megnyugtattam, hogy nem.

A hangja egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek gondoltam. Puhán beszélt, enyhe középnyugati akcentussal. A cowboycsizma, a szőrmekabát, a széles arc láttán, valamint egzotikus neve hallatán egy mazochista legszebb álmára számítottam. Egy kemény, határozott, konok, európai típusú nőre.

Ráadásul még annál is fiatalabb volt, mint amennyinek elsőre néztem. Nem lehetett több huszonöttnél.

Rágyújtott, aztán az öngyújtóját a cigarettásdobozra tette. A pincérnő, Evelyn már két hete csak nappal dolgozott, mert egy kis szerepet kapott egy off-Broadway darabban. Mindig olyannak látszott, mint aki éppen egy ásítást nyom el. Odajött az asztalhoz, miközben Kim Dakkinen az öngyújtójával játszott. A lány egy pohár fehérbort rendelt. Evelyn megkérdezte, kérek-e még kávé, és amikor igent mondtam, Kim megszólalt. – Maga kávé iszik? Akkor bor helyett én is azt kérek. Ha nem gond.

Amikor Evelyn meghozta a kávé, Kim tejszínt töltött bele, megcukrozta, megkeverte, belekóstolt, majd elmondta, hogy nem nagyon szeret inni, különösen napközben nem. De nem bírja a kávé feketén, ahogy én. Ő sűrűn és édesen szereti, mint valami desszertet. Még szerencse, mondta, hogy soha nem volt gondja a súlyával, azt evett, amit csak akart, soha nem hízott egy dekát sem. Ugye milyen szerencsés?

Bólintottam, hogy az.

Régóta ismerem Elaine-t? Évek óta, feleltem. Nos, ő nem olyan régóta ismeri, sőt ami azt illeti, nem is New Yorkban élt sokáig, és ugyan szinte csak most találkozott Elaine-nel, nagyon kedvesnek tartja. Ugye az? Az, bólintottam. Elaine épeszű, két lábbal jár a földön, és azért ez nem semmi, igaz? Nem ám, bólintottam.

Nem sűrgettem. Megállás nélkül csicsergett, mosolygott, közben mélyen a szemembe nézett. Ha nem az első helyet szerzi meg egy szépségversenyen, akkor a Legszeretetre méltóbb Induló díjat biztosan elhozza. Nem sietett, hogy a lényegre térjen, és nekem ezzel semmi bajom nem volt.

– Maga rendőr volt – mondta.

– Pár éve.

– Most meg magánnyomozó.

– Nem pontosan – feleltem, mire a szeme elkerekedett. Szokatlan, kék színe volt, és azon tűnődtem, vajon nem hord-e kontaktlencsét. A lány lencsék néha különös dolgokat művelnek a szem színével: némelyiket felerősítik, a másikat letompítják.

– Nincs engedélyem – magyaráztam. – Amikor úgy döntöttem, hogy nem akarok többé jelvényt viselni, egyben eldöntöttem azt is, hogy magánnyomozói engedélyre sincs szükségem. – És formanyomtatványokat sem akarok kitölteni, az adóbevallásról nem is beszélve.

– De valójában mégis magánnyomozó? Ebből él, igaz?

– Igen.

– Akkor minek hívja azt, amit csinál?

Jövök-megyek, kapok pár dollárt. Persze nem csak jövök-megyek, és nem csak pár dollárt kapok. A munka egyszerűen megtalál. Sokkal többet utasítok vissza, mint amennyire igent mondok, és azokra mondok igent, amikre nem találok jó indokot, hogy visszautasítsam. Most éppen azon gondolkodtam, hogy mit akar tőlem ez a nő, és milyen kifogással utasítom majd vissza.

– Nem tudom, minek hívom – válaszoltam. – Azt lehet mondani, hogy szívességeket teszek a barátaimnak.

Az arca felderült. Amióta besétált az ajtón, megállás nélkül mosolygott, de ez volt az első mosoly, ami a szemében is felgyulladt. – Nos, ez tökéletes – mondta. – Rám fér egy szívesség. És ha már itt tartunk, egy barát is.

– Mi a probléma?

Egy újabb cigarettával időt nyert, aztán visszatette az öngyújtót a dobozra, és a kezét nézte. Körmei ápoltak voltak, nem túl hosszúak, és mélybordóra festette őket. Bal kezének középső ujján egy négyszögletes, zöld kövel díszített aranygyűrűt viselt. – Maga tudja, miből élek. Ugyanabból, amiből Elaine.

– Tudom.

– Kurva vagyok.

Bólintottam. Kiegyenesedett, kihúzta a vállát, megigazította szőrmekabátját, és kigombolta a felső gombját. Megcsapott parfümjé illata. Korábban is éreztem már ezt a fűszeres illatot, de nem tudtam, hol és mikor. Felvettem a csészémet, és megittam a kávé maradékát.

– Ki akarok szállni.

– Az egészszől?

Lassan bólintott. – Négy éve csinálom. Júliusban múlt négy éve, hogy idejöttem. Augusztus, szeptember, október, november. Négy éve és négy hónapja. Huszonhárom éves vagyok. Az fiatal, nem?

– De.

– Nem érzem magam fiatalnak. – A kabátja legfelső gombját begombolta.

Fény tükröződött vissza a gyűrűjéről. – Amikor négy évvel ezelőtt leszálltam a buszról, az egyik kezemben a bőröndöm volt, a másikban meg egy farmer- dzseki. Most meg egy tenyésztett nercből készült kabátom van.

– Nagyon csinos.

– Bármikor elcserélném a régi farmerdzsekimért – mondta. – Ha azokat az éveket is visszakapnám vele együtt. Nem cserélném el. Mert ha visszakapnám azokat az éveket, ugyanazt tenném, nem igaz? Ha tizenkilenc évesen tudtam volna azt, amit most tudok – sóhajtott. – De ez csak úgy történhetett volna

meg, hogy tizenöt évesen kezdem az ipart, és akkor ma már nem élnék. Összevissza beszélek, elnézést.

– Nincs miért elnézést kérnie.

– Ki akarok szállni.

– És mihez akar kezdeni? Visszamegy Minnesotába?

– Wisconsinba. De nem, nem megyek vissza. Nincs miért visszamennem.

Az, hogy ki akarok szállni, még nem jelenti azt, hogy vissza kell mennem.

– Értem.

– Rengeteg bajt okoznék magamnak. Leszűkítem a választási lehetőségeimet. Ha „A” nem jó, akkor az azt jelenti, hogy maradok a „B”-nél. És akkor még csak az ábécé első két betűjénél tartok.

Akár filozófiát is taníthatna. – Én hol jövök be a képbe, Kim? – kérdeztem.

– Maga? Persze, persze.

Vártam.

– Itt van a stricim.

– Aki nem engedi, hogy kiszálljon?

– Még nem mondtam neki semmit. Szerintem talán már sejti, de nem mondtam neki semmit, ő sem mondott nekem semmit, és...

A felsőteste megremegett egy pillanatra. Az ajka fölött parányi izzadságcseppek jelentek meg.

– Maga fél tőle.

– Honnét tudja?

– Megfenyegette magát?

– Nem igazán.

– Ez mit akar jelenteni?

– Soha nem fenyegetett meg, de nem érzem magam biztonságban tőle.

– Más lányok is megpróbáltak már kiugrani?

– Nem tudom. Alig tudok valamit a többi lányról. A stricim egyáltalán nem olyan, mint a többi. Legalábbis nem olyan, mint amelyeneket én ismerek.

Nincs két egyforma strici. Elég megkérdezni a lányokat. – Miért? – kérdeztem.

– Olyan kifinomult. Visszafogott.

Hogyne. – Mi a neve?

– Chance.

– Vezeték- vagy keresztnév?

– Mindenki így hívja. Nem tudom, hogy ez a vezeté- vagy a keresztnéve. Talán egyik sem, mert ez a beceneve. Az embereknek külön nevük van, ami

passzol a foglalkozásukhoz, tudja?

– Kim a valódi neve?

Bólintott. – De az utcán más volt a nevem. Chance előtt egy másik strici futtatott, Duffynak hívták. De ő gyakran Duffy Greenként vagy Eugene Greenként mutatkozott be. Meg volt még egy neve, amit elfelejtettem. – Az emléktől elmosolyodott. – Annyira zöld voltam, amikor befogott. Igaz, nem a buszról szedett le, de majdnem.

– Fekete férfi?

– Duffy? Persze. Chance is az. Duffy vitt ki az utcára. A Lexington sugárúton stricheltem, ha meg nagyon meleg volt, akkor átmentünk a folyó másik oldalára, Long Island Citybe. – Egy pillanatra becsukta a szemét. Amikor kinyitotta, így folytatta: – Hirtelen rám törtek az emlékek. Hogy milyen volt az utcán? Bambi. Ott így hívtak. Vagy hívtam magam. Long Island Cityben a fuvarokat a kocsijaikban intéztük el. Odajártak még Long Islandról is. A Lexingtonon egy hotelt használtunk. Nem is hiszem el, hogy egyszer ezt csináltam. Hogy így éltem. Istenem, annyira zöld voltam. De nem ártatlan. Tudtam, hogy miért jöttem New Yorkba, de akkor is olyan zöldfülű voltam.

– Mennyi ideig volt az utcán?

– Olyan öt vagy hat hónapig. De nem voltam valami jó. Persze jól néztem ki, meg... tudtam is, hogy mit csinálok, de nem voltam valami talpraesett. Néha pánikroham tört rám, és nem tudtam... dolgozni. Duffy adott nekem cuccot, de mindig beteg lettem tőle.

– Cuccot?

– Tudja, drogot.

– Hogyne.

– Aztán berakott ebbe a házba, és ott már jobb volt, de nem tetszett neki, mert nem tudott felügyelni meg irányítani. A lakás a Columbus Circle mellett volt. Úgy mentem oda dolgozni, mint aki irodába jár. Ott voltam, nem is tudom, fél évet. Aztán akkor jött Chance.

– Hogyan?

– Duffyval voltam a bárban. Nem egy stricibárban, hanem egy dzsesszklubban. Chance odaült az asztalunkhoz. Ott ültünk, beszélgettünk, aztán engem otthagytak, elmentek kettesben beszélgetni, és amikor Duffy visszajött, mondta, hogy Chance-szel kell mennem. Azt hittem, hogy le kell vele feküdnöm vagy valami, és jól be is rágtam, mert ha szórakozni megyünk, akkor nekem miért kellene dolgoznom? Chance-ből nem néztem ki, hogy strici, érti? Aztán elmagyarázta, hogy Chance nője leszek. Úgy éreztem

magam, mint egy kocsi, amit éppen eladott.

– Ezt tette? Eladta magát Chance-nek?

– Nem tudom, mit csinált. De elmentem Chance-szel, és jó is volt. Jobb, mint Duffyval. Elhozott a házból, odarakott a telefon mellé, és ennek már vagy három éve.

– És maga azt akarja tőlem, hogy segítsék kiugrani.

– Meg tudja tenni?

– Nem tudom. Lehet, hogy nem is kellek hozzá. Nem mondott neki semmit? Nem utalt rá, beszélt róla, vagy valami hasonló?

– Félek.

– Mitől?

– Hogy megöl, vagy megvágja az arcom, vagy ilyesmi. Vagy hogy lebeszél róla. – Előredőlt, kezét a karomra tette. A mozdulat kiszámított volt, de akkor is elérte a kívánt hatást. Belélegeztem fűszeres illatát, és éreztem szexuális kisugárzását. Nem indultam be rá, nem akartam őt, de nem tudtam nem tudomást venni szexuális erejéről. – Tudsz segíteni nekem, Matt? – kérdezte.
– Nem baj, hogy Matt-nek hívlak?

Nevetnem kellett. – Nem – feleltem. – Nem bánom.

– Keresek pénzt, de valahogy mindig elköltöm. Nem keresek sokkal többet, mint az utcán. De van egy kis pénzem.

– Ó.

– Ezer dollárom.

Nem szóltam semmit. Kinyitotta a retiküljét, kivett belőle egy fehér borítékot, a körmével felszakította. Egy köteg bankót húzott ki belőle, és letette közénk az asztalra.

– Beszélhetnél Chance-szel helyettem.

Felvettem a pénzt, a kezemben tartottam. Közvetítenem kellett volna egy szőke kurva és egy fekete strici között. Valahogy soha nem vágytam erre a szerepre.

Vissza akartam adni neki a pénzt. De már kilenc vagy tíz napja, hogy kiengedtek a Roosevelti Kórházból, tartoztam nekik, elsején esedékes volt a lakbérem, és már nem is emlékeztem, mikor küldtem utoljára pénzt Anita-nak és a fiúknak. Volt pénzem a tárcámban meg a bankban is, de még együtt sem valami sok, és Kim Dakkinen pénze ugyanolyan jó volt, mint bárki másé. Mit számított, hogy hogyan kereste meg?

Megszámoltam a bankjegyeket. Tíz darab használt százas. Ötöt az asztalon hagytam, ötöt meg visszanyújtottam neki. A szeme elkerekedett, és ekkor

eldöntöttem, biztosan kontaktlencsét visel. Ilyen színű szeme senkinek sincs.

– Öt most, öt később – mondtam neki. – Ha sikerrel járok.

– Megegyeztünk – vigyorodott el hirtelen. – Az egészet megtarthatod

– Talán jobban dolgozom, ha van motivációm. Kérsz még kávét?

– Csak akkor, ha te is. Én inkább valami édeset szeretnék. Van az étlapon desszert?

– A pekándiós pite finom. Meg a sajtorta is.

– Imádom a pekándiót – közölte. – Iszonyú édesszájú vagyok, de nem tudok meghízni. Ugye milyen szerencse?

KETTŐ

Volt azonban egy probléma. Ahhoz, hogy beszéljek Chance-szel, tudnom kellett, hol keressem, de Kimnek ötlete sem volt.

– Nem tudom, hol lakik – vont vállat. – Senki sem tudja.

– Senki?

– A lányok közül senki. Mindig ezzel szoktunk szórakozni, ha véletlenül ketten együtt vagyunk Chance nélkül. Megpróbáljuk kitalálni, Chance hol lakik. Egyik este együtt voltam ezzel a lánnyal, Sunnyval, és egymás után jöttünk elő a hülyébbnél hülyébb ötletekkel. Hogy Harlemben él a béna anyjával, vagy a Sugar Hillen van egy nagy háza, vagy a kertvárosban lakik egy nagy erdő közepén, és vonattal jár be. Vagy hogy a kocsiában van két bőröndje, azokból él, és csak pár órát alszik az egyik lakásban. – Ezen elgondolkodott egy kicsit. – Azt leszámítva, amikor velem van, soha nem alszik. Ha lefekszünk, akkor utána ott marad egy kicsit, aztán felkel, felöltözik, és eltűnik. Azt mondta, nem képes aludni, ha valaki van vele.

– Mi van akkor, ha kapcsolatba kell lépned vele?

– Adott egy számot, de ott csak üzenetet lehet hagyni neki. Bármikor tárcsázhatom, még éjjel is, és mindig felveszi valaki. Chance meg rendszeresen odaszól, hogy hagyott-e neki valaki üzenetet. Ha kinn vagyunk a placcon, akkor félóránként odatelefonál.

Lediktálta a számot, amit beírtam a noteszembe. Megkérdeztem, hogy hol tartja a kocsiját. Nem tudta. Megjegyezte a kocsija rendszámát?

Megrázta a fejét. – Én soha nem figyelek ilyesmikre. Annyit tudok, hogy Cadillacje van.

– Micsoda meglepetés. Hol szokott inni?

– Nem tudom. Ha beszélni akarok vele, akkor hagyok egy üzenetet. Nem tudom megkeresni. Úgy érted, van-e törzshelye? Sok bárba jár, de egyik sem a törzshelye.

– És mit szokott csinálni?

– Mire gondolsz?

– Jár meccsre? Kártyázik? Mit csinál, ha egyedül van?

Kim elgondolkodott a kérdésen. – Mindenféle dolgokat – felelte végül.

– Miféle dolgokat?

– Attól függ, hogy kivel van. Én szeretek dzsesszklubokba járni, szóval ha

velem van, akkor oda megyünk. Ha ilyen estéhez van kedve, akkor engem hív. Van egy másik lány, őt még csak nem is ismerem. Na, vele koncertre jár. A Carnegie Hallba meg ilyen helyekre. Sunny imádja a sportot, így aztán gyakran viszi el meccsre.

– Hány lányt futtat?

– Nem tudom. Ott van Sunny és Nan, meg a lány, aki szereti a klasszikus zenét. Talán van még egy vagy kettő. Chance nagyon magának való, tudod?

– Más nevét nem ismered? Csak a Chance-t?

– Csak azt.

– Mióta vagy vele? Három éve? És nem tudod a nevét, a címét, csak egy telefonszámot, ahol üzenetet tudsz neki hagyni?

Lenézett a kezére.

– Hogyan szedi össze tőletek a pénzt?

– Néha eljön érte.

– Először odatelefonál?

– Nem mindig. Néha. Vagy odaszól, hogy vigyem el neki a pénzt. Egy bárba vagy kávézóba. Vagy várok rá egy sarkon, megjön, és odaadom neki.

– Mindent odaadsz neki, amit keresel?

Bólintott. – Ő talált nekem lakást, ő fizeti a lakbért, a telefont meg a számlákat. Együtt veszünk nekem ruhákat, és azt is ő fizeti. Szeret nekem ruhát választani. Odaadom neki, amit keresek, ő meg visszaad belőle valamennyit költőpénznek.

– Mindent odaadsz neki?

– A fenéket. Szerinted honnét van az ezer dollár? De furcsa, mert többet is megtarthatnék magamnak.

Miután elment, a bár lassan kezdett megtelni irodai dolgozókkal. Addigra már elege lett a kávéból, és inkább fehérbort rendelt, de annak is otthagya a felét. A noteszomba leírtam a címét Chance telefonszáma mellé, és kész.

Na de miért kellene nekem ennél több? Előbb vagy utóbb csak elcsípem, és akkor beszélni fogok vele. Ha jól intézem, akkor jobban meg tudom ijeszteni, mint ő tette Kimmel. Ha meg nem, akkor ötszáz dollárral gazdagabb vagyok, mint reggel, amikor felkeltem.

***

Miután Kim elment, megittam a kávémat, és az egyik, tőle kapott százassal fizettem. Az Armstrong a Kilencedik sugárúton van, az Ötvenhetedik és az

Ötvennyolcadik utca között, a hotelom meg az Ötvenhetedik sarkán. Bementem, a recepcióstól megkérdeztem, van-e üzenetem, aztán a hall nyilvános fülkéből felhívtam Chance számát. A harmadik csengetésnél egy nő vette fel, megismételte az utolsó négy számjegyet, majd megkérdezte, miben segíthet.

– Mr. Chance-szel szeretnék beszélni – mondtam.

– Hamarosan ideszól – felelte a nő. A hangja alapján középkorú lehetett és láncdohányos. – Akar neki üzenetet hagyni?

Megadtam neki a nevem, és a hotel telefonszámát. Megkérdezte, milyen ügyben keresem Mr. Chance-t. Személyes ügyben, válaszoltam.

Amikor leraktam a telefont, megremegett a kezem. Talán a sok kávétól. Inni akartam. Eszembe jutott, hogy beugrok a Polly's Cage-be a túloldalon egy gyors italra, vagy veszek egy üveg bourbont a nem sokkal odébb lévő italboltban. Szinte láttam magam előtt az italt. Jim Beam vagy J. W. Dant, vagy valami hasonlóan egyszerű barna whisky egy lapos üvegben.

Ugyan már, mondtam magamban, zuhog, nézz csak ki, nem akarsz kimenni az esőbe. Kiléptem a fülkéből, a főbejárat helyett a lift felé fordultam, és felmentem a szobámba. Bezártam magam mögött az ajtót, odahúztam egy széket az ablakhoz, és bámultam az esőt. Az ital iránt érzett vágy pár perc elteltével elmúlt. Aztán visszajött, hogy megint elmúljon. Egy órán keresztül ez ment, a készítés úgy villogott a fejemben, mint valami neonfény. Maradtam, ahol voltam, és néztem az esőt.

Hét körül felvettem a telefont, és Elaine Mardellt tárcsáztam. Az üzenet-rögzítője válaszolt, és amikor meghallottam a sípoló hangot, így szóltam: – Matt vagyok. Találkoztam a barátnőddel, és csak meg akartam köszönni, hogy hozzám küldted. Egyszer majd viszonzom a szívességet. – Letettem, és vártam még egy fél órát. Chance nem hívott vissza.

Nem voltam különösebben éhes, de rábeszéltem magam, hogy menjek le enni valamit. Az eső elállt. Átmentem a Blue Jaybe, hamburgert és hasábkrumplit rendeltem. Két asztallal odébb egy fickó sört ivott a szendvicse mellé, erre én is elhatároztam, hogy rendelek egy sört, de mire a pincér meghozta a hamburgerem, meggondoltam magam. A krumpli felét meghagytam, a burgert megettem, ittam két bögre kávé, majd rendeltem egy cseresznyés pitét.

Majdnem fél kilenc volt, amikor eljöttem. Megálltam a hotelomnál – senki sem hagyott üzenetet aztán elsétáltam a Kilencedik sugárútra. A sarkon

régebben volt egy görög bár – Antares és Spiro's néven –, de ma már egy zöldséges áll a helyén. Észak felé fordultam, elsétáltam az Armstrong előtt, az Ötvennyolcadik utcánál megvártam, amíg zöldre vált a lámpa, átmentem a sugárúton, és a kórház mellett elballagva a St. Paulhoz érkeztem. Az oldalajtón beléptem, majd le a szűk lépcsőkön a pincébe. A kilincsen egy kézzel írt papírlap függött, de alig lehetett látni.

Ez állt rajta: AA.

Éppen elkezdtek, amikor benyitottam. Három asztalt U alakban állítottak egymás mellé, mindkét oldalukon emberek ültek, plusz még mögöttük is, a fal mellé állított székeken. Egy távolabbi asztalon italok sorakoztak. Töltöttem magamnak kávét egy papírpohárba, aztán leültem egy székre a falnál. Páran bólintottak felém, én is üdvözöltem őket.

A fickó, aki beszélt, nagyjából velem lehetett egyidős. Halszálkás mintázatú zakót viselt, alatta kockás inget. Elmondta élete történetét az első italtól kezdve, amit még tinédzserként döntött le, egészen addig, amíg csatlakozott a programhoz négy éve. Azóta józan. Párszor megnősült és elvált, összetört néhány autót, számos állást vesztett el, többször kezelték kórházban. Aztán amikor abbahagyta az ivást, és elkezdett eljárni az összejövetelekre, a dolgok jóra fordultak. – Nem a *dolgok* fordultak jobbra – javította ki magát. – Hanem *én* lettem jobban.

Gyakran mondják ezt. Sok mindent mondanak, és gyakran hallom ugyanazokat a fordulatokat, szavakat, mondatokat. De a történetek azért érdekesek. Emberek, akik ott ülnek Isten színe és mindenki előtt, és mindenféle istenverte dolgot elmondanak magukról.

Vagy egy félóráig beszélt. Utána tartottak egy tízperces szünetet, és körbeadták a kosarat, hogy abba dobja mindenki a pénzt, amivel hozzájárul a költségekhez. Beraktam egy egydollárost, aztán töltöttem még egy bögre kávét, és elvettem két kekszet. Egy katonai kabátot viselő férfi a nevemen üdvözölt. Eszembe jutott, hogy Jimnek hívják, így én is üdvözöltem. Megkérdezte, mi újság velem, mire azt válaszoltam, hogy minden rendben.

– Itt vagy, józan vagy – mondta. – Más nem számít.

– Gondolom.

– Minden nap jó, amikor nem iszom. Mindig napokban számolom. Megint egy nap, amikor nem ittam. Nincs nehezebb egy alkoholistának, mint hogy ne igyon, és te pontosan ezt teszed.

Nem. Ez nem igaz. Kilenc vagy tíz napja jöttem ki a kórházból. Két vagy három napig józan maradok, aztán inni kezdek. Legtöbbször csak egy ital,

kettő, vagy három, és tudom, hol a határ, de vasárnap este mocskosul berúgtam: a Hatodik sugárúton egy Blarney Stone-ban ittam bourbont, mert sejtettem, hogy ott senki sem ismer. Nem emlékszem, mikor jöttem el onnét, nem tudom, hogyan kerültem haza, hétfő reggel remegtem, a szám száraz volt, és úgy éreztem magam, mint a két lábon járó halál.

Ezt nem mondtam el Jimnek.

A tízperces szünet után folytatták. Az emberek megmondták a nevüket, azt, hogy alkoholisták, aztán megköszönték a szpíkernek, hogy megosztotta belük az élete történetét. Elmondták, hogyan azonosultak a szpíkerrel, felidéztek egy-egy emléket a piás napokból, vagy arról beszéltek, milyen nehéz józan életet élni. Egy lány, nem sokkal lehetett idősebb Kim Dakkinennél, a szerelmével kapcsolatos problémáiról mesélt, egy meleg, harmincas férfi meg felidézte, milyen kellemetlenségei voltak egy érdeklődővel az utazási ügynökségében. A sztori vicces volt, sokan nevettek.

Egy nő ezt mondta: – Nincs egyszerűbb dolog a világon, mint józannak maradni. Nem kell inni, el kell járni a gyűlésekre, és hajlandónak kell lenni megváltoztatni a kibaszott életeteket.

Amikor rám került a sor, így szóltam: – A nevem Matt. Passzolok.

A gyűlés tízkor ért véget. Hazafelé menet megálltam az Armstrongnál, és leültem a bárpulthoz. Azt mondja mindenki, ha az ember megpróbál nem inni, akkor ne menjen bárokba, de én jól érzem magam ott, és a kávé is jó. Ha inni akarok, akkor inni fogok, nem számít, hogy hol vagyok.

Amikor kijöttem a bárból, a *News* első kiadása már ott volt az újságárosoknál. Vettem egyet, és hazamentem a szobámba. Kim Dakkinen stricije még mindig nem hívott vissza. Ismét tárcsáztam a számát, és megtudtam, hogy az üzenetet megkapta. Hagytam neki egy újabbat: nagyon fontos, hogy mihamarabb visszahívjon.

Lezuhanyoztam, felvettem a köntösömet, és kinyitottam az újságot. A bel- és külföldi híreket is elolvasom, de alig figyelek rájuk. A dolgoknak sokkal kisebb jelentőségűeknek kell lenniük, hozzám sokkal közelebb kell történniük, hogy érdekeljenek.

Elég sok érdekes hírt találtam. Két kölyök Bronxban a D-metró elé dobott egy nőt. Nem mozdult, csak feküdt a hátán a sínek között, és hat szerelvény is elhaladt fölötte, mire a metróvezető meg tudott állni. A nő sértetlenül megúsza.

A West utcában, közel a Hudson dokkjaihoz egy prostituáltat megöltek.

Leszúrták, állt a cikkben.

Egy zсарu Coronában továbbra is válságos állapotban volt. Két nappal korábban két férfi vascsövekkel rátámadt, és elszedte a fegyverét. A felesége mellett négy, tízévesnél fiatalabb gyereke van.

A telefon nem szólalt meg. Igaz, nem is vártam. Nem láttam, hogy a kíváncsiságot leszámítva Chance miért akarna visszahívni. Mondhattam volna, hogy zсарu vagyok – Mr. Scudder könnyebb semmibe venni, mint Scudder detektívet –, de ezt csak akkor játszom el, ha nincs más választásom. Azzal semmi bajom, ha az emberek saját maguk jutnak el egy következtetésre, ami felé inkább elindítom őket.

Szóval akkor meg kell találnom őt. Ám legyen. Legalább lesz mit csinálnom. Az üzenetek miatt meg, amiket hagytam, legalább emlékezni fog a nevemre.

A titokzatos Mr. Chance. Azt gondolná az ember, hogy van egy hordozható telefonja a minibárral felszerelt, szőrme üléshez, rózsaszín napellenzős stricimobiljában. Egy magára valamit adó strici kocsija minimum így néz ki.

Elolvastam a sporthíreket, aztán visszalapoztam a Village-ben meggyilkolt kurvához. A nevét nem írták le, személyleírást sem, csak annyit közöltek, hogy az áldozat huszonöt év körüli.

Felhívtam a Newst, hátha már kiderítették az áldozat nevét. Közölték, hogy ezt az információt nem adhatják ki. Gondolom, még nem találták meg a legközelebbi hozzátartozóját. Ezután a Hatodik körzetet tárcsáztam, de Eddie Hoehler nem volt szolgálatban, más meg nem jutott eszembe, aki ott ismerne engem. Végül elővettem a noteszemet, majd úgy döntöttem, hogy túl késő felhívni Kimet. A városban minden második nő kurva, semmi okom nem volt azt hinni, hogy őt kaszabolták össze a West Side autópálya alatt. Eltettem a noteszt, hogy tíz perc múlva megint elővegyem, és tárcsázzam a számát.

– Matt Scudder vagyok – üdvözöltem. – Csak tudni akartam, hogy sikerült-e beszélned a barátoddal, amióta találkoztunk.

– Nem. Miért?

– Hagytam neki üzenetet, azt hittem, visszahív, de mivel eddig nem tette, holnap el kell mennem megkeresnem őt. Semmit nem mondtál neki arról, hogy ki akarsz szállni, igaz?

– Egy szót sem.

– Helyes. Ha előbb találkoznál velem, mint én, akkor tégy úgy, mintha semmi sem történt volna. Ha meg felhív, hogy találkozni akar veled, akkor azonnal csörögj ide hozzám.

– A számon, amit megadtál?

– Azon. Ha időben fel tudsz hívni, akkor én megyek majd el a találkozódra. Ha mégsem, akkor viselkedj természetesen.

Egy kicsit még beszéltem hozzá. Mivel megijedt, hogy miért hívom, ezért meg kellett nyugtatnom. De legalább azt megtudtam, hogy nem ő halt meg a West utcában. Legalább nyugodtan tudtam aludni.

Hogyne. Lekapcsoltam a lámpát, eldőlttem, és sokáig csak feküdtem az ágyban, aztán felkeltem, és elővettem az újságot. Az jutott eszembe, hogy egy ital – vagy kettő – megnyugtathatna, és segítene elaludni. A gondolatot nem bírtam kiverni a fejemből, de sikerült maradnom, ahol voltam, és amikor hajnali négy lett, azt mondtam magamnak, le kell mondanom az italról, mert minden bár bezárt már. Egy volt csak nyitva a Tizenegyedik sugárúton, de ez szerencsére nem jutott eszembe.

Lekapcsoltam a lámpát, lefeküdtem, és a halott kurván gondolkodtam, meg a sebesült zsarun, meg a nőn, akit a metró elé löktek, aztán azon tűnődtem, miért is gondolja bárki, hogy érdemes józannak maradni ebben a városban. Aztán ezzel a gondolattal a fejemben elaludtam.

HÁROM

Fél tizenegykor ébredtem, meglepően kipihenten, az alvás és az ébrenlét határán töltött hat óra után. Lezuhanyoztam, megborotválkoztam, reggelire kávéit ittam, megettem egy zsemlét, majd elmentem a St. Paulba. Most nem a pincébe, hanem a templomba, és csendben ültem az egyik padban tíz percig, aztán meggyújtottam pár gyertyát, majd a perselybe csúsztattam ötven dollárt. A Hatvanadik utcában egy postán vettem egy postai csekket kétszáz dollárról, meg egy borítékot bélyeggel. A csekket elküldtem az exfeleségemnek Syossetbe. Megpróbáltam pár sort írni kísérőül, de nagyon bűnbánóra sikerült. A pénz túl kevés volt, túl későn küldtem, és ezt anélkül is tudta, hogy külön leírtam volna neki. A csekket belecsúsztattam egy üres papírlapba, és így adtam fel.

Szürke nap volt, hideg, de több eső már nem fenyegetett. Goromba szél fújt, ami a sarkokon belekapott az emberekbe. A Coliseum előtt egy férfi káromkodva kergette a kalapját, mire én automatikusan felnyúltam, és megfogtam az enyém karimáját.

Már majdnem a bankomnál voltam, amikor rájöttem, hogy Kim előlegéből nem maradt annyi, hogy érdemes lenne a pénzügyi tranzakció formalitásával bajlódnom. Inkább visszamentem a hotelomba, és kifizettem a jövő havi lakbér felét. Akkor már csak egy százasom volt, amit felváltattam tízesekre meg húszasokra.

Miért is nem fogadtam el az ezer dollárt előre? Hogy legyen, ami motiváljon, villant be. Nos, kellőképpen motiválva voltam.

A fachomban a szokásos levelek fogadtak: pár szórólap, meg egy levél a kongresszusi képviselőmtől. Egyikre sem voltam kíváncsi.

Chance nem hagyott üzenetet. Nem mintha számítottam volna rá.

Megint tárcsáztam a számát, és a biztonság kedvéért hagytam neki egy újabb üzenetet.

Aztán el is jöttem otthonról, és nem is mentem haza egy ideig. Néha felültem a metróra, de inkább sétáltam. Állandóan úgy nézett ki, hogy esni fog, de nem esett, a szél egyre erősebb lett, ám a kalapomat nem kapta le a fejemről. Útközben beugrottam két kapitányságra, néhány kávézóba, meg jó pár bárba. A kávézóknál kávéit ittam, a bárokban kólát, beszéltem pár emberrel, és jegyzeteltem. Még a hotelomat is felhívtam kétszer, de Chance

nem hagyott üzenetet. Sokkal inkább arra számítottam, hogy esetleg Kim keres. Senki sem hívott. Tárcsáztam Kimet, a rögzítője válaszolt. Újratárcsáztam, megint a rögzítő kapcsolt be. Mindenkinek van üzenetrögzítője, és hamarosan majd ezek fogják egymást tárcsázni, és üzeneteket hagynak. Én nem tettem.

A délután vége felé beültem egy moziba a Times Square-en. Két Clint Eastwood-filmet játszottak egymás után abból a sorozatból, amelyikben a külön utakon járó zsarú azzal intézi el az ügyeket, hogy agyonlövi a rosszfűkat. A sorokban szinte csak és kizárólag olyan emberek ültek, akiket Eastwood a filmekben agyonlőtt. Vadul éljeneztek, valahányszor kinyírt valakit.

A Nyolcadik sugárúton egy kubai-kínai étteremben sertéshúst ettem sült rizzsel, felhívtam a hotelomat, aztán beugrottam az Armstrongba egy kávéra. A bárpultnál beszélgetni kezdtem valakivel, és úgy gondoltam, maradok egy ideig, de fél kilenckor sikerült kilépnem az ajtón, átmentem az utca túloldalára, le a pincébe, a gyűlésre.

Egy háziasszony beszélt éppen, aki merevrészegre szokta inni magát, miközben a férje dolgozott, a gyerekek meg az iskolában voltak. Egyszer a fia a konyhakövön találta meg eszméletlenül, mire meggyőzte a gyereket, hogy az egy különleges joggyakorlat volt a fájós hátára. Mindenki nevetett.

Amikor rám került a sor, így szóltam: – A nevem Matt. Ma este csak hallgatnék.

A Kelvin Small a Lenox sugárút és a Százhuszonhetedik utca sarkán áll. A helyiség teljes hosszában bárpult fut végig, vele szemben meg asztalok vannak. A bár végében egy kis színpadon két, rövidre nyírt hajú, napszemüveget és a Brooks Brothersnél vett öltönyt viselő fekete gyerek játszott halk dzsesszt. Egyikőjük a zongoránál ült, a másik meg a dobokat simogatta a seprűivel. Olyannak látszottak és olyannak hangzottak, mint a Modem Jazz Quartet egyik fele.

Azonnal meghallottam a játékukat, ahogy beléptem, mert a bár rögtön elcsendesült. Én voltam az egyetlen fehér férfi a helyiségben, és mindenki alaposan megnézett magának. Az asztaloknál láttam két fehér nőt fekete férfiak társaságában, de az összes többi férfinak más bőrszíne volt, mint nekem.

Keresztülsétáltam a báron egészen a mellékhelyiségig. A tükör előtt egy profi kosarasnak is beillő férfi fésülte kiegyenesített haját. A pomádéja szaga keveredett a marihuánáéval. Megmostam a kezem, majd odatartottam a

kézszarító alá. A magas férfi még mindig a haján dolgozott, amikor kijöttem.

A beszélgetés megint elhalt. A kijárat felé sétáltam, lassan, vállamat kihúztam. A zenészekben nem voltam biztos, de abba le mertem volna fogadni, hogy nincs olyan ember a bárban, akit legalább egyszer ne tartóztattak volna le. Stricik, dílerek, kártyások, szélhámosok. A természet nemesemberei.

Az ötödik bárszéken ülő férfin megakadt a tekintetem. Egy másodperc kellett ahhoz, hogy azonosítsam, mert amikor régebben ismertem, akkor egyenes szálú volt a haja, de most klasszikus afrofrizurát viselt. Öltönye zöld volt, cipője egy – gyaníthatóan a kihalás szélére került – hulló bőrből készült.

A fejemmel az ajtó felé intettem, majd elsétáltam mellette, ki az utcára. A Lenoxon megálltam egy utcalámpa alatt. Két vagy három perc elteltével laza járásával ő is megjelent. – Hé, Matthew – üdvözölt, és kinyújtotta a tenyerét, hogy csapjak bele. – Mizújs?

Nem csaptam bele a tenyerébe. Lenézett kinyújtott kezére, aztán rám, megrázta a fejét, összecsapta a kezét, beletörölte a nadrágja szárába, majd vékony csípőjére tette. – Rég volt – mondta. – A környékeden kifogytak a kedvenc piádból? Vagy csak azért jöttél Harlembbe, hogy használd a vécét?

– Ha jól látom, megszaladt neked, Royal.

Belesimított a hajába. A neve Royal Waldron volt, és egyszer ismertem egy fekete zsarut, aki Royalt átkeresztelte. Akkoriban Royal Flushként ismerték, a zsarú erre elnevezte Royal Fosnak, hogy a végén csak Fostosnak hívja. – Nos, veszek meg eladok.

– Tudom.

– Ha tisztességes üzletet ajánlok az embereknek, akkor este van miből kaját tennem az asztalra. Mit keresel errefelé, Matthew, a kies északon?

– Egy fickót.

– Lehet, hogy már meg is találtad. Már nem vagy a jardnál?

– Pár éve kiléptem.

– És venni akarsz valamit? Mi kell, és mennyit tudsz áldozni rá?

– Mid van?

– Majdnem mindenem.

– A biznisz még mindig jól megy a kolumbiaiakkal?

– Bazmeg – mondta, majd a bal keze elindult a nadrág cipzárja felé. Biztos voltam benne, hogy egy fegyvert dugott a nadrágjába, a hasához. A Kelvin Smallban legalább annyi fegyver volt, mint vendég, ha nem több. –

A kolumbiaiak okésak – felelte. – Csak nem szabad őket átverni. Soha. De te nem azért jöttél, hogy anyagot vegyél.

– Nem.

– Akkor meg mit akarsz?

– Egy stricit keresek.

– Most mentél el vagy húsz mellett. Meg hat-hét kurva mellett.

– Egy Chance nevű stricit keresek.

– Chance.

– Ismered?

– Talán tudom, hogy kicsoda.

Vártam. Egy férfi közeledett felénk hosszú kabátban. Minden kirakatnál megállt. Csak éppen megnézni nem tudta őket, mert a nyitvatartási idő végeztével az összes kirakatot acélfüggöny védte. A férfi azonban minden acélfüggöny előtt megállt, és úgy nézte őket, mintha valami különleges jelentőséggel bírnának.

Egy kék-fehér rendőrautó gurult az utcán, majd lassított. A két egyenruhás rendőr alaposan megnézett minket magának. Royal jó estét kívánt nekik. Én nem mondtam semmit, és ők sem. Amikor a kocsni végre eltűnt, Royal megszólalt. – Chance nem jár ide túl sokat.

– Hol találom meg?

– Nehéz megmondani. Akárhon megfordulhat, soha nem lehet tudni. Nem jár helyekre.

– Én is ezt hallottam.

– Hol kerested eddig?

Felsoroltam. Egy kávézóban a Hatodik sugárúton, aztán egy másikban a Negyvenötödik utcában, egy dzsesszklubban a Village-ben, meg két bárban a nyugati Negyvenedik utca környékén. Royal elgondolkodva bólintott.

– A Muffin-Burgerben sem érdemes keresni – tanácsolta mert egyik csaját sem az utcán futtatja. Ezt biztosan tudom. Ennek ellenére akár ott is lehet, vágod? Azt akarom mondani, hogy akárhon lehet, de helyekre nem jár.

– Hol keressem, Royal?

Mondott néhány címet. Az egyik helyen már jártam korábban, de elfelejtettem mondani neki. A többit megjegyeztem. – Miféle alak ez a Chance?

– Milyen lenne? – nézett rám. – Egy strici.

– Nem kedveled.

– Nincs mit kedvelni vagy nem kedvelni rajta. A barátaim üzleti

kapcsolatok, Matthew, Chance-szel meg nekem nincs közös bizniszem. Én nem veszem azt, ami ő árul, ő meg azt nem, amit én. Ő nem akar anyagot venni, én meg nem akarok puncit venni. – Gonosz kis mosolya mögött kivillantak a fogai. – Ha te vagy a cukrosbácsi, soha nem kell a puncióért perkálnod.

Az egyik hely, amit Royal említett, Harlemben volt, a St. Nicholas sugárúton. Elsétáltam a Százhuszonötödik utcáig. Széles volt, jól megvilágított, és tele emberrel. Ennek ellenére kezdett erőt venni rajtam a feketék közt sétáló fehér ember nem teljesen irracionális paranoiája.

Északra fordultam a St. Nicholasra, a Club Cameroon irányába. A Kelvin Small olcsóbb kiadása, élő zene helyett egy zenegép szolgáltatta a muzsikát. A férfivécé mocskos volt, és az egyik ajtó mögött valaki nagyokat szippantott. Nem volt kétséges: kokaint az orrába.

Senkit sem ismertem a bárban. Megittam egy üdítőt, és néztem a bárpult mögötti tükörben visszatükröződő tizenöt-húsz fekete arcot. Arra gondoltam, nem először akkor este, hogy akár Chance is ott lehet a bárban, és nem tudok róla. A személyleírás, amit Kim adott róla, a vendégek felére illett, enyhe jóindulattal meg az összesre. Mert fényképet még nem sikerült felhajtanom róla. Rendőrségi kontaktjaim nem ismerték a nevét, és ha a Chance a vezetékneve volt, ilyen nevű ember nem szerepelt a nyilvántartásukban.

A mellettem ülő férfiak elfordították a fejüket. Megpillantottam magam a tükörben. Egy sápadt férfi nézett vissza rám színtelen öltönyben és szürke kabátban. Az öltönyömbre ráfért volna egy vasalás, a kalapom meg csak akkor nézett volna ki rosszabbul, ha a szél lekapja a fejemről. Ott ültem két széles vállú, eltúlzott gallérú inget viselő divatbohóc között. A stricik sorba szoktak állni Phil Kronfeld boltja előtt a Broadwayn az ilyen öltönyökért, de Kronfeld már lehúzta a rolót, így nem is tudtam, honnét szerzik be a ruháikat manapság. Lehet, hogy ki kellene derítenem, mert talán Chance is odajár, és így a nyomára bukkanhatnék.

De hogyan? Ma már senki sem nyit számlát egy üzletben, mindenki készpénzzel fizet. Még a kocsikért is. Egyszerűen beugranak Potamkinhez, leszámolják a százakat, és már viszik is haza az új Cadillacet.

A jobbomon ülő férfi rászólt a csaposra: – Öntsed csak bele ugyanabba a pohárba – mondta. – Hadd érjen össze az ízük. – A csapos vállat vont, Hennessyt töltött a pohár aljába, majd hideg tejet döntött rá. Régebben Fehér Cadillac volt a neve a koktélnak. Talán még ma is így hívják.

Lehet, hogy Potamkinnél kellett volna próbálkoznom.

Vagy otthon kellett volna maradnom. A jelenlétem feszültséget gerjesztett, és éreztem, ahogy megtölti a kis helyiséget. Előbb vagy utóbb odaáll elé valaki, megkérdezi, mi a francot keresek ott, és erre a kérdésre nehezen tudnék elfogadható választ adni.

Eljöttem, mielőtt ez megtörtént volna. A lámpánál egy taxi állt. Az egyik ajtó be volt horpadva, a lökhárító félig leszakadt. Nem voltam biztos benne, hogy ez miképpen minősítette a sofőrt. De azért beültem.

Royal említett egy helyet a nyugati Kilencvenhatodik utcában, így a taxit ott állítottam meg. Hajnali kettő is elmúlt már, kezdtem fáradni. Bementem egy újabb bárba, ahol megint egy fekete férfi ült a zongoránál, ami hamisnak hangzott, de talán csak én hallottam úgy. A vendégek fehérek és feketék voltak nagyjából egyenlő arányban. Több vegyes párt is láttam, de a fekete férfiak társaságában lévő fehér nők inkább látszottak barátnőknek, semmint kurváknak. Néhány férfi alaposan kicsípte magát, azonban nyomát sem láttam annak a striciszereelésnek, ami az előző bár vendégeit jellemezte. Persze erre a helyre is jellemző volt a pörgős élet meg a készpénz uralma, de sokkal visszafogottabban, mint a harlemi klubokban vagy a Times Square környékén.

Bedobtam egy tízcentest a nyilvános telefonba, és felhívtam a hotelomat. Nem volt üzenet. Az éjszakai portás egy mulatt volt, aki állandóan köhögés elleni szirupot ivott, mégis egész jól végezte a dolgát. És még a *Times* keresztrejtvényét is meg tudta fejteni, ráadásul töltőtollal. – Jacob, tegyél meg nekem egy szívességet – kértem tőle. – Hívd fel ezt a számot, és keresd Chance-t.

Lediktáltam a számot, ő visszaolvasta, és megkérdezte, hogy Mr. Chance-t keresse-e. Csak Chance-t, feleltem.

– És ha ott van?

– Akkor tedd le.

Odamentem a bárhoz, és majdnem rendeltem egy sört. Végül kólánál maradtam. Egy perccel később megszólalt a telefon, és egy egyetemistának látszó srác vette fel. Hangosan megkérdezte, van-e ott egy bizonyos Chance. Senki sem felelt. Közben a csapost figyeltem. Ha ismerős is volt neki a név, nem mutatta. Még abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán figyelt-e.

Ezt a játékot minden bárban eljátszhattam volna, ahova betértem, és talán még eredménnyel is jártam volna. Csak az a baj, hogy későn jutott eszembe.

Komoly detektív voltam. Manhattan összes Coca-Coláját megittam, és nem

voltam képes előkeríteni egy istenverte stricit. Kirohadnak a fogaim, mire megtalálom a mocsokládáját.

A zenegépben egy nóta véget ért, egy másik meg elkezdődött, egy dal Sinatra előadásában, de valami bevillant tőle az agyamban, és sikerült két távoli pontot összekötnöm. A kólámat a pulton hagytam, fogtam egy taxit, és lementem a Columbus sugárútra. A Hetvenkettedik utcánál kiszálltam, és elgyalogoltam a Pooganig. A vendégek félúton voltak a kicsípelt stricik és a feltörekvő maffiózók között, de nem Chance-t kerestem. Hanem Danny Boy Bellt.

Aki nem volt ott. – Danny Boy? – kérdezte a csapos. – Korábban itt járt. Próbálja meg a Top Knotot a Columbus túloldalán. Ha nincs itt, akkor ott megtalálja.

Meg is találtam. A pult végén ült egy bárszéken. Évek óta nem láttam, de nem volt nehéz felismernem. Egy centit sem nőtt, és a bőre sem lett sötétebb.

Danny Boy szülei sötét bőrű feketék voltak. A vonásait tőlük örökölte, de nem a bőre színét. Albínó volt, mint egy fehér egér, vékony és alacsony. Azt állította, hogy százötvenöt centi. Szerintem legalább három centivel hazudta magát magasabbnak.

Háromrészes sötét öltönyt viselt, és fehér inget. Nem is tudom, mikor láttam utoljára egyszerű, fehér inget. Nyakkendőjén visszafogott vörös és fekete csíkok sorakoztak. Fekete cipőjét fényesre pucolta. Nem hiszem, hogy akár egyszer is másban láttam volna, mint öltönyben meg olasz félcipőben.

– Matt Scudder – üdvözölt. – Ha elég türelmesen várok, előbb-utóbb mindenki előkerül.

– Mi van veled, Danny?

– Öregebb vagyok. Évek óta nem láttalak. Alig egy mérföldre laksz innét, és mikor találkoztunk utoljára?

– Alig változtál.

Egy ideig csak fürkészte az arcomat. – Te sem – felelte, de nem volt meggyőző. Meglepően kellemes volt a hangja, kicsit mély, akcentus nélküli. Az ember azt hitte volna, úgy beszél, mint egy gengszter egy James Cagney-filmben.

– A környéken jártál? – kérdezte. – Vagy engem keresel?

– Először a Poogannél voltam. Ott mondták, hogy itt vagy.

– Nem is jutok szóhoz. Egy tisztán baráti látogatás.

– Nem pontosan.

– Miért nem ülünk le egy asztalhoz? Beszélhetünk elfeledett barátokról,

régi szép időkről. Meg arról, hogy mi hozott ide téged.

Danny Boy kedvenc bárjaiban mindig tartanak egy üveg behűtött orosz vodkát. Ezt issza ugyanis, jéghidegen, mert nem szereti a jégkockákat. Hangosan koccannak a pohárhoz, és felvizezik az italt. Alig ültünk le az asztalhoz, egy apró kis pincérnő villámgyorsan megjelent a vodkájával, meg egy kólával. Danny Boy a poharamra nézett, majd rám.

– Az utóbbi időben igyekszem visszafogni magam – mondtam.

– Nem hülyeség.

– Gondolom.

– Mértékletesség – bólintott. – Mindig mondtam, Matt, hogy azok a régi görögök mindent tudtak. Mértékletesség.

Ledöntötte a vodkája felét. Ha jól emlékszem, napi nyolcra van hitelesítve. Az negyed liter egy nem egészen ötvenkilós testben, és soha nem láttam rajta, hogy megártott volna neki. Soha nem tántorgott, nem akadt össze a nyelve, koherensen beszélt és mozgott.

32 És? Nekem mi közöm ehhez?

Belekortyoltam a kólámba.

Ott ültünk, és sztoriztunk. Danny Boy információban utazik. Akármit is hall, azt elraktározza, majd megfelelő módon elemezve, értékelve és kiegészítve keres vele annyit, hogy a cipője mindig fényes, a vodkás pohara pedig mindig tele legyen. Összehoz embereket, és fáradozásaiért cserébe kiharcol magának egy szeletet. A keze mindig tiszta marad, pedig több, rövid életű vállalkozásban érdekelt, amelyek jó része a törvényesség határán egyensúlyoz. Amikor még a rendőrségen dolgoztam, egyike volt legjobb informátoraimnak, ráadásul pénzt sem kért, csak információt cserébe.

– Emlékszel Lou Rudenkóra? – kérdezte. – Mindenki csak így ismeri: Louie, a Kalap. – Bólintottam, hogy emlékszem. – Hallottad, mi történt az anyjával?

– Mi?

– Kedves, öreg ukrán hölgy, a keleti Kilencedik vagy Tizedik környékén lakott. Évek óta özvegy. Legalább hetven volt, inkább közel a nyolcvanhoz. Lou mennyi lehet? Ötven?

– Talán.

– Nem is érdekes. Lényeg az, hogy ennek a kedves, öreg hölgynek van egy udvarlója, egy özvegy férfi, aki ugyanannyi idős, mint ő. Hetente párszor a hölgy főz neki ukrán kaját, és talán moziba is elmennek, ha találhatnak egy olyan

filmet, amiben nem dugnak megállás nélkül. Szóval egyik délután az öreg elmegey a hölgyhöz, baromi izgatott, mert talált egy tévét az utcán. Valaki kirakta a szemébe. Azt mondja, az embereknek elment az eszük, teljesen jó dolgokat dobnak ki. Ráadásul ő még szerelni is tud. A hölgynek egy kis fekete-fehér tévéje van, és ha meg tudja javítani, amit az utcán talált, akkor szépen ki lehet cserélni.

– És?

– Bedugja a tévét a konnektorba, mire az fogja magát, és felrobban. Az öreg fél szemére megvakult, egyik kezét le kell vágni. Mrs. Rudenko meg ott ült a tévé előtt, és azonnal meghalt, amikor felrobbant.

– Bomba volt a tévében?

– Az ám. Olvastad a sztorit az újságban?

– Lemaradtam róla.

– Öt vagy hat hónapja történt. A rendőrök arra gondoltak, hogy valaki bombát rakott a tévébe, és elvitte az ellenségéhez. Talán maffiaügy volt, talán nem, és már nem is tudjuk meg, mert az öreg csak az utcát tudta megmondani, hogy hol találta meg, és azzal semmire sem mentek a zsaruk. Aki megkapta a tévét, elég eszes meg óvatos volt ahhoz, hogy kirakja a szemébe. Találkoztam Lou-val, és vicces volt, mert nem tudta, kire haragudjon. „Ez a kibaszott város”, mondta nekem. És akkor mi van? Mondjuk, hogy Kansas közepén élsz, jön egy tornádó, felkapja a házad, és szétszórja Nebraskában. Isten műve volt.

– Ezt szokták mondani.

– Kansasban tornádót használ. New Yorkban megbuherált tévéket. Akárki vagy, Isten vagy valaki más, mindig azzal dolgozol, ami kéznél van. Kérsz még egy kólát?

– Most nem.

– Mit tehetek érted?

– Egy stricit keresek.

– Diogenész meg egy őszinte embert keresett. Annyi strici van, hogy csak győzz válogatni belőlük.

– Nem általánosságban keresek egy stricit. Hanem egy bizonyosat.

– És bizonyosan meg is fogod találni. Neve van neki?

– Chance.

– Persze – jelentette ki Danny Boy. – Ismerem őt.

– Nem tudod, hogy hogyan tudok kapcsolatba lépni vele?

Danny Boy elhúzta a szája szélét, felkapta az üres poharát, letette. – Nem

jár helyekre – mondta.

– Én is ezt hallottam.

– Mert ez az igazság. Szerintem egy embernek szüksége van egy állandó helyre. Én mindig a Poogannél vagyok. Te Jimmy Armstrongnál. Legalábbis ezt hallottam.

– Jól hallottad.

– Látod? Még akkor is tudom, mi van veled, ha nem találkozunk. Chance. Lássuk csak. Mi van ma? Csütörtök?

– Az. Egészen pontosan péntek hajnal.

– Részletkérdés. Mit akarsz tőle? Már ha nem bánod, hogy megkérdem.

– Beszélni akarok vele.

– Azt nem tudom, hogy most hol van, azt azonban igen, hogy hol lesz tizennyolc-húsz óra múlva. Hadd telefonáljak egyet. Ha meglátod a pincérlányt, rendelj nekem még egy italt, jó? Meg magadnak is valamit.

Sikerült elkapnom a pincérnő tekintetét, és kértem, hogy hozzon Danny Boynak még egy vodkát. – Persze – bólintott. – Magának meg kólát, igaz?

Amióta leültem az asztalhoz, néha rám-rámtört az ihatnék, de most úgy rendesen. A gégém összerándult a kóla gondolatára. Inkább gyömbér legyen, mondtam neki. Danny Boy még mindig telefonált, amikor a pincérnő meghozta az italokat. A gyömbért elém tette le, a vodkát meg Danny Boy széke elé. Ott ültem, és próbáltam nem ránézni az italra, de a szemem csak nem tudtam elkapni. Azt kívántam, bárcsak visszajönne Danny Boy, és meginná.

Lassan mély levegőt vettem, szopogattam a gyömbéremet, megálltam, hogy ne nyúljak oda a vodkáért. Danny Boy végre visszajött. – Igazam volt – ült le. – A Gardenben lesz holnap este.

– Visszajött a Knicks? Azt hittem, még úton vannak.

– A nagy arénában nem meccs lesz, hanem valami rockkoncert. Chance péntek este a Felt Forumban lesz a bokszmeccsen.

– Mindig elmegy?

– Nem mindig, de van egy pehelysúlyú gyerek, Kid Bascomb a neve, és Chance érdekelt a srác meccsében.

– Résztulajdonos?

– Vagy az, vagy valamiféle intellektuális érdeklődés a részéről. Min mosolyogsz?

– Azon, hogy egy strici intellektuális érdeklődést táplálhat egy pehelysúlyú bokszolóval kapcsolatban.

– Te soha nem találkoztál Chance-szel.

– Nem.

– Nem hétköznapi figura.

– Ezt többen mondták.

– Az biztos, hogy Kid Bascomb öklözni fog, ami nem jelenti azt, hogy Chance is százszázalékosan ott lesz, de komoly az esélye. Ha beszélni akarsz vele, csak jegyet kell venned a meccsre.

– Honnét fogom felismerni?

– Soha nem találkoztál vele? Persze, most mondtad, hogy nem. Nem ismernéd fel, ha találkoznál vele?

– Tömegben semmiképpen nem. Akkor meg végképp nem, ha a tömeg fele strici meg simlis.

Ezen elgondolkodott. – Beszélni akarsz Chance-szel – mondta végül. – Ez fel fogja idegesíteni?

– Remélem, nem.

– Arra akarok kilyukadni, hogy mennyire lesz berágva arra, aki rámutat az ujjával?

– Nem látom, miért rágna be.

– Akkor elmondom, mennyibe fog ez kerülni neked, Matt. Nem egy, hanem két jegy árába. Adj hálát, hogy a Feltbe megyünk, és nem a nagy arénába. A ring melletti helyek maximum tíz-tizenkét dollárba kerülnek. Tizenöt a plafon. Harminc dollár a két jegyért.

– Te is velem jössz?

– Miért ne? Harminc dollár a jegyért, plusz ötven az időmért. Ez belefér a büdzsédbe?

– Ha kell, akkor igen.

– Sajnálom, hogy pénzt kell kémem tőled. Ha a lovira mennénk, egy centet sem kérnék tőled. De a bokszot soha nem szerettem. Ha jelent valamit, akkor egy hokimeccsre száz dollár alatt nem mennék el.

– Jelent valamit. Ott találkozunk?

– Előtte. Kilenckor. Böven lesz időnk mindenre. Hogy hangzik?

– Jól.

– Majd igyekszem feltűnően felöltözni – mondta –, hogy legalább engem megismerj.

NÉGY

Nem volt nehéz megtalálnom őt a tömegben. Galamszürke öltönyt viselt, alatta egy élénkpiros mellényt, az alatt meg egy törtfehér inget, és sötét, fémkeretes napszemüveg takarta a szemét. Danny Boy mindig akkor alszik, amikor a nap fenn van – sem a bőre, sem a szeme nem viseli –, és még éjjel is sötét napszemüveget hord, hacsak nem olyan félhomályos helyen van, mint a Poogan vagy a Top Knot. Évekkel ezelőtt elmondta nagy vágyát: bárcsak lenne a világon egy alkonykapcsoló, hogy tompítani tudja a fényeket. Emlékszem, amikor mesélte, eszembe jutott, hogy ezt az alkonykapcsolót whiskynek hívják. Tompítja a fényeket, a hangokat, és úgy általában mindent.

Nagyon bejött az öltözéke. – Tetszik a mellény, mi? – kérdezte. – Jó régen volt rajtam, de ma nem akartam beleolvadni a tömegbe.

A jegyeket már megvettem. A ring melletti jegyek 15 dollárba kerültek, de négy dollár ötvenért is egész elfogadható helyet adtak. Beengedtek minket a kapun, aztán megmutattam a jegyeket a jegyszedőnek, majd egy összehajtott bankjegyet csúsztottam a tenyerébe. A harmadik sor közepére ültetett le minket.

– Lehet, hogy át kell majd ülniük, uraim – figyelmeztetett –, de nem biztos. Ha mégis, akkor is a ring mellett fognak ülni.

Miután eltűnt, Danny Boy megszólalt: – Mindenre van megoldás. Menynyt adtál neki?

– Öt dollárt.

– Szóval harminc dollár helyett megúszta tizennégyből. Szerinted mennyit keres egy éjjel?

– Olyanon, mint a mai, nem sokat. De ha a Knicks vagy a Rangers játszik, akkor a fizetése ötszörösét is megkeresi borraivalból.

– Mindenkinek meg kell élnie valamiből – mondta.

– Bizony.

– Úgy értem, mindenkinek. Még nekem is.

Vettem az adást. Átnyújtottam neki két húszast meg egy tízest. A pénzt eltette, aztán alaposan körbenézett. – Nos, nem látom – közölte –, de talán csak Bascomb meccsére érkezik meg. Sétálok egyet.

– Menj csak.

Felállt, és körbement az arénában. Én is körbepillantottam. Nem Chance-t

kerestem, hanem a tömeget néztem meg magamnak. Több arcot is láttam, akik nyugodtan ott ültek a harlemi bárban, ahol az éjjel jártam: stricik és dílerok, kártyások és egyéb simlis alakok, a legtöbbször nővel az oldalán. Volt néhány fehér maffiózóféle fazon is, lazán szabott öltönyben, rengeteg arany ékszerrel, nő nélkül. A legolcsóbb helyeken az a vegyes társaság ült, amely minden sporteseményen megtalálható: fehérek, feketék, spanyolok, magányosok, párok, csoportok ették a hot dogot, itták a sört papírpoharokból, beszéltek, viccelődtek, és néha, nagy néha a ring irányába pillantottak, hogy mi történik arrafelé. Itt-ott megláttam néhány arcot a fogadóirodákban. Messziről fel lehet ismerni őket: ma jól futottak a lovak, nyertem is, de nem véletlenül, hanem mert okos vagyok, szóval álljatok félre, ha a Broadwayn sétálok. De alig páran voltak csak. Manapság már alig fogadnak bokszmeccsekre.

Odafordultam a ring felé. Két spanyol kölyök, az egyik sötétebb bőrű, a másik világosabb, dolgozott nagyon erősen azon, hogy komoly sérülés nélkül ússzák meg a harcot. Nekem mindkettő pehelysúlyúnak tűnt, a világosabb bőrű gyerek ügyesen ugrándozott, és kerülte az ütéseket. Érdeklődve nézni kezdtem a meccset, aminek a végén a sötétebb bőrű kitalálta, hogy hogyan lehet bejutni a másik állkapcsa alá. Alaposan megdolgozta az ellenfelét, és folytatta volna, ha a harang nem szakítja félbe. Pontozással ő nyert. A közönség egy különösen jól körülhatárolható részének nem tetszett a döntés. A vesztes családja és barátai.

Danny Boy az utolsó menetben került elő. Néhány perccel az előző meccs vége után Kid Bascomb belépett a ringbe, és egy kicsit ámyékbokszolni kezdett. Bascomb nagyon sötét bőrű, nagyon izmos gyerek volt, beesett vállakkal, erőteljes mellkassal. Lehet, hogy a testét beolajozták, mert a fény csak úgy csillogott rajta. Az ellenfele egy Vito Canelli nevű olasz kölyök volt Dél-Brooklynból. A derekánál zsírpárnák duzzadtak, és olyan puhának látszott, mint a kenyértészta, de már láttam korábban öklözni, és tudtam, hogy okos harcos.

– Itt jön – bökött oldalba Danny Boy. – A középső sorban.

Megfordultam. Ugyanaz a jegyszedő vezetett egy férfit meg egy nőt a széksorok között, akinek az ötdolláros adtam. A nő százhatvan lehetett, gesztenyebarna haja a válláig ért, bőre, mint a porcelán. A férfi száznyolcvan fölött volt, legalább 75 kiló. Széles váll, keskeny csípő, haja rövidre vágott, bőre mélybarna. Teveször kabátot viselt, barna szövetnadrágot. Olyan volt, mint egy profi sportoló, vagy egy sikeres ügyvéd, vagy egy feljövőben lévő

fekete üzletember.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem.

Danny Boy felnevetett. – Nem egy hétköznapi strici, mi? Biztos vagyok benne. Ő Chance. Remélem, a barátod nem ide akarja ültetni őket.

Nem akarta. Chance és a barátnője az első sorban ültek, majdnem középen. Chance borraivalót adott a jegyszedőnek, viszonzta pár néző köszönését, majd odament Kid Bascombhoz, és mondott valamit neki meg az edzőjének. Aztán összedugott fejfel tanácskoztak egy ideig, végül Chance visszament a helyére.

– Azt hiszem, én megyek is – mondta Danny Boy. – Nem akarom végignézni, ahogy ez a két barom összeveri egymást. Remélem, azt nem akarod, hogy be is mutassalak neki. – Megráztam a fejem. – Akkor én el is tűnök, mielőtt a balhé kezdetét veszi. Mármint a ringben. Tudnia kell, hogy én mutattam meg őt neked?

– Tőlem nem fogja hallani.

– Jó. Ha bármiben tudok segíteni...

Azzal elsétált. Gondolom, inni akart valamit, és a Madison Square Garden környéki bárók nem arról híresek, hogy behűtött Sztolicsnaja vodkát tartanak.

Egy öltönyös férfi a ring közepén állva bejelentette a bokszolókat. Elmondta a nevüket, súlyukat, és hogy honnét jöttek. Bascomb huszonkettő volt, veretlen. Nem úgy nézett ki, hogy ezen Canelli ma este változtatni tudna.

Megláttam Chance mellett két üres széket. Eszembe jutott, hogy átülök, de maradtam a helyemen. Megszólalt a harang, elkezdődött az első menet. Lassan és elgondolkodva öklöztek, egyikük sem akarta elkötelezni magát. Bascomb bevitt pár szépet Canellinek, aki azonban ügyesen tért ki a legtöbb ütés elől. Mondjuk, hogy elcsattant két komolyabb pofon a menetben, más alig.

A következő menet elején még mindig üres volt a két szék Chance mellett.

Odasétáltam, és leültem melléje. Erősen figyelte a meccset. Biztosan megérezte a jelenléteimet, de semmi jelét nem mutatta.

– Chance? – szólaltam meg. – A nevem Scudder.

Megfordult, rám nézett. Barna szemében aranyszínű pöttyök csillogtak. Eszembe jutott ügyfelem valóságosan kék szeme. Chance tegnap este ott volt Kim lakásán, miközben én a bárakat jártam. Bejelentés nélkül érkezett, és elvitte magával a pénzt. Ezt Kim mondta el nekem, amikor dél körül felhívott a hotelszobámban. – Félttem – mondta. – Attól, hogy mi van, ha felőled kérdez. De nem kérdezett.

– Matthew Scudder – szólalt meg Chance. – Hagyott nekem pár üzenetet.

– Nem hívtott vissza.

– Nem ismerem magát. Ismeretleneket nem hívok fel. Maga kérdezősködik utánam. – Hangja mély volt, zengő, mintha rádióbemondónak tanult volna. – Ezt a meccset végig fogom nézni – közölte.

– Csak pár mondatot akarok váltani magával.

– A meccs alatt és a menetek között ki van zárva. – Valami átfutott a szemén. – Koncentrálni akarok. Arra a székre is jegyet vettem, amelyiken maga ül. Hogy magamban lehessek.

Megszólalt a harang. Chance a ring felé fordult, Kid Bascomb a ring közepén táncolt. – Menjen csak vissza a helyére – mondta Chance. – A meccs végén majd beszélünk.

– Tíz menet?

– Addig nem fog tartani.

Nem is tartott. A harmadik és a negyedik menetben Kid Bascomb elővezetett néhány kombinációt, és bevitt pár szép horgot. Canelli okos volt, de Kid fiatal, erős és gyors. A mozgása Sugar Rayre emlékeztetett. Robinsonra, nem Leonardra. Az ötödik menetben Kid egy kiadós ütést mért Canelli szívére, és ha az olaszra fogadtam volna, ott helyben búcsút mondok a pénzemnek.

Canelli állta a sarat a menet végéig, de láttam az arcát, amikor Kid szíven ütötte, így aztán nem voltam meglepve, amikor a hatodikban a gyerek egy balhoroggal földre küldte az olaszt. A bíró rászámolt, de nyolcra már talpon volt, Kid meg nekiesett, és püfölte mindenhol. Canelli megint padlóra került, a bíró megint rászámolt, az olasz már fel is ugrott, a gyerek indult feléje, de a bíró közjük állt, belenézett Canelli szemébe, és véget vetett a meccsnek.

A keményvonalas szurkolók, akik az utolsó menetet is látni akarják, pfujolni kezdtek, de nem volt benne a szívük. Canelli egyik segítőtje erősködött, hogy az olasz még tudta volna folytatni, de a bokszolón látszott, örül, hogy vége van. Kid Bascomb lejtett egy kis harci táncot, aztán meghajolt, és kimászott a ringből.

Kifelé menet megállt Chance-nél. A gesztenyebarna hajú lány előredőlt, és kezét Kid csillogó, fekete karjára tette. Chance és a kölyök váltottak pár mondatot, aztán a bokszoló elindult az öltöző felé.

Felálltam, és odamentem Chance-hez meg a nőjéhez. Mire odaértem, már álltak. – A többi meccsre nem maradunk itt – közölte velem Chance. – Ha maradni akart...

A következő összeecsapás két középsúlyú bokszoló közt folyt. Az egyik egy panamai srác volt, a másik meg egy fekete fiú Dél-Philadelphiából, akinek elég rossz a híre. Biztos jó meccs lett volna, de nem ezért jöttem. Mehetünk, mondtam Chance-nek.

– Jöjjön velünk – javasolta. – Kinn vár a kocsim. – Azzal elindult, a lány mellette. Néhányan üdvözölték, mások meg a Kidet dicsérték, hogy milyen ügyesen bokszolt. Chance alig pár szóval válaszolt. Akkor vettem csak észre, milyen füstös és bűdös volt a levegő a Feltben, amikor végre kiértünk az épületből.

– Sonya, ez itt Matthew Scudder – mutatott be a lánynak. – Mr. Scudder, ő Sonya Hendryx.

– Részemről a szerencse – mondta lány, de nem hittem neki. A szeméből azt olvastam ki, hogy csak akkor alkot véleményt, ha Chance már megtette. Azon gondolkodtam, vajon ő-e az a sportrajongó lány, akit Kim említett. Aztán azon is eltűnődtem, hogy ha más körülmények között találkozunk, akkor vajon kurvának nézem-e. Ugyan nem volt benne semmi kurvás, de mégsem mutatott idegenül egy strici oldalán.

Egyutcányit sétáltunk délre, aztán felet keletre a parkolóig, ahol Chance kifizette a parkolási díjat, és a szokottnál nagyobb borraalót adhatott a fiúnak, mert igencsak lelkesen köszönte meg. Chance kocsija meglepett, ahogy korábban a ruhái és a viselkedése is. Egy stricimobilra számítottam, egy rózsaszín szörnyetegre plüss üléshezattal és az összes, elengedhetetlen túlzással, de az autója egy kis Cadillac volt, egy ezüstsínű Seville fekete bőr belsővel. A lány hátra szállt be, Chance a kormány mögé, én meg mellé.

A kocsi csendben és puhán gurult, kellemes bőr- és faillata volt. – Partit rendezünk Kid győzelmére – mondta Chance. – Lerakom ott Sonyát, és ha mi ketten végeztünk, én is csatlakozom. Hogy tetszett a meccs?

– Nehéz megmondani.

– Miért?

– Olyan, mintha meg lett volna bundázva, de a kiütés nagyon meggyőző volt.

Chance rám nézett, és aranyettyes szemében először láttam érdeklődést felcsillanni. – Miből gondolja?

– Canellinek kétszer is volt lehetősége, hogy egy nagyot bevigyen Kidnek, de egyszer sem élt vele. Ami furcsa, mert okos bokszoló. A hatodik menetet megpróbálta túlélni, az meg már nem ment neki.

– Bokszolt valaha, Scudder?

– Kétszer a YMCA-ben. Tizenkét vagy tizenhárom éves lehettem. Gyerekkesztyű, fejkendő, fogvédő, kétperces menetek. Egyszer sem tudtam tisztességesen megütni az ellenfeletem.

– Jó szeme van a sporthoz.

– Láttam egy-két összecsapást.

Egy ideig nem szólt semmit. Egy taxi elénk vágott, Chance finoman rálépett a fékre, hogy elkerülje az ütközést. Nem káromkodott, nem nyomta meg a dudát. – Canellinek a nyolcadikban kellett volna padlóra kerülni. Addig keményen kellett volna küzdenie. Hogyha kiüti, akkor valódinak látsszon. Ezért nem mozdult rá Kidre a negyedikben.

– Kid nem tudta, hogy meg van bundázva.

– Persze hogy nem. Ma estig minden meccse tiszta volt, de egy olyan bokszoló, mint Canelli, komoly veszélyt jelenthetett volna rá. Miért tegyük tönkre a gyerek mérlegét? Azzal, hogy küzd ellene, tapasztalatot gyűjt, azzal meg, hogy legyőzi, az önbizalmát növeli. – A Central Park Westen haladtunk észak felé. – A kiütés valódi volt. Canelli a nyolcadikban úgymint megadta volna magát, de reméltük, hogy a Kid korábban elintézi, és ezt is tette. Mit gondol róla?

– Van jövője.

– Egyetérték. Néha azonban leereszti meg lóbálja a jobb kezét.

– Igen – feleltem. – Sokat dolgoztak ezen az edzői, de még nem tudták leszoktatni róla. Ma este megúsza, pedig a negyedik menetben Canelli elintézhette volna.

– De nem tette.

– Ha győzni akart volna, kiüti Kidet.

– De nem akart győzni.

Egészen a Száznegyedik utcáig beszéltünk, ahol Chance óvatosan megfordult a kocsijával, és leparkolt egy tűzcsap elé. A motort leállította, de a slusszkulcsot benne hagyta. – Mindjárt jövök – szólt. – Csak felkísérem Sonyát.

A lány azóta nem szólalt meg, hogy Chance bemutatott minket egymásnak. Kiszállt a kocsiból, és együtt odasétáltak az egyik ház bejáratához. A címet leírtam a noteszomba. Öt perc sem telt el, már ott is ült a volán mögött, és dél felé haladtunk.

Egy ideig egyikünk sem szólt egy szót sem. Végül Chance törte meg a csendet: – Beszélni akart velem. De nem Kid Bascombról, igaz?

– Igaz.

– Sejtettem. Akkor miről van szó?

– Kim Dakkinenről.

A szemét az útra szegezte, ezért nem láttam, hogyan reagált a név hallatán.

– Mi van vele? – kérdezte.

– Ki akar szállni.

– Ki? Miből?

– Ebből az életből – feleltem. – A kapcsolatából magával. Azt akarja, hogy maga engedje elmenni.

Megálltunk a pirosnál. Nem mondott semmit. A lámpa zöldre váltott, Chance két sarok után szólalt meg. – Kim kije magának?

– Barátom.

– Ez meg mit akar jelenteni? A barátnője? Vagy el akarja venni őt? A barát elég tág fogalom.

– Most elég szűk. Kim a barátom, és megkért egy szívességre.

– Hogy beszéljen velem.

– Arra.

– És ő miért nem tudott beszélni velem? Tudja, rendszeresen találkozunk. Nem kell az egész várost felforgatnia utánam. Tegnap este voltam nála.

– Tudom.

– Tudja? Akkor miért nem szólt egy szót sem tegnap?

– Mert fél.

– Tőlem?

– Attól, hogy esetleg nem engedi el.

– Attól fél, hogy megverem? Hogy elcsúfítom az arcát? Hogy cigarettát nyomok el a mellén?

– Valami hasonlótól.

Megint elhallgatott. A kocsí olyan puhán gurult, hogy szinte hipnotizált. – Elmehet – szólalt meg Chance.

– Csak így?

– Hogy máshogy? Én nem vagyok rabszolgatartó. – Hangjába némi ironikus él költözött. – A nőim saját akaratukból vannak velem, már ha van nekik olyan. Nem állnak kényszer alatt. Ismeri Nietzschét? „A nők olyanok, mint a kutyák: minél többet verjük őket, annál jobban szeretnek minket.” De én nem verem őket, Scudder. Nincs rá szükség. Kimnek honnét van olyan barátja, mint maga?

– Van egy közös ismerősünk.

Rám nézett. – Maga rendőr volt. Ha jól tudom, detektív. Jó pár éve, hogy otthagya a rendőrséget. Megölt egy gyereket, és a bűntudata miatt leszerelt.

Majdnem teljesen igaza volt, így válasz nélkül hagytam. Egy eltévedt lövedékem megölt egy Estrellita Rivera nevű kislányt, de azt nem tudom, hogy a bűntudat miatt hagytam-e ott a testületet. Egyvalami változott meg akkor: ahogy a világot láttam. Ezért nem is akartam többé rendőr lenni. Ahogy férj és apa sem, aki Long Islanden él, így aztán otthagytam a házasságomat és a munkámat, hogy egy hotelban éljek az Ötvenhetedik utcában, és időm jórészt az Armstrongban töltsöm. A végzetes lövés kétségtelenül elindított egy folyamatot, de azt hiszem, e nélkül is ebbe az irányba haladtam, és előbb vagy utóbb a kislány halála nélkül is itt kötöttem volna ki.

– Szóval maga egy botcsinálta detektív – folytatta Chance. – Kim felbérelte magát?

– Mondjuk.

– Ez meg mit jelent? – De nem várta meg a magyarázatomat. – Nekem semmi bajom magával, de Kim kidobta a pénzt az ablakon. Illetve egészen pontosan az én pénzemet. Ha véget akar vetni a kapcsolatunknak, akkor csak szólnia kell. Nincs szükség semmiféle közvetítőre. Mik a tervei? Remélem, nem akar hazamenni.

Nem válaszoltam.

– Gyanítom, hogy itt marad New Yorkban. De mihez kezd? Csak ezt a szakmát ismeri. És hol fog élni? Én fizetem a lakásukat, a számláikat, én veszem a ruháikat. Nos, nem hiszem, hogy bárki is megkérdezte volna Ibsentől, hogy Nora hol fog lakni. Ha jól tudom, akkor maga itt lakik.

Kinéztem az ablakon. A hotelom előtt álltunk. Máshol járt az eszem.

– Gondolom, hamarosan beszélni fog Kimmellel – mondta Chance. – Ha akarja, tőlem azt is mondhatja neki, hogy megijesztett, és gyorsan eltűntem az éjszakában.

– Miért tenném ezt?

– Hogy azt higgye, megdolgozott a pénzéért.

– Megdolgoztam a pénzéért – feleltem. – És nem érdekel, hogy ezt ő tudja-e vagy sem. Azt mondom neki, amit maga nekem.

– Tényleg? Ha már úgyis beszél vele, mondja meg neki, hogy hamarosan felugrok hozzá. Hogy biztos legyen benne, ez az egész az ő ötlete volt.

– Megemlítem neki.

– Azt is mondja meg neki, nincs miért félnie tőlem. – Sóhajtott. – Azt hiszik, pótolhatatlanok. Ha tudná, milyen könnyen találok a helyére valakit,

felkötné magát. Busszal jönnek, Scudder. Minden nap minden egyes órájában csak úgy tódulnak le a buszokról a Port Authorityn, hogy eladják magukat. És minden egyes napon ugyanannyian határozzák el, hogy máshogy is lehet élni, mint a pénztárgép mögött állni vagy pincéernősködni. Irodát is nyithatnék, Scudder, felvételi űrlapokat tölthetnék ki velük, és még így is akkora lenne a sor, hogy az utcán kígyózik a vége.

Kinyitottam az ajtót. – Nagyon élveztem a beszélgetést – mondta Chance. – Főleg a korábbi részét. Magának jó szeme van a bokszhoz. Kérem, mondja meg annak az ütődött szökének, hogy senki sem akarja megölni.

– Megmondom.

– Ha beszélni akar velem, hagyjon üzenetet. Most, hogy már tudom, ki maga, vissza fogom hívni.

Kiszálltam, becsuktam az ajtót. Chance megvárta, amíg kitisztul a forgalom, aztán a záróvonalon keresztül megfordult, bekanyarodott a Nyolcadik sugárútra, és észak felé indult. Nem elég, hogy a megfordulása szabálytalan volt, még a piros lámpán is áthajtott, de szerintem nem nagyon foglalkozott vele. Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára New York-i rendőrt, ahogy közlekedési kihágásért megbüntetett valakit. Néha öt kocsit átcsúszik a piroson, sőt még buszok is.

Miután befordult a sarkon, elővettem a noteszemet, és felírtam a rendszámát. Az utca túloldalán, a Polly's Cage előtt egy férfi és egy nő vitázott hangosan. – Te hívod magad férfinak? – kérdezte a nő. A férfi megütötte. A nő átkozni kezdte, mire a férfi megint megütötte.

Lehet, hogy eszméletlenülre fogja verni. Vagy csak ez egy játék volt, amit a hét öt éjszakáján játszottak. Nem érdemes beavatkozni, mert sanszos, hogy mind a ketten az ember ellen fordulnak. Amikor még zöldfülű zsarú voltam, a partnerem mindent megtett, hogy ne kelljen beavatkozni a családi veszekedésekbe. Egyszer egy részeg férjjel került szembe, mire a feleség hátulról támadt rá. A férfi az asszony négy fogát rúgta ki, de a nő a védelmére kelt, és szétvert a partnerem fején egy üveget. Kórházban kötött ki. Az agyrázkódáson felül tizenöt öltéssel kellett összevarrni a fejbőrét. Amikor elmesélte a történetet, a kezével a heget tapogatta, amit nem lehetett látni, mert a haja eltakarta, de tudtam, hogy miről van szó.

– Azt mondom, hagyni kell, hadd nyírják ki egymást – ismételte többször is. – Nem számít, hogy a nő hívott fel minket, mert úgyis ellenünk fordul. Hadd nyírják csak ki egymást.

Az utca túloldalán a nő mondott valamit, amit nem hallottam, mire a férfi

ököllel ütötte meg. A nő fájdalmasan felkiáltott. Becsuktam a noteszemet, és bementem a hotelomba.

A nyilvános telefonról felhívtam Kimet. A rögzítője válaszolt, és éppen üzenetet készültem hagyni, amikor felkapta a kagylót. – Néha akkor is bekapcsolva hagyom a rögzítőt, ha itthon vagyok – magyarázta. – Hogy lássam, ki keres. Azóta nem hallottam Chance felől, hogy beszéltem veled.

– Pár perce búcsúztam el tőle.

– Találkoztatok?

– A kocsiában beszélgettünk.

– És?

– Szerintem jó sofőr.

– Úgy értettem, hogy...

– Tudom. Nem zaklatta fel különösképpen, hogy ki akarsz szállni. Biztosított róla, hogy nincs mitől félned. Szerinte még rám sem lett volna szükség. Csak meg kellett volna mondanod neki.

– Persze, hogy ezt mondta.

– Szerinted nem igaz?

– Talán igen.

– Azt is mondta, hogy tőled akarja hallani, és meg akarja veled beszélni, mikor költözz ki a lakásból. Nem tudom, készen állsz-e arra, hogy egyedül legyél vele.

– Ezt én sem tudom.

– Bezárhatod az ajtót, és úgy is tárgyalhatsz vele.

– Van kulcsa.

– Nincs lánc az ajtódon?

– De van.

– Akkor azt akaszd be.

– Jó.

– Akarod, hogy odamenjek hozzád?

– Nem, erre semmi szükség. – Elhallgatott egy pillanatra. – A maradék pénzt akarod, igaz?

– Addig nem, amíg nem beszéltél vele, és el nem intéztetek mindent. De ha akarod, odamegyek hozzád, hogy ne kelljen egyedül beszélned vele.

– Ma éjjel jön?

– Nem tudom. Lehet, hogy telefonon akarja letárgyalni az egészet.

– Talán csak holnap jön el hozzám.

- Ha arról van szó, elalszok én a kanapén is.
- Szerinted szükség van rá?
- Ezt te döntöd el, Kim. De ha neked kényelmetlen...
- Szerinted van mitől félnem?

Ezen elgondolkodtam. Visszajátszottam a fejemben a beszélgetést Chance-szel, majd így válaszoltam: – Nem. Nem hiszem. De nem ismerem őt.

- Én sem.
- Ha ideges vagy...
- Butaság az egész. Különben is késő van. Éppen egy filmet nézek a tévében, és amikor véget ér, lefekszem aludni. A biztonsági láncot azért beakasztom.

- Megvan a számom.
- Igen.
- Ha bármi történik, hívj nyugodtan. Akkor is, ha csak beszélgetni akarsz.
- Persze.
- Hogy megnyugodj, szerintem erre nem kellett volna pénzt költened, de talán mégis megérte.
- Tudom.
- Nincs mitől félned, kiszálltál. Nem fog bántani téged.
- Igen, igazad van. Holnap majd felhívlak. Matt? Köszönöm.
- Aludj jól – feleltem.

Felmentem a szobámba, és aludni próbáltam én is, de túlságosan fel voltam pörögve. Végül feladtam. Magamra húztam a ruháimat, és lementem az Armstrongba. Ettem volna valamit, de a konyha már zárva volt. Trina mondta, hogy tud hozni egy szelet pitét, ha akarom, de nem akartam pitét.

Hanem fél deci Hennessyt tisztán, meg egy bögre erős kávé. Egyetlen indok sem jutott eszembe, hogy miért ne igyak. Berúgni nem fogok tőle. Kórházba sem fogok kerülni. Akkor ugyanis megállás nélkül ittam egy álló napon keresztül, és megtanultam a leckét. Ennyit nem piálhatok egyszerre, és nem is állt szándékomban. De azért komoly különbség van egy éjszakába nyúló piálás, meg egy lefekvés előtti ital között, nem?

Azt mondják, az ember ne igyon kilencven napig. Három hónapig mindennap gyűlésekre kell járni, három hónapig egy kortyot sem lehet inni. Napról napra, lépésről lépésre. Nem kilencven napban kell gondolkozni, hanem egyben. Egy nap nem kell inni, egy napot kell kibírni pia nélkül. Aztán másnap reggel egy új nap kezdődik, és azt is így kell végigcsinálni. Ha sikerül kilencven napig józannak maradni, akkor az ember eldöntheti, hogy hogyan

tovább.

Utoljára vasárnap éjjel ittam. Azóta négy gyűlésen voltam. Ha ma este is pia nélkül fekszem le, akkor már öt napja nem iszom.

És akkor mi van?

Ittam egy bögre kávét, és hazafelé menet megálltam egy görög éjjelnappaliban, vettem egy sajtos tekercset, meg egy doboz tejet. A szobámban megettem a tekercset, és a tejből is ittam.

Lekapcsoltam a villanyt, és lefeküdtem. Öt nap. És akkor mi van?

ÖT

Reggeli közben elolvastam az újságot. A zsarú Coronában továbbra is válságos állapotban volt, de az orvosai szerint túl fogja élni. Lehet, hogy részlegesen le fog bénulni, ami akár véglegesnek is bizonyulhat. Még korai megmondani.

A Grand Centralon valaki kirabolt egy idős asszonyt: három bevásárlószatyra közül kettőt kitépett a kezéből. Brooklyn Gravesend nevű részében egy apa és fia – akiket már többször letartóztattak pornográfia vádjával, és akiknek a cikk szerint maffiakapcsolataik vannak – a kocsijukból bemenekültek az első házba, ami az útjukba került. Üldözőik pisztolyokból és egy gépfegyverből nyitottak tüzet rájuk. Az apa megsérült, a fia a helyszínen meghalt, a fiatal anyának pedig – aki családjával pár hete költözött a házba, és éppen valamit fel akart akasztani a falra – a fejét vitte le egy lövedék.

A Hatvanharmadik utcai YMCA-ben most már hetente hatszor van gyűlés délben. – Hadd meséljem el, hogyan kerültem ide – nézett körbe a középkorú férfi. – Egyik reggel felkeltem, és azt mondtam magamnak: „Gyönyörű ez a nap, soha nem éreztem magam jobban. Az egészségem rendben van, a házasságomra se panaszkodhatok, a karrierem fantasztikusan alakul, a fejem tiszta, a gondolataim pozitívak. Azt hiszem, ma csatlakozom az AA-hoz.”

A hallgatóság hangos nevetésben tört ki. Egy ilyen felvezetés után nem lehetett ragaszkodni a kialakult rendhez: az beszélt, aki akart, csak fel kellett tennie a kezét. Egy fiatal gyerek félénken közölte, hogy elérte a kilencven napot. Megtapsolták. Eszembe jutott, hogy felteszem a kezem, de nem tudtam, mit mondhatnék. Egyre csak az a nő járt az eszemben Gravesendben, meg Lou Rudenko anyja, akit egy tévékészülék ölt meg. De mi köze ennek a két halálnak hozzám? Még mindig azon gondolkodtam, mit is mondjak, amikor kifutottunk az időből, így felálltunk, és imádkoztunk. Talán jobb is. Nem hiszem, hogy felemeltem volna a kezem.

A gyűlés után egy ideig a Central Parkban sétáltam. A változatosság kedvéért a nap előbújt, először a héten. Sokáig sétáltam, néztem a gyerekeket, a kocogókat, a bicikliseket, a görkorcsolyázókat, és valahogy megpróbáltam ezt az ártatlan energiát összeegyeztetni a város sötét arcával, amit minden reggel az újságban mutatott.

A két világ egybefonódik. Néhány biciklistól elrabolják a kerékpárjukat. Néhány andalgó szerelmespár feltört és kipakolt lakásra tér haza. Néhány nevető gyerek hamarosan boltokat foszt ki, lődözni kezd, késelni, vagy őket lövik agyon, késelik meg, és az embernek belefájdul a feje, ha megpróbál értelmet találni ebben az egészben.

A Columbus Circle felé belebotlottam egy baseballdzsekit viselő, fél szemére vak hajléktalanba, aki egy ötcentest kért, hogy bort vehessen. Pár méterrel odébb két kollégája egy üveg Night Trainen osztozott, és érdeklődéssel figyelt minket. Mondani akartam neki, hogy kotródjon el, de végül magam is meglepődtem, amikor egy egydollárost nyomtam a markába. Talán nem akartam megszégyeníteni a barátai előtt. Lelkes köszönetét alig bírtam elviselni. Valamit azonban megláthatott az arcomon, mert mondat közepén abbahagyta. Hátralépett, én meg átmentem az utcán, és hazaindultam.

Nem volt levelem, csak egy üzenet, hogy hívjam vissza Kimet. A recepciónak mindig fel kellene írnia, hogy mikor hagyták az üzenetet, de nem a Waldorfban lakom. Megkérdeztem, emlékszik-e, hánykor hívott. Nem emlékezett.

Tárcsáztam Kimet. – Reméltem, hogy hamar visszahívsz – mondta a telefonba. – Nem akarsz felugrani hozzám a pénzért, amivel tartozom?

– Chance jelentkezett?

– Egy órája volt itt. Mindent megbeszéltünk. Akkor feljössz?

Mondtam neki, hogy egy óra múlva ott leszek. A szobámban lezuhanyoztam, és megborotválkoztam. Felöltöztem, aztán úgy döntöttem, hogy nem tetszik, amit felvettem, így mást húztam magamra. A nyakkendőmmel kínlódtam, amikor leesett, hogy mit is csinállok. Randira öltözök.

Hangosan felnevettem.

Fejemre raktam a kalapom, belebújtam a kabátomba, és már úton is voltam. Kim Murray Hillen lakott a Harmincnyolcadik utcában a Harmadik és a Lex között. Elsétáltam az Ötödik sugárútig, felszálltam egy buszra, aztán Kim lakásáig már gyalogoltam. A ház, amelyben lakott, a világháború előtt épült, téglahomlokzatú, tizennégy emelet magas, az előtérben járólap és cserepes pálmák. Megadtam a nevem a portásnak, ő felszólt Kimhez, majd miután meggyőződött róla, hogy várnak, kedvesen a lift felé intett. A viselkedése tudatosan semleges volt, ebből arra következtettem, hogy tudja, Kimnek mi a foglalkozása, azt hiszi, hogy kuncsaft vagyok, és nagyon ügyel arra, hogy ne nézzen rám gúnyosan.

A tizenegyedik emeleten kiszálltam, és odasétáltam az ajtajához. Éppen csöngetni akartam, amikor kinyílt. Ott állt szőke fűrtjeivel, kék szemével, magas járomcsontjával, és egy pillanatra elképzeltem őt egy viking hajó faragott orrdíszeként. – Ó, Matt – mondta, és átölelt. Nagyjából velem volt egymagas, erősen megszorított, én pedig éreztem kemény mellét és combját. – Matt – ismételte, majd behúzott a lakásba, az ajtót becsukta. – Istenem, annyira hálás vagyok Elaine-nek, hogy hozzád irányított. Tudod, hogy mi vagy te? Te vagy az én hősöm.

– Én csak beszéltem az emberrel.

– Akármit is csináltál, bejött. És engem ez érdekel. Ül le, helyezd magad kényelembe. Hozhatok valamit inni?

– Kösz, nem.

– Kávét?

– Nos, ha nem túl macerás.

– Ül csak le. Neszkávét csinállok, a valódihoz túl lusta vagyok.

Mondtam, hogy az remek lesz. Leültem a kanapéra, és vártam, amíg elkészítette a kávét. A szoba kellemes volt, ízlésesen és szellősen berendezve. A hangfalakból dzsessz zongora szólt. Egy ébenfekete macska méregetett egy ideig gyanakodva a szoba másik végéből, aztán eltűnt.

A dohányzóasztalon magazinok feküdtek: *People*, *TV Guide*, *Cosmopolitan*, *Natural History*. A falon egy pár évvel ezelőtt a Whitneyben rendezett Hopper-kiállítást reklámozó plakát lógott. A másik falat két afrikai maszk díszítette. A pácolt tölgyfa padlót pedig egy skandináv, kék és zöld absztrakt mintás szőnyeg borította.

Amikor meghozta a kávét, megemlítettem neki, mennyire tetszik a lakása. Azt válaszolta, bárcsak megtarthatná. – De mégsem baj – folytatta. – Jó, hogy el kell költöznöm. Úgy értem, ha itt maradnék, akkor állandóan megzavarnának. Tudod, a férfiak.

– Persze.

– Meg aztán itt semmi sem az enyém. Egyedül a posztert választottam én. Elmentem a kiállításra, és néhány képet haza akartam hozni magammal. Mert olyan jól festette le a magányt. Emberek együtt, de mégsem együtt, mindegyik más irányba néz. Megfogott.

– Hol fogsz lakni?

– Egy szép helyen – felelte magabiztosan. Odaült mellém, egyik lábát maga alá húzta, a másikra kávésbögréjét tette. Ugyanazt a bőrszínű farmert viselte, mint az Armstrongnál, és egy citromsárga pulóvert. Ami alatt semmi nem volt.

Meztelen lábán a körmeit ugyanolyan mélybordó színűre festette, mint a kezén.

Belenéztem kék szemébe, aztán zöld köves gyűrűjére csúszott a tekintetem, hogy végül a szőnyegen kössön ki. Olyanok voltak a színei, mintha valaki egy drótkefével esett volna neki.

Megfújta a kávéját, belekortyolt, előredőlt, és az asztalra tette a bögrét. A cigarettásdobozból kivett egy szálát, rágyújtott. – Nem tudom, mit mondtál Chance-nek – nézett rám –, de komoly hatást gyakoroltál rá.

– Nem értem, miért.

– Ma reggel telefonált, hogy idejön. Mielőtt megérkezett, az ajtón kiakasztottam a biztonsági láncot, mert tudtam, hogy nem kell tőle félnem. Ismered te is, milyen az, amikor az ember csak úgy tud valamit.

Hogyne tudtam volna. A bostoni fojtogatónak soha nem kellett egy áldozatára sem rátörnie az ajtót. Mert mindegyik maga engedte be őt.

Kifújta a füstöt. – Nagyon kedves volt. Azt mondta, nem vette észre, hogy boldogtalan vagyok, és nem akart az akaratom ellenére itt tartani. Mintha meg lett volna bántva, hogy ezt feltételeztem róla. Tudod mi történt? Büntudatot éreztem. Azt érezte velem, hogy nagy hibát követek el, hogy valamit eldobok magamtól, amit soha nem kaphatok vissza. „Én lányt soha nem fogadok vissza”, mondta. Én meg arra gondoltam, hogy felégetek magam mögött minden hidat. El tudod képzelni?

– Azt hiszem.

– Chance nagy svindler. Mintha egy remek állást hagynék ott, és lemondok a nyugdíjról meg az egészségbiztosításról. Ugyan már!

– Mikor kell kiköltöznöd?

– Azt mondta, hogy a hónap végén. De szerintem én már korábban elmegyek. A pakolással nem lesz gondom. A bútorok közül egy sem az enyém. Csak ruhák, lemezek, meg a Hopper-poszter, de tudod mit? Akár még itt is maradhat. Nem kellene az emlékek.

Meghúztam a kávémat. Gyengébb volt, mint szeretem. A lemez véget ért, helyére egy dzsessztrió lépett. Kim elismételte, milyen mély benyomást tettem Chance-re. – Tudni akarta, honnét ismerlek – mondta. – Azt feleltem, hogy egy barátom barátja. Erre azt mondta, nem kellett volna megbíznom téged, elég lett volna, ha veled beszélek.

– És ez talán igaz is.

– Talán. De nem hiszem. Azt hiszem, ha sikerül összeszednem a bátorságomat, és beszélek veled, akkor lassan meggondolom magam, és

félretesszük a kérdést. És úgy is maradt volna, tudod, mert anélkül, hogy kimondta volna, azt az érzést keltette bennem, hogy nem lenne okos dolog otthagynom őt. Persze nem sziszegte volna azt, hogy „Figyelj rám, te ribanc, maradsz, ahol vagy, különben szétvágom az arcod.” Ezt nem mondta, de én mégis ezt hallottam.

– Ma is?

– Nem, és éppen erről van szó. – A kezét a csuklómra tette. – Mielőtt elfelejtem – ült fel hirtelen, és rám támaszkodva felkelt a kanapéről. A szoba másik végében kotorászott a retiküljében, aztán megint mellettem ült, és öt darab százdollárost nyújtott felém.

– Szerintem még bonusz is jár neked.

– Jól megfizettél.

– De olyan jó munkát végeztél.

Az egyik karja a kanapé mögött lógott. Lassan felém hajolt. Néztem szöke fűrtjeit, és eszembe jutott egy nő, akit ismertem, egy szobrász a Tribecából, aki egyszer készített egy Medúza-fejet, kígyókkal a hajában. Kimnek is olyan széles és magas volt a járomcsontja, mint Jan Keane szobrának.

De az arckifejezése különbözött. Jan Medúzája mérhetetlenül csalódott volt. Kim arcáról viszont szinte semmit sem tudtam kiolvasni.

– Kontaktlencsét viselsz? – kérdeztem.

– Hogyan? Ja, nem. Ez a szemem színe. Furcsa, ugye?

– Szokatlan.

Most már tudtam olvasni az arcáról. Várakozás ült ki rá, izgatott várakozás.

– Gyönyörű a szemed – mondtam.

Kemény szája mosolyra szelídült. Egy kicsit közelebb ültem hozzá, ő rögtön hozzám simult, éhesen és melegen és frissen. Megcsókoltam a száját, a nyakát, lehunyt szemét.

A hálószobája nagy volt, és elöntötte a napfény. A padlót vastag szőnyeg borította. A dupla méretű ágy nem volt bevetve. A fekete macska a fotelban aludt. Kim behúzta a függönyt, szemérmesen rám pillantott, majd elkezdett levelezködni.

Szokatlan volt az együttlétünk. Parádés teste maga volt a megtestesült fantázia, és egyértelmű fesztelenséggel adta magát. Fizikai vágyam intenzitása még engem is meglepett. Az agyam különös módon távol tartotta magát a testétől és az enyémtől is. Ennyi erővel távolból is figyelhettem volna a testünket.

A befejezés megkönnyebbülést hozott, ugyanakkor kevés örömet. Elhúzódtam tőle, és úgy éreztem, mintha a homok és kiszáradt bokrok végtelen átokföldjén lettem volna. Egy pillanatig letaglózó erejű szomorúságot éreztem. A torkomban fájdalom lüktetett, és közel jártam a könnyekhez.

Aztán az érzés elmúlt. Nem tudom, mi keltette fel, és mi mulasztotta el.

– Nos – mondta Kim, majd mosolyogva legördült rólam, kezét a karomra tette. – Ez jó volt, Matt.

Felöltöztem, az újabb kávéra pedig nemet mondtam. Az ajtóban megfogta a kezem, megint megköszönte, majd mondta, hogy azonnal megadja a címét és a telefonszámát, mihelyt beköltözött az új lakásába. Azt válaszoltam, hogy bármikor hívhat, bármilyen ügyben. Nem csókoltuk meg egymást.

A liftben eszembe jutott, hogy mit mondott. *Szerintem még bonusz is jár neked.* Nos, akár bonusznak is lehetett nevezni.

Visszasétáltam a hotelomba. Útközben kétszer is megálltam. Egyszer egy kávéra meg egy szendvicstre, egyszer egy templomnál a Madison sugárúton, hogy ötven dollárt tegyek a perselybe, de rájöttem, hogy nem fog menni. Kim százasokat adott, ötven dollárom meg nem volt kisebb címletekben.

Nem tudom, miért hagyok pénzt templomokban, ahogy azt sem, hogy mikor kezdtem ezt a szokást. Akkor kaptam rá, amikor otthagytam Anitát meg a srácokat, és Manhattanbe költöztem. Nem tudom, a templomok mihez kezdenek a pénzzel, és abban is biztos vagyok, hogy nekem legalább annyira van rá szükségem, mint nekik, ezért meg is próbáltam felhagyni a szokással. De valahányszor pénzhez jutok, mindig rám tör valami nyugtalanság, amitől csak úgy tudok megszabadulni, hogy a tíz százalékát egy utamba kerülő templom perselyébe dobom. Azt hiszem babonából. Az az érzésem, hogy nem szabad felhagynom vele, mert ellenkező esetben valami szörnyű dolog fog történni.

Persze semmi értelme sincs ennek. Szörnyű dolgok amúgy is történnek, és történni is fognak, függetlenül attól, hogy adok-e akár egy centet is a templomoknak – vagy éppen minden egyes dolláromat bedobálom a perselyekbe.

A tíz százalékomnak most azonban várnia kell. Ettől függetlenül pár percre leültem egy padba, és hálás voltam a templom békéjéért. Nemsokára egy idős férfi huppant le a pad másik végébe. Becsukta a szemét, olyan erősen koncentrált.

Azon gondolkodtam, vajon imádkozik-e. Aztán azon is gondolkoztam,

vajon milyen lehet egy ima, és az emberek mit kapnak tőle. Nagy néha egy templomban nekem is eszembe jut, hogy imádkozzak, de nem tudom, hogyan kell.

Ha lettek volna gyertyák, biztosan meggyújtok egyet. A templom azonban episzkopális volt, így a gyertyagyújtásról le kellett mondanom.

Aznap este elmentem egy gyűlésre a St. Paulba, de nem tudtam figyelni. A gondolataim egyre elkalandoztak. A beszélgetés során ugyanaz a srác szólalt meg, aki délelőtt, és megint elmondta, hogyan jutott el a kilencvenedik józan naphoz. Ismét megtapsolták. – Tudod, hogy mi jön a kilencvenedik nap után? – kérdezte a szpíker. – A kilencvenegyedik.

– A nevem Matt. Én passzolok – mondtam.

Azonnal lefeküdtem, ahogy hazaértem. Gyorsan elaludtam, de az álmaim egyre felébresztettek. Azonban amikor megpróbáltam emlékezni rájuk, visszahúzódtak a tudatom szélére.

Végül felkeltem, lementem reggelizni, vettem egy újságot, és visszamentem a szobámba. A déli gyűlésre akár még gyalog is elmehetek. Soha nem voltam még déli gyűlésen, de láttam, hogy van. Mire eszembe jutott, hogy elmenjek, már majdnem véget is ért. A szobámban maradtam, és elolvastam az újságot.

Az ivás jó időtöltés volt. Órákon keresztül ültem az Armstrongnál, bourbonnal kevert kávéit ittam, az egyik bögrével a másik után, az idő meg lassan és biztosan telt. Pia nélkül ugyanez nem megy. Egyszerűen nem megy.

Három körül eszembe jutott Kim. Odanyúltam a telefonhoz, hogy felhívjam. Rá kellett szólnom magamra, hogy ne tegyem. Azért feküdtünk le, mert ő csak így tudta kifejezni a háláját, én meg nem tudtam, hogyan utasítsam vissza. De ettől még nem lettünk szeretők. Nem jutottunk még csak mellékszerephez sem a másik életében, és akármilyen közös ügyünk is volt, annak vége.

Felidéztem a haját, majd Jan Keane Medúzáját, mire eszembe jutott, hogy felhívom Jant.

Jó, de miről beszéltünk volna?

Elmondhattam volna neki, hogy hét napja vagyok józan. Azóta nem találkoztunk, hogy ő is elkezdett gyűlésekre járni. Azt mondták neki, hogy tartsa magát távol a piához köthető helyektől és emberektől. Ez utóbbi kategóriába tartoztam én is. Ma nem ittam, ezt elmondhattam volna neki. És akkor mi van? Egyáltalán nem jelentette azt, hogy találkozni akarna velem.

Ami azt illeti, én sem akartam találkozni vele.

Régebben eltöltöttünk pár estét, és jókat ittunk együtt. Talán ugyanolyan jól éreznék magunkat józanul is. De talán olyan lenne, mintha egyedül ülnék az Armstrongnál öt órán keresztül, és a kávémban nincs bourbon.

Odáig eljutottam, hogy a számát kikeressem, de fel már nem hívtam.

A szpíker a St. Paulban egy nagyon lerohadt történetet mesélt el. Évekig heroinfüggő volt, végül leszokott róla, aztán a Bowery összes kocsmáját végigitta. Olyan volt a férfi, mint aki látta a poklot, és emlékezett is rá.

A szünetben Jim odalépett hozzám a kávéfőzőnél, és megkérdezte, hogy vagyok. Jól, feleltem. Aztán megkérdezte, mióta vagyok józan.

– A mai a hetedik napom.

– Jesszusom, ez nagyszerű – mondta. – Ez tényleg nagyszerű, Matt.

A beszélgetés alatt eszembe jutott, hogy én is beszélek, amikor rám kerül a sor. Nem tudtam, hogy mondtam-e volna, alkoholista vagyok, mert nem tudtam, hogy az vagyok. Azért beszélhettem volna a hetedik napomról, vagy arról, hogy jó ott lenni, vagy valamiről. De amikor rám került a sor, csak azt mondtam, amit mindig.

A gyűlés után Jim odajött hozzám, miközben én az összecsukható széket vittem vissza a helyére. – Tudod, jó páran gyűlés után beülünk a Cobb's Cornerbe egy kávéra – mondta. – Csak ülünk meg dumálunk. Nincs kedved jönni?

– Szeretnék – feleltem –, de ma este nem megy.

– Akkor majd máskor.

– Persze – bólintottam. – Az jó lesz, Jim.

Elmehettem volna. Más dolgom úgysem volt. Ehelyett beültem az Armstrongba, megettem egy hamburgert, egy szelet sajtortát, és megittam egy bögre kávé. Egészen pontosan ugyanezt ehettem volna a Cobb's Cornerben is.

Szeretem az Armstrongot vasárnap éjjelenként. Kevesen vannak, csak a törzsvendégek. Miután végeztem a vacsorával, fogtam a kávémat, odamentem a pulthoz, és beszélgetni kezdtem egy Manny nevű technikussal, aki a CBS-nél dolgozik, meg egy Gordon nevű zenésszel. Még csak nem is éreztem úgy, hogy innom kellene.

Hazamentem, lefeküdtem. Reggel félelemmel telve ébredtem, de egy álom számlájára írtam. Lezuhanyoztam, és ha már ott voltam, meg is borotválkoztam. Felöltöztem, aztán a földszinten a mosodában leadtam a szennyes ruháimat, a vegytisztítóhoz meg bevitettem egy öltönyt és egy

nadrágot. Reggeli közben elolvastam a *Daily Newst*. Az egyik újságíró riportot készített annak a nőnek a férjével, akit agyonlőttek Gravesendben. Pár hete költöztek csak oda, ez volt álmaik otthona. Jó életet élhettek volna egy tisztességes környéken. Mire azok a menekülő gengszterek pont az ő házukba futottak be. „Olyan volt, mintha Isten Carol Ryczekre mutatott volna az ujjával”, írta a riportter.

A „Rövid Városi Hírek” rovatban megtudtam, hogy a Boweryben két részeg hajléktalan összeverekedett egy ingen, amit egyikük az Astor Place egyik szemetesében talált a BMT metróállomáson. Az ing végül azé lett, aki a másikat agyonszúrta egy húszcentis pengéjű pillangókéssel. A halott férfi ötvenkét éves volt, a gyilkosa harminckettő. Elgondolkodtam rajta, hogy vajon akkor is írt volna-e erről az újság, ha nem a földalatti állomásán történik a gyilkosság. Mert a Bowery düledező és elhagyatott házaiban napjában több ilyen eset is történik, mégsem írnak róluk soha.

Forgattam a lapokat, mintha arra számítottam volna, hogy valami érdekesre bukkanok. A félelemmel kevert rossz előérzet csak nem akart elmúlni. Mintha egy kicsit másnapos lettem volna, de előző éjjel egy kortyot sem ittam. Ez volt a nyolcadik józan napom.

Elmentem a bankba, az ötszáz dollárom egy részét befizettem a számlámra, a maradékot meg felváltattam tízesekre meg húszasokra. Aztán a St. Paul felé indultam, hogy megszabaduljak ötven dollártól, de éppen miséztek. Így aztán beültem egy gyűlésre a Hatvanharmadik utcai YMCA-ben. Ennél unalmasabb beszédet még nem hallottam. A szpíker minden egyes italt felsorolt, amit tizenegy éves kora óta megivott. Negyven percig sorolta megállás nélkül.

Utána kiültem a parkba, vettem egy hot dogot, megettem. Három körül visszaértem a hotelba, ledőltem egy kicsit, aztán fél ötkor megint elmentem otthonról. Az Armstrong felé menet vettem egy Postot. Amikor megvettem, biztos ránéztem a szalagcímre, de nem esett le. Leültem, rendeltem egy kávét, magam elé tettem a lapot, és ott volt:

MISZLIKRE FELAPRÍTOTT CALL GIRL – állt a címlapon.

Alig volt esélye annak, hogy Kim legyen az. De ez nem számított.

Egy pillanatig becsukott szemmel ültem, az újság zörgött ökölbe szorított kezemben. Az akaraterőmmel akartam megváltoztatni a sztorit. Csukott szemem előtt felvillant északi szeme mélykékje. A mellkasom összeszorult, a torkomban megint ott éreztem a fájdalom pulzálását.

Lapoztam egyet. Ott állt a harmadik oldalon. Meg sem voltam lepve. Kim meghalt. Az a rohadt állat megölte őt.

HAT

Kim Dakkinen a Hatodik sugárúton az Ötvenedik utca környékén található Galaxy Downtowner nevű drágább hotel tizenhetedik emeletének egyik szobájában halt meg. A szobát egy bizonyos Charles Owen Jones vette ki az indianai Fort Wayne-ből vasárnap este negyed tízkor, készpénzzel fizetett, előtte azonban egy fél órával felhívta a hotelt, hogy van-e üres szobájuk. Az első adategyeztetés során kiderült, hogy Fort Wayne-ben nem lakik ilyen nevű férfi, és mivel a bejelentőlapon szereplő utca nem létezik, ezért a rendőrök abból indulnak ki, hogy a férfi hamis adatokkal vette ki a szobát.

Mr. Jones nem telefonált a szobájából, nem rendelt sem ételt, sem italt. Senki sem tudta pontosan, hogy mikor hagyta el a hotel épületét, mivel még a kulcsát sem adta le a recepción. Ellenben az ajtóra kitette a NE ZAVARJANAK feliratú táblát, a szobaasszonyok pedig nem is zavarták hétfő délelőtt tizenegyig, amikor mindenkinek ki kell jelentkeznie a szobákból. Ekkor az egyik szobaasszony telefonon odaszólt a szobába. Miután senki nem vette fel, kopogott az ajtón, és amikor erre sem kapott választ, kinyitotta az ajtót.

A Post leírása szerint „iszonyatos látvány fogadta”. A vetetlen ág előtt egy meztelen nő feküdt. Az ág és a szőnyeg lucskos volt a vérétől. A nőt megszámlálhatatlan alkalommal szúrták meg – a kórboncnok szerint – egy bajonettel vagy machetével. Gyilkosa az arcát „a felismerhetetlenségig összekaszabolta”. A leleményes riporter valahogy beszerzett egy képet Miss Dakkinenről „Murray Hill-i luxuslakásából”, hogy illusztrálhassák, milyen arcot tett tönkre a gyilkos. Kim szőke haja szabadon omlott a vállára, mindössze egy tincset tekert tiaraként a feje tetejére. Nyílt, vibráló tekintettel nézett a kamerába.

Az azonosítást a nő helyszínen talált retikülje alapján végezték el. A pénztárcájában lévő készpénz láttán a rendőrök kizárták, hogy a gyilkosságnak pénzszerzés lett volna az alapja.

Erre maguktól jöttek rá?

Leraktam az újságot. Különösebb meglepetés nélkül vettem észre, hogy remeg a kezem. De belül még jobban remegtem. Elkaptam Evelyn tekintetét, és amikor odajött, megkértem, hogy hozzon egy dupla bourbont.

– Biztos vagy benne, Matt? – kérdezte.

- Miért ne?
- Egy ideje nem ittal. Biztos, hogy most akarod újratekdeni?
- Neked meg mi közöd hozzá, kislány?, gondoltam magamban. Vettem egy mély levegőt. – Talán igazad van.
- Kávéhoz mit szólnál?
- Jöhet.

Felvettem az újságot. Az előzetes vizsgálat a halál időpontját éjféltre tette. Megpróbáltam felidézni, mit csináltam, amikor Kimet megölte. A gyűlés után az Armstrongba jöttem, de mikor mentem haza? Nem feküdtem le túl későn, de még így is éjféli lehetett, mire ágyba kerültem. A halál beálltának időpontja természetesen csak becslés, ezért könnyen lehet, hogy már aludtam, amikor nekiállt Kimet felapritani.

Ültem ott, ittam a kávémat, és elolvastam a cikket újra és újra és újra.

Az Armstrongból a St. Paulba mentem. A hátsó padok egyikében ültem le, és gondolkozni próbáltam. Ide-oda villantak a képek a két találkozásomról Kimmel, köztük pedig felbukkant Chance is.

Ötven dollárt tettem a perselybe. Meggyújtottam egy gyertyát, és úgy néztem, mintha azt vártam volna: valami táncolni fog a lángban.

Visszaültem a padba. Nemsokára megjelent egy kellemes hangú fiatal pap, és sajnálkozva közölte, hogy be kell zárniuk éjszakára. Bólintottam, felálltam.

– Úgy látom, valami zavarja – nézett rám. – Segíthetek valahogy?

– Nem hiszem.

– Nem először látom itt. Néha segít, ha beszél valakivel.

Tényleg segítene? – Még csak katolikus sem vagyok, atyám – feleltem.

– Ez nem követelmény. Ha valami bántja, akkor...

– Most kaptam egy barátom váratlan halálhírét, atyám.

– Az mindig nehéz.

Attól tartottam, hogy mond majd valamit Isten kifürkészhetetlen útjairól, de csak állt, és várt, hogy folytassam. Végül kijöttem a templomból, és ott álltam a járdán, azon gondolkodva, mihez kezdjek.

Fél hét felé járt. A gyűlés csak két óra múlva kezdődött. Korábban is oda lehet menni, csak ülni, kávézni, beszélgetni a többiekkel, de ezt soha nem tettem. Volt két üres órám, és nem tudtam, hogy töltssem el.

Azt mondják, nem jó, ha az ember nagyon éhes lesz. A hot dog óta egy falatot sem ettem. Az étel gondolatára azonban felfordult a gyomrom.

Visszasétáltam a hotelomba. Úgy tűnt, hogy minden üzlet, ami előtt

elmegyek, vagy egy bár, vagy egy italbolt. Felmentem a szobámba, és ott maradtam.

Pár perccel korábban érkeztem a gyűlésre. Páran a nevemen üdvözöltek. Töltöttem kávé, és leültem.

A szpíker elmondott egy rövidített piálós történetet, aztán az ideje maradványát azzal töltötte el, hogy felidézze, mi történt a józansága négy éve alatt. A házassága tönkrement, a legkisebb fia meghalt egy cserbenhagyásos balesetben, többet volt munkanélküli-segélyen, mint nem, és egyre jobban mutatta a klinikai depresszió jegeit.

– De nem ittam – mondta. – Amikor először idejöttem, azt mondták nekem, hogy az ital soha nem segít, csak rosszabb lesz tőle minden. Azt mondták nekem, hogy vegyek részt a programban, és akkor se igyak, ha beledöglök. Megmondom nektek, néha csak azért nem iszom, mert olyan kibaszott makacs vagyok. De semmi gond. Ha én így maradok józan, akkor így maradok józan.

A szünetben el akartam jönni. Ehelyett töltöttem még egy kávé, és vettem kekszet. Hallottam Kimet, amint azt mondja, mennyire édesszájú. „*Nem tudok meghízni. Ugye milyen szerencse?*”

Megettem a kekszet. Olyan volt, mintha fűrészpórt ennék, de elrágtam, és kávéval leöblítettem.

A beszélgetés alatt egy nő hosszasan elemezni kezdte a kapcsolatait. A pokolba kívántam: minden este ugyanazt ismételte. Nem figyeltem rá.

A nevem Matt, gondoltam, és alkoholistá vagyok. Egy nőt, akit ismertem, tegnap éjjel megöltek. Azért bérelt fel, hogy megvédjem, én pedig végül megnyugtattam, hogy biztonságban van, és ő hitt nekem. A gyilkosa átvért, én hittem neki, a nő most halott, és én semmit sem tudok tenni. És én csak eszem magam, és nem tudom, mit tehetnék ellene, és minden sarkon van egy bár, és minden utcában van egy italbolt, és az ivás nem fogja visszahozni őt az életbe, ahogy az sem, ha józan maradok, szóval akkor miért kellene ezen az egészen keresztül mennem? Miért?

A nevem Matt, gondoltam, és alkoholistá vagyok, és itt ülünk ebben az istenverte pincében, ugyanazt a szart ismételjük minden áldott este, miközben odakinn ölik egymást az állatok. Azt mondjuk, „ne igyál”, és gyűlésekre járunk, és elmondjuk, az a „fontos dolog, hogy józan maradj”, meg azt is, hogy „csak nyugodtan”, aztán azt is, hogy „Egyszerre csak egy nap”, és amíg mi agyimosott zombikként mantrázunk, eljön a világvége.

A nevem Matt, gondoltam, és alkoholistá vagyok, és segítségre van

szükségem.

Amikor rám került a sor, ezt mondtam: – A nevem Matt. Köszönöm, hogy megosztottátok a gondjaitokat. Azt hiszem, ma este csak hallgatok.

Az ima után eljöttem. Nem mentem el a Cobb's Cornerbe, ahogy az Armstrongba sem. Ehelyett elsétáltam a hotelom előtt, majd befordultam a sarkon az Ötvennyolcadik utcára, be a Joey Farrelhez.

Alig ültek ott páran. A zenegépből egy Tony Bennett-lemez szólt. A csapost nem ismertem.

Ránéztem az italokra a polcon. A szemem azonnal megakadt egy üveg Early Timeson. Rendeltem egy bourbont tisztán, mellé vizet. A csapos kitöltötte, lerakta elém a pultra.

Felemeltem, és megnéztem. Azt reméltem, látok benne valamit, de hogy mit, nem tudtam.

Ledöntöttem.

HÉT

Elsőre meg sem éreztem az italt. Aztán jött egy elnagyolt fejfájás, majd a rosszullet ígérete.

Nos, a szervezetem elszokott tőle. Egy hete nem ittam már. Mikor volt utoljára, hogy egy teljes hétig nem ittam?

Nem is emlékeztem. Talán tizenöt éve, gondoltam. Talán húsz, talán több.

Ott álltam a pultra könyökölve, egyik lábam a mellettem álló bárshék lábtartóján, és megpróbáltam eldönteni, mit érzek. Valami, ami pár perce még nagyon fájt, most már nem annyira sajgott. Ugyanakkor mintha valamit elveszítettem volna. De mit?

– Még egyet?

Éppen bólintottam volna, de észbe kaptam, és megráztam a fejem. – Egyelőre még nem – mondtam. – Nem akar adni nekem pár tízcentest? Telefonálnom kell.

Felváltott egy egydollárost, aztán megmutatta, hol van a nyilvános fülke. Magamra csuktam az ajtót, elővettem a noteszom meg a tollam, és nekiláttam telefonálni. Két tízcentes áráért megtudtam, ki vezette a Dakkinen-nyomozást, újabb kettőért pedig végre eljutottam a Midtown North Kapitánysághoz, ahol Durkin detektívet kértem. – Egy pillanat – mondta egy hang. – Joe? Téged keresnek. – Alig néhány másodperc múlva egy másik hang szólt bele a kagylóba. – Joe Durkin.

– Durkin, a nevem Scudder – indítottam. – Azt szeretném tudni, hogy letartóztattak-e már valakit a Dakkinen-gyilkosságban.

– Nem értettem pontosan a nevét – mondta Durkin.

– Matthew Scudder. Nem kisedni akarok magából információt, hanem adni. Ha még nem tartóztatták le a stricit, akkor irányba tudom állítani.

Egy kis szünet után így felelt: – Még nem tartóztattunk le senkit.

– Volt stricije.

– Ezt tudjuk.

– És a nevét is?

– Nézze, Mr. Scudder...

– A strici neve Chance. Lehet, hogy a keresztnéve, lehet, hogy a vezetékneve, talán az álneve. Priusza nincs, legalábbis ezen a néven nincs.

– Maga meg honnét tud a priuszáról?

– Exzsaru vagyok. Figyeljen, Durkin. Sok információm van, amit át akarok adni magának. Mi lenne, ha pár percig csak én beszélnék, utána meg azt kérdez, amit akar.

– Rendben van.

Elmondtam neki, amit Chance-ről tudtam. Pontos személyleírást adtam róla, valamint a kocsija rendszámát. Chance legalább négy lányt futtat, az egyiket közülük Sonya Hendryxnek hívják, álneve valószínűleg Sunny, soroltam, és róla is adtam személyleírást. – Péntek este Chance a Central Park West 444. előtt rakta ki Hendryxet. Lehet, hogy ott lakik, de sokkal valószínűbb, hogy egy Kid Bascomb nevű öklöző győzelmi partijára ment. Chance-nek érdekeltsége van Bascombban, és feltehetően valaki abban az épületben egy partit szervezett neki.

Megpróbált félbeszakítani, de folytattam. – Péntek este Chance megtudta, hogy Dakkinen véget akar vetni a kapcsolatuknak. Szombat délután el is ment a lányhoz a lakásába a keleti Harmincnyolcadik utcába, és megmondta neki, hogy nincs kifogása. Megkérte, hogy költözzön ki a lakásból a hónap végéig. A lakást ugyanis Chance bérelte neki.

– Egy pillanat – szólt közbe Durkin, és hallottam, hogy lapozgat. – A lakás bérlője a szerződés szerint egy David Goldman. Dakkinen telefonjának is ő az előfizetője.

– Megtalálták már David Goldmant?

– Még nem.

– Gyanítom, hogy nem is fogják, vagy ha igen, akkor kiderül, hogy egy ügyvéd vagy egy könyvelő az, aki Chance nevében jár el. Egyvalamit megmondhatok. Chance mindennek látszik, csak nem egy David Goldmannek.

– Azt mondta, Chance fekete.

– Igen.

– Találkozott vele.

– Igen. Nincs törzshelye, de van pár bár, ahol rendszeresen megfordul. – Felolvastam neki a listát. – Azt azonban nem tudtam kideríteni, hogy hol lakik. Titokban tartja.

– Nem probléma – felelte Durkin. – Majd kiderítjük a telefonszáma alapján.

– Nos, a telefonszám nem az övé, annál a cégénél csak üzenetet lehet hagyni a számára.

– Biztosan tudják, hogyan lépjenek kapcsolatba vele.

– Talán.

– Kételyei vannak?

– Az a tapasztalatom, hogy nem szereti, ha megtalálják.

– És maga hogyan találta meg? Magának mi köze ehhez az egészhez?

Le akartam tenni. Elmondtam neki, amit akartam, és nem éreztem kedvet ahhoz, hogy válaszoljak a kérdéseire. De engem sokkal könnyebben meg lehet találni, mint Chance-t, és ha leteszem, akkor Durkin pillanatok alatt előkerít.

– Péntek este találkoztam vele – válaszoltam. – Miss Dakkinen megkért, hogy intézzek el neki valamit.

– Mit?

– Hogy mondjam meg Chance-nek, ki akar szállni. Ő maga nem merte közölni vele.

– Így aztán maga közölte vele.

– Igen.

– Maga is strici, Scudder? Át akarta igazolni a lányt?

Az ujjaim kifehéredtek, annyira szorosan markoltam meg a kagylót. – Nem, én nem ebben utazok, Durkin. Miért? Az anyja megunta a régi stricijét?

– Mi a kib...

– Figyeljen arra, hogy mit mond. Tálcán nyújtok át mindent magának, önszántamból.

Nem szólt semmit.

– Kim Dakkinen egy barátom barátja volt – folytattam. – Ha tudni akarja, ki vagyok, akkor egy Guzik nevű zsarutól mindent megtudhat. Párszor együtt dolgoztunk. Még mindig ott van maguknál?

– Maga Guzik barátja?

– Soha nem voltunk oda egymásért, de azt megmondhatja, hogy tisztán játszom. Közöltem Chance-szel, hogy Kim ki akar szállni, mire ő azt válaszolta, hogy részéről rendben. Másnap találkoztak, és ugyanezt mondta Kimnek is. Aztán tegnap éjjel valaki megölte őt. Még mindig éjfélre teszik a halál beálltát?

– Igen, de csak hozzávetőlegesen. Csak tizenkét óra elteltével találták meg a lányt. A holttestet látva a kórboncnok gyorsan tovább akart lépni.

– Annyira?

– Annyira. Én a szerencsétlen szobaasszonyt sajnálom csak. Ecuadori a nő, szerintem illegális bevándorló, alig beszél angolul, és egy ilyen holttestet kell találnia. – Sóhajtott. – Nem akarja megnézni, és azonosítani nekünk a halottat? Meglátja, valami még az eszébe fog jutni.

– Még nem azonosították?

– De igen – felelte. – Vettünk ujjlenyomatot. Egyszer pár éve elkapták Long Island Cityben. Strichelés, tizenöt nap fogház. Azóta tiszta volt.

– Azt követően egy házban dolgozott – mondtam. – Aztán Chance berakta a lakásba a Harmincnyolcadik utcában.

– Igazi New York-i odisszea. Mit tud még, Scudder? Hogyan érhetem el, ha beszélni akarok magával?

Mást nem tudtam. Megadtam neki a címemet és a telefonszámomat. Búcsúzóul váltottunk pár udvarias formulát, aztán leraktam. A telefon megszólalt. A központos közölte, hogy negyvenöt centtel tartozom neki. A pultnál felváltottam egy másik egydollárost, a negyvenöt centet bedobtam a telefonba, aztán visszaültem a pulthoz egy újabb italra. Early Times, tisztán, kísérőnek vízzel.

Ez már jobban ízlett. Miután eljutottam a mélypontra, éreztem, hogy valami felszakad bennem.

A gyűléseken azt mondják, hogy mindig az első italtól rúg be az ember. Az az első beindítja az ellenállhatatlan vágyat, és az ember anélkül issza egyik italt a másik után, hogy valójában akarná. A vége meg a részegség. Nos, talán nem voltam alkoholistá, mert nem ez történt. Ittam kettőt, és utána sokkal jobban éreztem magam, mint előtte, és abszolúte nem akartam inni egy harmadikat.

Azért adtam magamnak egy esélyt. Ott álltam a bárpult mellett, és a harmadik italról gondolkodtam.

Nem. Tényleg nem akartam. Jól éreztem magam anélkül is.

Otthagytam egy egydollárost a pulton, az aprót összeszedtem, és hazaindultam. Elmentem az Armstrong előtt is, de nem akartam benézni. Egy italra meg végképp nem.

A *News* első kiadása már az újságosstandokon volt. El akartam sétálni érte a sarkon túl?

A fenéket akartam.

A recepciónál megálltam. Senki nem hagyott nekem üzenetet. Jacob volt szolgálatban, enyhe kodeinbódulatban rejtvényt fejtett.

– Figyelj csak, Jacob – szóltam neki. – Csak meg akartam köszönni a múltkorit. Hogy telefonáltál a bárba.

– Ugyan már – legyintett.

– Komolyan, nagyon hálás vagyok.

Felmentem a szobámba. Fáradt voltam, és alig kaptam levegőt. Pár pillanattal azelőtt, hogy elaludtam volna, megint a veszteség különös érzése

töltött el. De mit veszhettem volna még el?

Hét napot, gondoltam. Volt hét józan napom, meg a nyolcadik félig, és kész, eltűntek.

NYOLC

Másnap reggel megvettem a *Newst* Kim Dakkinent már le is szorította egy újabb atrocitás a címlapról. Washington Heights-ban megöltek egy fiatal sebészt, a Columbia Presbiteriánus Kórház rezidensét rablási kísérlet közben a Riverside Drive-on. Nem állt ellen a támadójának, aki minden ok nélkül lőtte agyon. Az áldozat özvegye februárra várta az első gyereküket.

A széttrancsírozott call girl esete a harmadik oldalra került. Semmi újat nem tudtam meg, amit Durkin ne mondott volna el.

Sokat sétáltam. Délben beugrottam a YMCA-be, de hamar rám tört a nyugtalanság. A Broadwayn ettem egy pastramis szendvicset, és megittam mellé egy üveg Prior Darkot. Vacsorára még egy sört. Fél nyolckor elmentem a St. Paulhoz, körbesétáltam, aztán anélkül ballagtam vissza a hotelomba, hogy a pincébe vezető lépcső felé fordultam volna. Rávettem magam, hogy a szobámban maradjak. Ittam két sört, és úgy döntöttem, hogy napi két ital lesz az adagom. Nem láttam, hogyan és miért kerülhetnék bajba, amíg nem lépem túl az adagomat. Nem számít, hogy reggel iszok kettőt, vagy lefekvés előtt, a szobámban, egy bárban, társaságban, vagy egyedül.

Másnap, szerdán sokáig aludtam, és későn is reggeliztem az Armstrongban. Aztán elsétáltam a központi könyvtárba, eltöltöttem ott pár órát, majd addig ücsörögtem a Bryant Parkban, amíg a drogdílerék az agyamra nem mentek. Annyira uralmuk alá vonták a parkot, hogy azt hiszik, csak potenciális vevők jönnek ide, így aztán még egy újságot sem lehet anélkül elolvasni, hogy percenként ne akarna valaki eladni kokót, füvet, heroint, cracket, vagy az isten tudja, még mit.

Aznap este elmentem a fél kilences gyűlésre. Az egyik állandó látogató, Mildred nagy tapsot kapott, amikor bejelentette, hogy ünnepel: napra pontosan tizenegy éve nem iszik. Azt mondta, nincs semmiféle titka, csak a szokásos: egyszerre csak egy nap.

Arra gondoltam, ha aznap józanul fekszem le, akkor egy nap már meg is van. Ezt fogom tenni. A gyűlés után azonban fogtam magam, átballagtam a Polly's Cage-be, és megittam a két italomat. Beszélgetni kezdtem egy fér fival, meg akart hívni egy italra, de mondtam a csaposnak, hogy kólát adjon. Csöndben örültem magamnak, hogy ismerem a határomat, és tartom is magam hozzá.

Csütörtökön vacsora mellé megittam egy sört, elmentem a gyűlésre, a szünetben meg eljöttem. Benéztem az Armstrongba, de valami miatt nem rendeltem piát, és nem is maradtam sokáig. Nyugtalan voltam. Először a Farrellbe ugrottam be, aztán a Pollyhoz, anélkül, hogy egyik helyen is ittam volna valamit. Az italbolt a Pollyval szemben még nyitva volt. Vettem egy üveg J. W. Dantet, és felvittem a szobámba.

Először lezuhanyoztam, aztán felbontottam az üveget, öntöttem körülbelül két centet egy vizespohárba, ledöntöttem, és lefeküdtem.

Péntek reggel ébredés után az volt az első dolgom, hogy megittam a két centemet. Ezúttal valóban éreztem az italt, és jólesett. Aztán egész nap nem ittam többet, csak lefekvés előtt, és el is aludtam.

Szombaton tiszta fejjel ébredtem, és nem kívántam a piát. Nem tudtam túltenni magam azon, hogy milyen jól kordában tartom az ivást. Majdnem kedvem volt lemenni egy gyűlésre, és megosztani velük a titkomat, de el tudtam képzelni, hogyan reagálnának. A pillantások, a mindent tudó nevetés. A szenteskedő józanság. Különben is, csak azért, mert képes voltam kezelni az ivást, még nem jelentette, hogy másoknak is ajánlhattam.

Lefekvés előtt ittam kettőt. Alig éreztem meg, de vasárnap reggel kicsit karcosan ébredtem, ezért töltöttem egy tisztességes adagot ébresztő gyanánt. Fel is ébredtem tőle. Elolvastam az újságot, megnéztem, mikor és hol lesz gyűlés. Délután a Village-ben volt egy, metróra ültem. A jelenlévők szinte kivétel nélkül homokosok voltak. A szünetben eljöttem.

A hotelomban ledőltem. Vacsora után befejeztem az újságot, és úgy döntöttem, itt az ideje a második italomnak. Töltöttem két-három centet, megittam. Leültem, olvastam még, de nem tudtam valami jól koncentrálni. Gondoltam, iszok még egyet, de emlékeztettem magam, hogy a napi két ital már megvolt.

Ekkor beugrott, hogy a reggeli italomat több mint tizenkét órája ittam meg. Több idő telt el, mint az előző éjjel utolsó itala meg a reggeli között. Szóval az már rég kiment a szervezetemből, emiatt nem is lehet mai italnak számítani.

Ami azt jelentette, hogy lefekvés előtt ihattam még egyet.

Örültem, hogy ezt így kitaláltam, és úgy döntöttem, hogy jutalmul egy emberesebb adagot érdemlek. Fogtam a vizespoharat, és majdnem teletöltöttem. Nem siettem vele. Szépen ültem a fotelomban, és lassan kortyoltam. Még volt annyi eszem, hogy rájövjek: nem az italok mennyisége, hanem a száma számít. És ekkor beláttam, hogy átvertem magam. Az első italom, már ha lehet elsőnek hívni, alig volt egyujjnyi. Tehát legalább

négycentyi bourbonnel tartoztam magamnak.

Ki is töltöttem a négy centet, és ledöntöttem.

Megelégedéssel vettem észre magamon, hogy az italok alig gyakoroltak rám valami hatást. Részeg semmiképpen nem voltam. Sőt, ilyen jól már elég régen nem éreztem magam. Túl jól ahhoz, hogy a szobámban üljek. Beülhetnék egy kellemes helyre egy kóla vagy egy kávé mellé. Persze nem fogok inni, mert nem kívántam, de ami még fontosabb: az aznapi két italmat már megittam.

A Pollynál kólát rendeltem. A Kilencedik sugárúton egy Kid Gloves nevű homokosbárban egy pohár gyömbért. Pár piás ismerősnek tűnt, és azon gondolkodtam, vajon nem láttam-e őket délután a Village-ben.

Egy sarokkal odébb megint rájöttem valamire. Már napok óta kordában tartottam az ivást, azt megelőzően meg egy egész hétig nem ittam. És ez azért bizonyít valamit. A fenébe is, ha képes voltam meghúzni a vonalat napi két italnál, és ezt be is tartottam, akkor ez azt bizonyítja, hogy nem kell napi két italnál meghúznom a vonalat. Korábban voltak már gondjaim az alkohollal, ezt nem is tagadhattam, de a jelek szerint ezt már kinőttem.

Szóval, bár egyáltalán nem volt *szükségem* egy újabb italra, akár ihattam is volna egyet, ha akarok. És akartam, amit azt illeti, akartam, hát akkor meg miért ne igyak?

Bementem a bárba, rendeltem egy dupla bourbont tisztán, kísérőnek vízzel. Emlékszem a csapos kopasz fejére, emlékszem arra, hogy tölti az italt, és emlékszem arra, hogy a poharat a számhoz emelem.

Ez volt az utolsó dolog, amire emlékszem.

KILENC

Hirtelen ébredtem fel, az eszméletem hangosan és gyorsan tért vissza. Egy kórházi ágyban feküdtem.

Ez volt az első sokk. A második kicsivel később jött, amikor megtudtam, hogy szerda van. Azt követően nem emlékeztem semmire, hogy vasárnap este a számhoz emeltem a harmadik italt.

Évek óta voltak kisebb-nagyobb emlékezetkieséseim. Néha elveszett az éjszaka utolsó fél órája. Máskor pár óra.

De soha nem veszett még el két teljes nap.

Nem akartak elengedni. Előző éjjel hoztak be, és a detoxban akartak tartani öt teljes napig.

Egy rezidens így szólt: – A pia még ki sem ürült a szervezetéből. Kisétál innen, be az első bárba, és már iszik is.

– Nem fogok.

– Pár hete volt nálunk a detoxban. Benne van a nyilvántartásunkban. Rendberaktuk magát, és mennyi ideig tudott uralkodni magán?

Nem mondtam semmit.

– Tudja, hogyan került ide tegnap éjjel? Rohama volt, komoly, átfogó rohama. Úgy remegett, mintha áramot vezettek volna magába. Volt már hasonló rohama korábban?

– Nem.

– Nos, készüljön fel, hogy ezentúl lesz. Ha nem hagyja abba az ivást, akkor számíthat rá. Nem mindig, de előbb vagy utóbb állandósulni fog. És előbb vagy utóbb bele fog halni. Ha másba nem hal bele előbb.

– Hagyja abba.

A férfi megragadta a vállamat. – Nem, nem hagyom abba – jelentette ki. – Mi a fenéért hagynám abba? Nem lehetek udvarias, nem lehetek tekintettel az érzéseire, ha egyszer ezt meg akarom értetni magával. Nézzen rám. *Figyeljen* rám. Maga alkoholista. Ha iszik, meghal.

Nem szóltam semmit.

A rezidens már mindent kitalált. Tíz napig a detoxban tartanak, aztán elengednek. Aztán elmegyek a Smithersbe egy négyhetes rehabilitációs kezelésre. Ez utóbbit azonnal ejtette, amikor kiderült, hogy nincs sem

egészség- biztosításom, sem pár ezer dollárom, amibe a rehab kerülne, de továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy öt napig maradjak ott.

– Nem kell maradnom – vitatkoztam. – Nem fogok inni.

– Mindenki ezt mondja.

– Az én esetemben azonban ez így is van. Ha nem egyezek bele, nem tarthat itt. El kell engednie.

– Ha kiengedem, akkor csak saját felelősségére.

– Pontosan arra.

Egy pillanatig mérges volt. Aztán vállat vont. – Ahogy akarja – közölte. – Talán legközelebb majd hallgat a tanácsomra.

– Nem lesz legközelebb.

– Dehogyan lesz. Hacsak nem egy másik kórház közelében esik össze. Vagy meghal, mielőtt ideérne.

A ruháim mocskosak voltak, mert az utcán fetrengtem. A zakó és az ing vérfoltos. Egy koponyasebből véreztem, amikor behoztak, amit aztán össze is varrtak. A sérülést a roham alatt szereztem. Vagy korábban, de semmire sem emlékeztem.

Kisebbsajta csoda, hogy volt nálam elég készpénz a számlára.

Reggel esett, az utcák nedvesek voltak. Ott álltam a járdán, és éreztem, ahogy az önbizalom elpárolog belőlem. Szembe velem egy bárt láttam. Volt pénz a zsebemben egy italra, és tudtam, hogy jobban érezném magam tőle.

Inkább visszamentem a hotelomba. Össze kellett szednem a bátorságomat, hogy a recepciónál elkérjem a postámat meg az üzeneteimet. Mintha valami szégyenletes dolgot műveltem volna, ami miatt bocsánatot kell kémem a recepcióstól. A legrosszabb az, hogy nem tudtam, mit műveltem az emlékezetkiesésem alatt.

A recepciós arcán semmit sem láttam. Lehet, hogy végig a szobámban ittam egyedül. De az is lehet, hogy vasárnap óta nem voltam otthon.

Amikor felmentem a szobámba, ez utóbbi feltételezést kihúztam. A jelek szerint hétfőn vagy kedden hazajöttem, mert a J. W. Dantet megittam, és egy félig üres Jim Beam állt az éjjeliszekrényen. Az üvegen látható pecsét alapján a Nyolcadik sugárúton vettem egy italboltban.

Itt az első próba, gondoltam. Vagy iszok, vagy nem.

A bourbont kiöntöttem a csapba, mind a két üveget kiöblítettem, majd betettem a szemetesbe.

A posta a szokásos szemét volt. Kidobtam mindet, aztán megnéztem az

üzeneteimet. Anita hétfő reggel telefonált. Egy Jim Faber nevű alak kedd este keresett, és meghagyta a számát. Ezenkívül Chance keresett tegnap éjjel és ma reggel.

Sokáig álltam a zuhany alatt, utána óvatosan megborotválkoztam, és tiszta ruhát vettem. Az ing, zokni és alsónemű, amit a kórházban visszakaptam, szintén a szemetesben kötött ki. Az öltönyt félretettem. Talán a vegytisztítónál tudnak vele kezdeni valamit. Fogtam az üzeneteimet, és egyenként átnéztem őket megint.

Az exfeleségem, Anita. Chance, a strici, aki megölte Kim Dakkinent. És egy Faber nevű alak. Semmiféle Fabert nem ismertem, hacsak a piálásom alatt össze nem találkoztam egy másik, hozzám hasonlóval.

A cetlit a telefonszámával összegyűrtem, és azon tanakodtam, mihez van kevesebb kedvem: lemenni a hallba telefonálni, vagy nyűglődni a hotel telefonközpontjával. Ha nem öntöttem volna ki a bourbont, akkor már ittam volna. Ehelyett inkább lementem a hallba, és felhívtam Anitát.

Érdekes beszélgetés volt. Az elején szokásunkhoz híven óvatosan udvariaskodtunk, úgy körözve egymás körül, mint két bokszoló, hogy végül megkérdezze, miért hívtam. – Visszahívtalak, Anita – mondtam. – Sajnálom, hogy csak ilyen későn.

– Visszahívtál?

– Volt egy üzenet, hogy hétfőn kerestél.

Nem szóltam semmit egy ideig. Aztán ő folytatta. – Hétfőn este beszélünk, Matt. Nem emlékszel?

Megborzongtam, mintha valaki krétával megkarcolt volna egy iskolai táblát. – Persze, hogy emlékszem – feleltem. – De akkor hogyan került ez a cetli a fahomba? Azt hittem, még egyszer hívtál.

– Nem.

– Akkor biztos elejtettem a cetlit, és valamelyik túlbuzgó recepciós visszarakta a fahomba. Amikor megkaptam, azt hittem, megint hívtál.

– Biztosan ez történt.

– Persze – mondtam. – Anita, amikor a múltkor beszélünk, volt bennem pár pohárral. Kicsit ködös az emlékezetem. Nem mondanád el, hogy miről beszélünk?

Mint kiderült, Mickey fogszabályozójáról. Azt javasoltam, hogy beszéljen egy másik fogorvossal is. Persze, erre emlékszem, nyugtattam meg Anitát. Volt még valami? Igen. Azt is mondtam neki hétfő éjjel, hogy hamarosan nagyobb összeghez jutok, és a fogszabályozót majd én állom. Erre is emlékeztem,

feleltem. Másról nem beszéltünk, közölte, és ugye a gyerekekkel is váltottam pár mondatot. A gyerekekkel? Arra is emlékszem. Szóval ennyi? Akkor jó, az emlékezetem mégsem olyan pocsék, nem igaz?

Remegtem, amikor leraktam a telefont. Csak ültem ott, és próbáltam felidézni a hétfő esti beszélgetésünket, de reménytelen volt. Onnétől kezdve, hogy a számhoz emeltem a harmadik italt vasárnap este, a kórházi reggelig semmire nem emlékeztem. Semmire.

Aprólékosan összetéptem a cetlit kis darabokra, amiket aztán zsebre vágtam. Fogtam a másik üzenetet. Chance azt a számot hagyta meg, ahol üzenhetek neki. Inkább a Midtown Northt tárcsáztam. Durkin nem volt benn, de megadták az otthoni számát.

Álmos volt a hangja, amikor felvette. – Adjon egy percet, rágyújtok – kérte. Amikor újra beleszólt, a hangja már rendben volt. – Tévét néztem – közölte –, és elaludtam. Mi a gond, Scudder?

– A strici beszélni akar velem. Chance.

– Beszélni akar magával?

– Üzenetet hagyott a hotelban. Hogy hívjam vissza. Valószínűleg a városban van, és ha akarja, akkor...

– Nem keressük őt.

Egy szörnyű pillanatig azt hittem, hogy az emlékezetkiesésem alatt Durkinnal is beszéltem, csak elfelejtettem minden mással együtt. De folytatta, és ekkor rájöttem, hogy nem ez történt.

– Bevittük a kapitányságra – magyarázta –, és megizzasztottuk. Kiadtunk egy letartóztatási parancsot is, de magától bejött. Egy dörzsölt ügyvédet hozott, és ő maga is elég dörzsölten viselkedett.

– Elengedték?

– Nem volt miért benn tartanunk, semmink sem volt ellene. Az egész estére alibit igazolt a gyilkosság estéjétől egészen hajnalig. Ráadásul az alibije nem is rossz. A recepció meg a Galaxyben képtelen volt személyleírást adni Charles Jonesról. Úgy értem, még abban sem volt biztos, hogy fekete volt-e vagy fehér, aki kivette a szobát. Valamiért úgy gondolja, hogy fehér. Maga szerint mit kezdene ezzel a kerületi ügyész?

– Másvalakivel is kivetethette a szobát. Azokban a nagy hotelokban nem figyelnek semmire.

– Igaza van. Valakivel kivetethette a szobát. Ahogy valakivel megölethette a nőt.

– Maga szerint ez történt?

– Nem azért fizetnek, mert kíváncsiak a véleményemre. Én csak egyet tudok: egy árva bizonyítékunk sincs a mocsokláda ellen.

Egy pillanatra elgondolkodtam. – Engem miért hívott fel?

– Honnét tudjam?

– Tudja, hogy én adtam róla az információt?

– Tőlem nem.

– Akkor mit akar tőlem?

– Ezt magának kellene megkérdeznie tőle.

Meleg volt a fülkében. Kicsit kinyitottam az ajtót, hogy mozogjon a levegő.

– Lehet, hogy ezt fogom tenni.

– Tegye. Scudder? Csak ne egy sötét sikátorban találkozzon vele. Mert ha bepipult magára, akkor nem ártana vigyáznia.

– Tudom.

– Ha meg mégis elkapja magát, akkor úgy haljon meg, hogy üzenetet hagy. A tévében mindig így csinálják.

– Meglátom, mit tehetek.

– Okos legyen – figyelmeztetett –, de ne túl okos. Tudja. Ha túlkomplikálja az üzenetet, soha nem fogom megérteni.

Bedobtam egy tízcentest, és felhívtam Chance számát. A dohányos hangú nő szólt bele: – Nyolc-nulla-kilenc-kettő. Miben segíthetek?

– A nevem Scudder – feleltem. – Chance keresett, most meg visszahívtam.

Azt mondta, hogy hamarosan jelentkezni fog, majd elkérte a számomat.

Megadtam neki, felmentem a szobámba, és ledőltem az ágyra.

Alig egy óra múlva csöngött a telefon. – Chance vagyok. Köszönöm, hogy visszahívott.

– Egy órája kaptam meg az üzeneteit. Mind a kettőt.

– Szeretnék beszélni magával – mondta. – Személyesen, ha lehet.

– Lehet.

– Itt vagyok a hallban. Arra gondoltam, lejöhetne, ihatnánk egy kávé a környéken. Le tud most jönni?

– Le.

TÍZ

– Még mindig azt gondolja, hogy én öltem meg, igaz? – kérdezte.

– Mit számít, hogy mit gondolok?

– Nekem számít.

Durkint idéztem. – Nem azért fizetnek, hogy gondolkodjak.

A Nyolcadik sugárúton egy kávézó hátsó részében ültünk. Feketén ittam a kávé. Az övé csak egy árnyalattal volt világosabb, mint a bőrszíne. Mivel úgy gondoltam, hogy nem ártana ennem valamit, ezért angol muffint rendeltem, de rá sem bírtam nézni.

– Nem én tettem – közölte.

– Értem.

– Kifogástalan alibim van. Egy rakás ember tudja igazolni, hogy hol töltöttem az éjszakát. A hotel közelében sem jártam.

– Az jelen esetben hasznos.

– Ez mit akar jelenteni?

– Amit csak akar, hogy jelentsen.

– Azt mondja, valakit felbéreltem.

Vállat vontam. Ideges voltam, ahogy ott ültem vele szemben, de az idegességem eltörpült a fáradtságom mellett. Nem féltem tőle.

– Igen, felbérelhettem volna valakit, de nem tettem.

– Ha maga mondja.

– Az isten verje meg, Scudder! – szaladt ki belőle, majd belekortyolt a kávéjába. – Kim többet jelentett magának, mint gondoltam volna?

– Nem.

– Csak egy barát barátja?

– Igen.

Rám nézett. Szeme olyan volt, mint valami túl erős izzó. – Lefeküdt vele – jelentette ki. Mielőtt válaszolni tudtam volna, már folytatta is: – Persze hogy lefeküdt vele. Hogy másképpen tudta volna megköszönni? Az a nő csak egy nyelven beszélt. Remélem, azért mást is kapott, Scudder. Remélem, a kefélesen kívül pénzt is adott magának.

– Az az én dolgom, hogy mennyiért dolgozom – feleltem. – Akármilyen történt kettőnk között, az csak ránk tartozik.

Bólintott. – Csak meg akarom tudni, mi motiválja magát.

– Semmi sem motivál. Se pozitív, se negatív irányba. Elvégeztem egy munkát, megkaptam érte a fizetséget. Az ügyfél halott, a halálához nekem semmi közöm sincs, és nem is kell hogy legyen. Azt mondja, magának sincs semmi köze a halálához. Talán így van, talán nem. Nem tudom, nem is kell tudnom, és őszinte leszek: nem érdekel. Én nem vagyok rendőr.

– De az volt.

– Már nem vagyok az. Nem vagyok rendőr, a halott lány testvére sem, ahogy bosszúálló angyal sem, kezében karddal. Azt hiszi, érdekel engem, ki ölte meg Kim Dakkint? Azt hiszi, érdekel?

– Azt.

Ránéztem.

– Igen – folytatta. – Szerintem igenis érdeklő, ki ölte meg. Ezért vagyok itt. – Rám mosolygott. – Arról van szó Scudder, hogy fel akarom bérelni magát. Derítse ki, ki ölte meg őt.

Egy kis időbe beletelt, mire elhittem, hogy komolyan beszél. Aztán minden tőlem telhetőt megtettem, hogy lebeszéljem róla. Ha a gyilkosnak egyáltalán a nyomára lehet bukkanni, erre a rendőrségnek van a legjobb esélye. Törvényi felhatalmazásuk van rá, emberük, rátermettségük, gyakorlatuk és kapcsolatrendszerük. Míg nekem ezek közül egyik sem.

– Valamit elfelejtett.

– Mit?

– Ők nem fognak nyomozni. Mert már tudják, ki ölte meg. Bizonyítékuk ugyan nincs, de nem is halnak bele a keresésébe. Azt mondják majd: „Tudjuk, hogy Chance ölte meg, és mivel bizonyítani nem tudjuk, dolgozzunk valami máson.” Azt szerintem maga tudja a legjobban, hány ügyük van még. De ha dolgoznának is rajta, csak azért tennék, hogy az én nyakamba varrják. Még csak meg sem próbálnák kideríteni, hogy volt-e valaki más, aki Kimet holtan akarta látni.

– Például?

– Na, ezt kellene magának megtudnia.

– Miért?

– Pénzért – felelte, és megint mosolygott. – Nem kérem azt, hogy ingyen dolgozzon nekem. Komoly pénzek futnak be hozzám. Készpénzben fizetek magának, nem is rosszul.

– Nem erre gondoltam. Miért akarja, hogy én nyomozzak? Miért akarná megtalálni a gyilkost, feltéve, hogy sikerrel járok. Nem azért, hogy a rendőrök

leszálljanak magáról, mert eleve békén hagyják. A zsaruknak nincs semmijük maga ellen, és nem is nagyon főgnak találni. Mit számít az magának, hogy az ügyet ne megoldatlanként zárják le?

A tekintete nyugodt volt, rezenéstelen. – Talán a hírem miatt teszem – felelte.

– Miért? Szerintem éppen hogy nem árt a hírének. Ha elterjed az utcán, hogy maga ölte meg Kimet, és még meg is úszta, akkor a következő lány, aki ki akar szállni, majd jól meggondolja, hogy valóban ezt akarja-e. Nem látom, miként árthat ez magának meg a hírének, még akkor is, ha semmi köze a gyilkossághoz.

Mutatóujjával többször megpöckölte a kávésbögréjét. – Valaki megölte az egyik nőmet. Ezt senki sem úszhatja meg.

– Nem a maga nője volt, amikor megölték.

– És ezt ki tudta? Maga, ő, meg én. A többi nőm tudta? Tudták az emberek a bárókban meg az utcán? Csak egyvalamit tudnak: az egyik nőmet megölték, és a gyilkos megúszta.

– És ez árt a hírének?

– Nem segít, az biztos. Mert másról is szó van. A többi nőm fél. Kimet megölték, a gyilkosa meg még mindig szabadlábban van. Mi van, ha nem csak egyszeri alkalomról van szó?

– És megöl még egy prostituáltat?

– Megöl még egyet a nőim közül – felelte színtelen hangon. – Scudder, az az ember egy töltött, kibiztosított fegyver, és nem tudom, kit vesz célba. Lehet, hogy Kim megölésével nekem akart ártani. Lehet, hogy az egyik nőm a következő a listáján. Egy dolgot tudok. Az üzleten máris észrevehető a káros hatása. Megmondtam a lányoknak, hogy hotelszobába nem mehetnek, és ha valami nem tetszik nekik egy új kuncsafttal kapcsolatban, akkor mondjanak nemet. Ennyi erővel azt is mondhattam volna, hogy tegyék félre a telefont.

A pincér odakacsázott hozzánk, és újratöltötte a bögrénket kávéval. Az angol muffinomhoz még mindig nem nyúltam, így teljesen beszívta az olvasztott vaját. Mondtam a pincérnek, hogy vigye el. Chance tejet töltött a kávéjába. Eszembe jutott, hogy Kim sok tejszínnel és rengeteg cukorral itta a kávéját.

– Miért én, Chance? – kérdeztem.

– Már megmondtam. A zsaruk nem hálnak bele a munkába. Csak úgy fog ezen az ügyön dolgozni valaki, ha én jól megfizetem.

– Vannak mások is. Akár megbízhat egy magánnyomozó irodát, és azok

minden emberüket ráállítják.

– Soha nem voltam a csapatjáték híve. Maga egyedül dolgozik, és előnyvel indul. Ismerte a nőt.

– Nem tudom, miféle előnyöm származhat ebből a nyomozás során.

– És ismerem magát.

– Mert egyszer találkoztunk?

– Tetszett a stílusa. Az nem mindegy.

– Tényleg? Csak annyit tud rólam, hogy értek egy kicsit a bokszhoz. Ez nem túl sok.

– De mégis valami. Ennél azért többet tudok magáról. Tudom, hogy hogyan intézi az ügyeit. Kérdezősködtem. Sokan ismerik magát, és a legtöbben jókat mondtak magáról.

Egy percre vagy kettőig csendben voltam. Végül megszólaltam: – Lehet, hogy egy pszichopata ölte meg. Mivel Kim holtteste úgy nézett ki, ahogy, lehet, egy pszichopata volt a gyilkosa.

– Pénteken megtudom, hogy az egyik nőm ki akar szállni. Szombaton azt mondom neki, ám legyen. Vasárnap egy örült iderepül Indianából, és véletlenül pont őt aprítja fel. Maga szerint véletlen?

– A véletlenek mindennaposak – feleltem. – De nem, nem hiszem, hogy az lenne. – Annyira fáradt voltam. – Nem nagyon akarom ezt az ügyet.

– Miért nem?

Azért, mert semmit sem akarok csinálni, gondoltam. Egy sötét sarokban akarok ülni, és kikapcsolni a világot. Az istenit neki, inni akartam.

– A pénz nem jönne rosszul – mondta Chance.

Ez igaz volt. A Kimtől kapott pénz alig volt elég valamire. A fiamnak, Mickeynek meg fogszabályzóra volt szüksége, aztán megint jön majd valami.

– Át kell gondolnom.

– Rendben.

– Most nem tudok koncentrálni. Kell egy kis idő, hogy összeszedjem a gondolataimat.

– Mennyi?

Hónapok, gondoltam. – Pár óra. Még ma este felhívom. Van egy olyan szám, amit maga vesz fel, vagy hívjam a másikat?

– Odamegyek a hoteljához – felelte –, csak mondja meg, mikor.

– Erre semmi szükség.

– Telefonon könnyű nemet mondani. Ha nemet mond nekem, tegye szemtől szembe. Ha meg igent mond, akkor beszélni akarok magával. Maga meg pénzt

akar tőlem.

Vállat vontam.

– Mikor?

– Tízkor.

– A hotelja előtt várom.

– Rendben – feleltem. – Ha most kellene válaszolnom, akkor nemet mondanék.

– Akkor még szerencse, hogy tízkor találkozunk.

Kifizette a kávéját. Nem ellenkeztem.

Visszamentem a hotelba, fel a szobámba. Próbáltam gondolkodni, de nem ment. Nyugodtan ülni sem tudtam. A székből az ágyra ültem, onnét vissza, és közben azon járt az eszem, miért nem mondtam neki nemet. Most meg valahogy ki kell bírnom tízig, és addig még indokot sem ártana találnom, hogy miért utasítom vissza.

Anélkül, hogy átgondoltam volna, fogtam a kalapom, és lementem az Armstrongba. Besétáltam az ajtón, de nem tudtam, mit fogok rendelni. A bárpult mögött Billie állt, és a fejét rázta, amikor meglátott. – Nem szolgálhatlak ki, Matt, ne haragudj.

Vér szökött az arcomba. Szégyelltem magam, és mérges voltam. – Miről beszélsz? – kérdeztem. – Szerinted részeg vagyok?

– Nem.

– Akkor meg miféle eljárás ez?

Kerülte a tekintetemet. – Nem én hozom a szabályokat – felelte. – Nem azt mondom, hogy nem látunk szívesen. Ha kávé, kólát vagy ételt rendelsz, kedves és megbecsült vendég vagy. De nem szabad alkoholt adnom neked.

– Ki mondja?

– A főnök. Amikor itt voltál hétfő éjjel...

Istenem. – Sajnálom, Billie – mondtam. – Megmondom neked őszintén, volt pár rossz éjszakám. Arra sem emlékszem, hogy itt voltam.

– Semmi baj.

El akartam bújni. – Nagy botrányt csaptam, Billie?

– Ugyan – legyintett. – Részeg voltál, tudod? Előfordul, nem igaz? Régen egy ír nőtől béreltem szobát. Éjjel elázva hazamentem, reggel bocsánatot kértem, mire mindig azt válaszolta: „Ne aggógya, fiam, egy püzspökkel is előfordul.” Nem csaptál botrányt, Matt.

– Akkor...

– Nézd – mondta, és előredőlt a pultra. – Én csak azt ismétlem, amit a

főnök mondott: ha halálra akarod inni magad, ő nem állíthat meg, ha bejössz ide, szívesen látunk, de alkoholt nem kaphatsz. Ezt nem én mondtam, hanem ő.

– Megértem.

– Ha rajtam múlna...

– Amúgy meg nem piálni jöttem, hanem kávézni.

– Ebben az esetben...

– Ebben az esetben a pokolba vele – jelentettem ki. – Ebben az esetben úgy gondolom, hogy inni akarok, és nem hiszem, hogy olyan nehéz lenne találnom valakit, aki kiszolgál.

– Ember, ne szívd mellre...

– Ne mondd nekem, hogy mit szívjak mellre – csattantam fel. – Majd én eldöntöm.

A dühömben volt valami tiszta és kielégítő érzés. Kisétáltam a bárból, mérgelem nagy lánggal égett bennem, majd a járdán álltam, és azon gondolkodtam, hova ugorjak be egy italra.

Ekkor valaki a nevemen szólított.

Megfordultam. Egy katonai zubbonyt viselő férfi mosolygott rám kedvesen. Elsőre nem tudtam, ki az. Azt mondta, milyen jó, hogy újra lát, majd megkérdezte, hogy vagyok, és ekkor már persze beugrott, hogy ki ő.

– Helló, Jim – üdvözöltem. – Azt hiszem, megvagyok.

– Gyűlésre mész? Elkísérlek.

– Ó – mondtam. – Azt hiszem, ma este nem tudok elmenni. Találkoznom kell valakivel.

Mosolygott. Ekkor valami a helyére kattant az agyamban, és megkérdeztem, hogy a Jim névhez a Faber tartozik-e.

– Az – felelte.

– A hotelomban kerestél.

– Csak üdvözölni akartalak. Semmi különös oka nem volt, hogy hívtalak.

– Nem ugrott be a neved. Különben visszahívtalak volna.

– Persze. Biztos, hogy nem akarsz eljönni a gyűlésre, Matt?

– Bárcsak mehetnék.

Jim várt.

– Egy kis bajba kerültem.

– Az mindenkivel előfordul.

Nem tudtam ránézni. – Megint inni kezdtem. Nem is tudom, hét vagy nyolc napig józan voltam. Aztán újrakezdtem. Az elején minden rendben ment, napi két italt ittam, aztán egyik éjjel bajba kerültem.

– Akkor kerültél bajba, amikor az első italt megittad.
– Nem tudom. Talán.
– Ezért hívtalak – mondta szelíden. – Arra gondoltam, talán hasznát veszed egy kis segítségnek.
– Tudtad?
– Nos, elég ócska állapotban voltál a hétfő esti gyűlésen.
– Ott voltam?
– Nem emlékszel, igaz? Volt egy olyan érzésem, hogy emlékezetkiesésed van.
– Istenem.
– Mi a baj?
– Részegen mentem oda? Piásan voltam ott egy AA-gyűlésen?
Jim felnevetett. – Úgy mondod, mintha halálos bünt követtél volna el. Azt hiszed, te vagy az első, aki ilyet tett?
Meg akartam halni. – Ez szörnyű – nyögtem.
– Mi olyan szörnyű?
– Soha nem mehetek oda. Soha az életben.
– Szégyelled magad, igaz?
– Persze.
Bólintott. – Én is mindig nagyon szégyelltem magam az emlékezetkieséseim miatt. Nem akartam tudni róluk, nem akartam tudni, mit tettem, amikor kiment a biztosíték. Csak hogy tudd: nem voltál olyan szörnyű. Nem okoztál bajt. Nem beszéltél. Kiöntöttél egy bögre kávéval...
– Istenem.
– Nem öntöttél le senkit. Csak részeg voltál, és kész. Ha érdekel, nem úgy néztél ki, mint aki valami nagyon remekül érzi magát. Épp ellenkezőleg.
Összeszedtem a bátorságomat, és kiböktem: – Kórházban kötöttem ki.
– És már ki is engedtek?
– Saját felelősségemre ma délután. Rohamom volt, azért kerültem be.
– Amiatt szoktak.
Egy ideig csendben sétáltunk. – Nem tudok végig ott maradni – mondtam. – Tízperccel találkozom van valakivel.
– Akkor csak egy kicsiről maradsz le.
– Igen.

Úgy éreztem, hogy mindenki engem bámul. Néhányan üdvözöltek, én meg mindenfélét beleolvastam udvarias gesztusaikba. Mások egy szót sem szóltak,

róluk meg azt gondoltam, hogy kerülnek, mert a részegességem taszítja őket. Annyira zavarban voltam, hogy nem is tudtam, mit csináljak kínomban.

Egy ideig nem is bírtam ülve maradni. Állandóan a székem meg a kávéstermosz között ingáztam. Meg voltam győzve róla, hogy ezt mindenki helyteleníti, de képtelen voltam uralkodni magamon.

Az agyam is teljesen máshol járt. A szpíker egy brooklyni tűzoltó volt, aki ugyan nagyon érdekesítően beszélt, de nem tudtam rá figyelni. Elmondta, hogy náluk mindenki iszik, és aki mégsem, azt gyorsan áthelyezik. – A parancsnok alkoholista volt – mesélte és ezért alkoholistákkal akarta körbevenni magát. „Adjatok nekem elég részeg tűzoltót, és minden tüzet eloltunk”, szokta mondani. És igaza is volt. Mindent megtettünk, mindenhova bementünk, nem törődtünk semmiféle veszéllyel. Mert túl részegek voltunk.

Egyszerűen nem voltam képes megfajteni. Pontosan tudtam, mennyit ihatok, minden remekül ment. Illetve mégsem.

A szünetben egy dollárt bedobtam a közösbe, majd odaálltam a termosz előtt kígyózó sorba. Amikor rám került a sor, egy süteményt is elvettem. Mire a beszélgetés elkezdődött, már a helyemen ültem.

Elvesztettem a fonalat, de nem számított. Figyeltem, amennyire csak bírtam, és maradtam, ameddig csak tudtam. Háromnegyed tízkor felálltam, és a lehető legóvatosabban kiléptem az ajtón. Úgy éreztem, minden szem rám szegeződik, és meg akartam nyugtatni őket, hogy nem inni megyek, hogy találkoznom kell valakivel üzleti ügyben.

Kicsivel később esett csak le, hogy maradhattam volna a végéig. A St. Paul csak öt percre van a hoteltól. Chance megvárt volna.

Talán csak kapóra jött a találkozó, hogy ne legyek ott, amikor rám kerül a sor.

Tízkor a hallban voltam. Láttam, ahogy a kocsija megáll a járda mellett, kimentem, kinyitottam az ajtót, beültem.

Chance rám nézett.

– Még érvényes az állásajánlata?

Bólintott. – Ha akarja.

– Akarom.

Megint bólintott, sebességbe rakta a kocsit, majd besorolt a forgalomba.

TIZENEGY

A Central Parkot megkerülő útvonal majdnem pontosan hat mérföld hosszú. A negyedik kört tettük, a Cadillac puhán gurult. Elővettem a noteszemet, és néha beleírtam valamit.

Chance először Kimről beszélt. A szülei finn bevándorlók voltak, akik egy farmon telepedtek le Wisconsin nyugati részén. A legközelebbi, értékelhető város Eau Claire. Kim neve eredetileg Kiraa volt, és gyerekként a teheneket fejte, meg a zöldségeskertben dolgozott. Kilencéves korában kezdte a bátyja szexuálisan zaklatni, minden este bement a szobájába, mindenféle dologra rávette őt, és mindenféle dolgot művelt vele.

– Csak az a baj, hogy egyszer a történetben a bátyja helyett a nagybátyja szerepelt, máskor az apja, szóval lehet, hogy soha nem is történt semmi ilyesmi vele. Vagy igen, és azért változtatta állandóan a szereplőket, hogy ne tűnjön annyira valóságosnak.

A középiskola második évében viszonya volt egy középkorú ingatlanügynökkel, aki azt mondta neki, hogy otthagyja érte a feleségét. Kim összepakolt egy bőröndöt, és kocsiba ültek. A chicagói Palmer House-ban eltöltöttek három napot, és végig a szobaszerviztől rendelték ételt. A férfi a második napon eszetlenül berúgott, és azt hajtogatta, hogy tönkreteszi Kim életét. A harmadik napon már jobb kedve volt, de amikor másnap Kim felébredt, a férfi már nem volt ott. Egy cetliben magyarázta meg, hogy visszamegy a feleségéhez, a szoba még négy napra ki van fizetve előre, és soha nem fogja elfelejteni őt. A cetli mellett egy boríték feküdt, benne hatszáz dollár.

Kim maradt, megnézte magának Chicagót, és számos férfival lefeküdt. Ketten anélkül adtak neki pénzt, hogy kérte volna. A többiektől kérni akarta, de nem bírta rávenni magát. Aztán arra gondolt, hogy visszamegy a farmra. Ám az utolsó éjjelén a Palmer House-ban összeszedett egy másik vendéget a hotelből, egy nigériai férfit, aki valami kereskedelmi tárgyalásra jött.

– Ezzel felégetett maga mögött minden hidat – magyarázta Chance. – Lefeküdt egy fekete férfival, ami azt jelentette, hogy nem mehetett haza. Másnap reggel felült az első New York-i buszra.

Kim egészen addig mellékvágányon tengette az életét, amíg Chance magához nem vette Duffytól, és bérelt neki egy lakást. Kim jól nézett ki, jó

volt az ágyban, viszont az utcai strichelés nem ment neki.

– Lusta volt – mondta elgondolkodva Chance. – A kurvák lusták.

Hat nő dolgozott neki. Kim halálával már csak öt. Pár percig általánosságokban beszélt róluk, majd részletesen mindegyikről. Megadta a nevüket, a címüket, a telefonszámukat és személyes adataikat. A negyedik kört tettük meg a park körül, amikor jobbra sorolt, lekanyarodott a nyugati Hetvenkettedik utcára, majd két sarok után megállt a járda mellett.

– Egy perc, és jövök – mondta.

A kocsiban vártam, amíg a nyilvános fülkéből telefonált. A motort járva hagyta. A jegyzeteimet olvastam, hátha találok valami rendszert a töredékes adatokban.

Chance visszaült a kocsiba, belenézett a visszapillantóba, majd a záróvonalról tudomást sem véve határozott mozdulattal megfordult. – Csak megnéztem, hagyott-e valaki üzenetet – mondta.

– Nem ártana egy telefon a kocsijába.

– Az túl bonyolult lenne.

Dél felé mentünk, aztán keletre, hogy végül egy tűzcsapnál parkoljon le, ami egy magas lakóház előtt állt a Hetvenedik utcában a Második és a Harmadik sugárút között. – Pénzbegyűjtés – közölte. A motort megint járva hagyta, de most tizenöt percet kellett vámom, hogy előkerüljön. Alig észrevehetően bólintott a portásnak, majd beszállt a kocsiba.

– Donna lakik itt – magyarázta. – Róla már meséltem.

– A költő.

– Baromi izgatott. Egy San Franciscó-i magazin megjelenteti két versét. Hat példányt kap a magazinból, és kész. Semmi mást.

Előttünk pirosra váltott a lámpa. Chance rálépett a fékre, jobbra nézett, majd balra, és átgurult a piroson.

– Kétszer – folytatta – még pénzt is kapott a verseiért. Huszonöt dollárt. Eddig ennyit keresett költőként.

– Nehéz megélhetés lehet.

– Egy költő nem keres pénzt. A kurvák lusták, de ez itt, ez nem lusta, ha a verseiről van szó. Képes hat-nyolc órán keresztül egy vers fölött ülni, és tökölni a szavakkal. Mindennap több levelet is kap, amiben visszaküldik neki a verseit. Kibontja, berakja egy megcímezett borítékba, és már küldi is a másik magazinhoz. Többet költött bélyegre, mint amennyit eddig kapott. – Elhallgatott, majd halkán felnevetett. – Tudja, hogy most mennyi pénzt hoztam el Donnától? Nyolcszáz dollárt. Kétnapi munkáért. Persze vannak napok,

amikor meg sem szólal a telefonja.

- De átlagban jól jön ki.
- Jobban fizet, mint a költészet. – Rám nézett. – Van kedve kocsikázni?
- Nem ezt csináltuk eddig?
- Eddig csak köröztünk – felelte. – Most elviszem egy másik világba.

Végiggurultunk a Második sugárúton, keresztül a Lower East Side-on, majd a Williamsburg hídon keresztül Brooklynba. A hídról lekanyarodva annyit kanyarogtunk, hogy ötletem sem volt, merre járunk, és az utcatáblák sem segítettek sokat. Egynek a neve sem volt ismerős. Így csak ültem, és néztem, a környék hogyan változik zsidóból olasszá, olaszból lengyellé, és azért ebből sejtettem, merre járhatunk.

Egy sötét, csendes, ikerházakkal teleépített utcában Chance megállt egy háromemeletes épület előtt. Távirányítóval kinyitotta a garázsajtót, begurultunk. Miután az ajtó becsukódott, követtem őt a lépcsőn keresztül egy tágas, magas mennyezetű nappaliba.

Megkérdezte, hogy tudom-e, hol vagyunk. Azt hiszem, Greenpointban, válaszoltam.

– Nagyon jó – bólintott. – Látom, ismeri Brooklynt.

– Ezt a részét alig ismerem. A kielbasát hirdető hentesüzletek sokat segítettek.

– Tudja, kinek a házában vagyunk? Hallott valaha Casimir Levandowskiról?

– Nem.

– Nem is csoda. Idős férfi. Nyugdíjas, tolószékhez kötött. Kicsit különc. Nem tart kapcsolatot szinte senkivel sem. Ebben a házban régen tűzoltóság működött.

– Sejtettem.

– Két építész vette meg pár évvel ezelőtt, és átépítették. Azzal kezdték, hogy a házat kibebezték. A jelek szerint pénzük is volt, mert nem látszik, hogy spóroltak volna. Nézze csak meg a padlót. Nézze meg az ablakkereteket. – Apró részleteket mutatott meg, mindegyikhez fűzött néhány magyarázó szót. – Aztán megunták a házat, vagy egymást, nem tudom. Lényeg az, hogy eladták dr. Levandowskinak.

– Ő is itt él?

– Nem létezik – felelte. A beszédstílusa hol olyan volt, mintha a gettóban lenne, hol meg olyan, mintha egyetemi előadást tartana. – A szomszédok soha

nem látták az öreg dokit. Csak hűséges fekete szolgáját, és belőle is csak annyit, hogy kiáll a garázból. Ez az én házam, Matthew. Körbevezethetem?

A házat nehezen lehetett volna hétköznapiak nevezni. A legfelső emeleten egy edzőterem kapott helyet súlyzókkal és mindenféle gépekkel, plusz egy szauna és egy jacuzzi. A hálószobája az edzőterem mellől nyílt. A hatalmas ágyat szörme borította, és fölötte egy nagyméretű tetőablak nyílt az égre. A könyvtárban az első emeleten a rengeteg könyv mellett még egy poolbiliárd-versenyzasztal is helyet kapott.

A házban mindenütt afrikai maszkok lógtak a falakon, itt-ott meg egy afrikai szobor állt. Chance egyet-kettőt külön is kiemelt, megnevezve a törzset, amelyik készítette. Megemlítettem, hogy Kimmél is láttam afrikai maszkokat.

– A dan törzstől származnak – magyarázta. – Minden lány lakásában tartok pár afrikai darabot. Nem túl értékes dolgokat, de nem is szemetet. Mert szemetet nem gyűjtök.

Leemelt a falról egy durván kifaragott maszkot, és odanyújtotta. A szemnyílás négyszögletes volt, az arc vonásai geometria szempontból precízek, az összehatás pedig a primitívsége miatt erőteljes. – Ez dagon – mondta. – Fogja csak meg. A szobrászatot nem elég távolról értékelni. Nyugodtan fogja csak meg.

Elvettem tőle. Súlyosabb volt, mint számítottam. Biztos a fa miatt, amiből készült.

Chance felemelte a telefont a tíkfa asztalon, és tárcsázott. – Helló, édesem – szólt bele. – Van üzenetem? – Hallgatott, majd letette a kagylót. – Csend és béke – nézett rám. – Kér kávét?

– Ha nem nagy gond.

Megnyugtatott, hogy nem az. Miközben a kávé lefőtt, az afrikai szobrászatról mesélt. Azok, akik kifaragták, nem művészetként gondoltak arra, amit csinálnak. – Mindennek külön szerepe és funkciója van – magyarázta. – A házat védi, távol tartja a szellemeket, vagy egy törzsi rítushoz van rá szükség. Ha egy maszknak nincs többé ereje, akkor egyszerűen eldobják, és valaki farag egy újat. A régit vagy elégetik, vagy szemétre vetik.

Felnevetett. – Aztán jöttek az európaiak, és felfedezték az afrikai művészetet. Néhány francia festő a törzsi maszkokból merített ihletet. Most meg ott tartunk, hogy sok fafaragó él Afrikában, aki mást se csinál, mint maszkokat készít európai és amerikai exportra. A régi formákat követik, mert a vásárlóik ezt kérik tőlük, de azért vicces dolog ez. Mert a munkájuk ócska.

Nincs bennük semmi érzés. Nem valódiak. Ránéz az ember, a kezébe veszi, és azonnal meg tudja mondani, hogy igazi maszkot tart-e a kezében. Már ha van affinitása hozzá. Különös, nem?

– Érdekes.

– Ha lenne abból a szemétből nekem is, megmutatnám magának. De egy sincs. Az elején még vettem párat. Az embernek az elején pár hibát el kell követnie. Amikor rájöttem, milyen is az igazi, a szemetet elégettem a kandallóban. – Elmosolyodott. – A legelső darab, amit vettem, megvan még. A hálószobámban lóg a falon. Egy dan maszk. Szart se tudtam az afrikai művészetről, de megláttam egy régiségboltban, és azonnal megérintett a maszk művészi integritása. – Megállt, megrázta a fejét. – A fenéket. Az történt, hogy rápillantottam arra a sima, fekete fára, és mintha tükörbe néztem volna. Magamat láttam, az apámat, mintha évszázadokra néztem volna vissza. Tudja, hogy mit akarok mondani?

– Nem vagyok biztos benne.

– Én sem. – Megint megrázta a fejét. – Maga szerint mit mondana erre egy öreg fafaragó? „Mi a szart akar ez a hülye nigger azokkal a régi maszkokkal? Mi a fenéért aggatja őket a falára?” A kávé lefőtt. Feketén issza, igaz?

– Hogyan csinálja egy detektív a nyomozást? – kérdezte. – Hol kezd?

– Megyek, és beszélek emberekkel. Hacsak Kimet nem egy elmebeteg ölte meg, a halála az életéből nőtt ki – mutattam fel a noteszemet. – Sok mindent nem tud az életéről.

– Azt sejtettem.

– Beszélek emberekkel, és meglátom, mit mondanak el nekem. Lehet, hogy egy ponton minden összeér. De az is lehet, hogy nem.

– A nőim tudják, hogy nyugodtan beszélhetnek magával.

– Az hasznos.

– Nem mintha szükségszerűen tudnának is valamit.

– Néha az emberek anélkül tudnak dolgokat, hogy tisztában lennének vele.

– Néha meg úgy mondják el, hogy nem is tudnak róla.

– Ez is igaz.

Felállt, kezét a csípőjére rakta. – Tudja – nézett rám –, nem akartam idehozni. Mert nem gondoltam, hogy tudnia kellene erről a házról. Ráadásul úgy hoztam ide, hogy nem is kérte.

– Szép ház.

– Köszönöm.

– Kimnek is tetszett?

– Soha nem volt itt. Egyikük sem. Egy idős német asszony hetente egyszer jön takarítani. Kiglanolja az egész házat. Rajta kívül nem lépett még nő ebbe a házba. Azóta legalábbis, hogy az enyém. Az építésszek meg nem sokat tudtak kezdeni a nővel. Töltök még, jó?

Átkozottul jó kávéfőzött. Már így is eleget ittam, de annyira ízlett, hogy nem mondhattam nemet. Amikor korábban megdicsértem, azt mondta, hogy a Jamaica Blue Mountain és egy kolumbiai fajta keveréke. Felajánlott egy csomaggal, amit visszautasítottam, mondván, nem sok hasznát venném egy hotelszobában.

Miközben ő megint telefonált, én élveztem a kávéfőzöttet. – Nem akarja megadni az itthoni számát? – kérdeztem, amikor letette. – Vagy titokban akarja tartani?

Felnevetett. – Alig vagyok itthon. Egyszerűbb, ha üzenetet hagy.

– Értem.

– És nem is menne túl sokra ezzel a számmal, hiszen én magam sem tudom. Elő kellene keresnem egy telefonszámlát, hogy megnézzem, jól emlékszem-e rá. De még ha tárcsázná is, semmi sem történne.

– Hogyhogy?

– A telefon nem csöng ki. Amikor megvettem a házat, több készüléket is rákötöttem a vonalra, hogy ne kelljen rohanganom, amikor csörög. De a számot soha, senkinek nem adtam meg. Még a cégnek sem, akinél üzenetet lehet nekem hagyni.

– És?

– És itt voltam egyik este, talán éppen biliárdoztam, amikor az az átkozott telefon megszólalt. Majdnem kiugrottam a bőrömből. Egy telemarketinges hívott, hogy nem akarok-e előfizetni a Timesra. Két nappal később megint csöngött, akkor meg félretárcsáztak. Ekkor rájöttem, hogy vagy akkor csörög a telefonom, ha rossz számot hívnak, vagy ha el akarnak adni valamit. Erre fogtam egy csavarhúzóval, lecsavaroztam minden egyes telefon alját, és kikötöttem azt a drótot, ami a csengőt táplálja. Aztán egy nyilvános fürdőből hazatelefonáltam. Azt hallottam, hogy kicsöng, de persze tudtam, hogy valószínűleg nem, mert nincs, ami csörögjön a telefonjaimban.

– Okos.

– Az ajtón sincs csengő. Persze van az ajtónál egy, de semmire sem jó. A bejárati ajtót azóta nem nyitottam ki, hogy beköltöztem. Az ablakok be vannak sötétítve, és természetesen riasztót is beszereltettem. Nem mintha Greenpointban gyakran törnének be egy ilyen kellemes lengyel környéken.

Az öreg dr. Levandowski azonban szereti a biztonságot, és őrzi a magányát.

– A jelek szerint hatékonyan.

– Alig vagyok itt, Matthew. De ha mégis, becsukom magam mögött a garázsajtót, és kizárom a világot. Semmi nem jut be ide. Semmi.

– Meglepett, hogy elhozott ide.

– Engem is.

A pénzt hagytuk utoljára. Megkérdezte, mennyit kérek. Kétezer-ötszáz dollárt, feleltem.

Megkérdezte, hogy annyiért mit kap.

– Nem tudom – válaszoltam. – Nem számolok óradíjat, és nem vezetek nyilvántartást a költségeimről. Ha túl sok pénzt kell kifizetnem, vagy ha nagyon elhúzódik a dolog, akkor lehet, hogy megint kérek pénzt. Számlát nem fog kapni, és nem fogom beperelni, ha nem fizet.

– Semmi formalitás.

– Bizony.

– Ez tetszik. Készpénz előre, számla egy darab se. Részemről rendben. A nők elég szép pénzt hoznak, de sok el is megy. Lakásbérlet. Működési költségek. Ha az ember egy házban tart kurvát, akkor azért fizetni kell. Nem lehet a portásnak karácsonykor húsz dollárt adni, mint a többi lakó. Sokkal inkább húsz dollár havonta, egy százas karácsonyra, és ugyanennyi a többi alkalmazottnak az épületben. Nem kevés.

– Azt gondolom.

– Azért marad éppen elég. Nem költöm el kokóra, és nem kártyázom el. Mennyit mondott? Kétezer-öt? Ennek a kétszeresét fizettem azért a maszkért, amit megmutattam magának. Egészen pontosan hatezer-kétszáz dollárt, plusz tíz százalék jutalékot az aukciós háznak. Az mennyi? Hatezer-nyolchús. Plusz az áfa.

Nem mondtam semmit. – A francba is – folytatta. – Nem tudom, mit akartam bizonyítani. Talán, hogy egy gazdag nigger vagyok. Várjon itt egy percet. – Egy köteg százassal jött vissza, és leszámolt belőlük huszonötöt használt bankjegyekben. eltűnődtem, mennyi készpénzt tart a házban, és mennyit hord állandóan magánál. Évekkel ezelőtt ismertem egy uzsorást, aki sportot űzött abból, hogy amikor elment otthonról, mindig volt nála tízezer dollár. Nem csinált belőle titkot, aki ismerte őt, mindenki tudta, mennyi pénz van nála.

És soha nem próbálta meg senki sem kirabolni.

Chance hazavitt, de más útvonalon. A Pulaski hídon keresztül Queensbe mentünk, aztán az alagúton Manhattanbe. Egyikünk sem beszélt túl sokat, és útközben elaludhattam, mert felrázott, amikor megérkeztünk.

A fény bántotta a szemem. Felültem az ülésben. A hotelom előtt álltunk.
– Ajtótól ajtóig – mondta.

Kiszálltam, és megálltam a járdán. Chance megvárta, amíg ritkul a forgalom, aztán a záróvonalat átlépve megfordult. Figyeltem, ahogy a Cadillac eltűnik a többi kocsi között.

A gondolatok úgy küszködtek a fejemben, mint a fáradt úszók. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy gondolkodjak. Lefeküdtem.

TIZENKETTŐ

– Nem ismertem őt túl jól. Úgy egy éve találkoztunk először egy szépségszalomban, megittunk egy kávét, és a sorok közt olvasva rájöttem, hogy nem titkár nő egy bankban. Telefonszámot cseréltünk, néha beszélünk is, de soha nem kerültünk közel egymáshoz. Aztán nem tudom, miért, két hete felhívott, hogy találkozzunk. Meg voltam lepve. Már hónapok óta nem beszélünk.

Elaine Mardell lakásában voltam az Ötvenegyedik utcában az Első és a Második sugárút között. Fehér szőnyeg a padlón, merész absztrakt képek a falon, valami kellemes zene a hangszórókból. Kávét ittam. Elaine diétás üdítőt.

– Mit akart?

– Azt mondta, hogy otthagyja a stricijét. Azt akarta, hogy én mondjam meg neki. Itt léptél be te a képbe, emlékszel?

Bólintottam. – Miért téged kerest meg?

– Nem tudom. Volt egy olyan érzésem, hogy nincs túl sok barátnője. Ez nem olyasmi volt, amit meg tudott volna beszélni Chance többi nőjével, és gondolom, olyasvalakivel sem akarta megosztani, aki teljes egészében kiszállt ebből az életből. És fiatal volt. Hozzám képest nagyon fiatal. Lehet, hogy úgy nézett rám, mint valami bölcs, öreg nagynénire.

– Pontosan az is vagy.

– Ugye? Mennyi idős volt? Huszonöt?

– Azt mondta, huszonhárom. A lapokban huszonnégyet írtak.

– Jesszusom, milyen fiatal.

– Tudom.

– Kérsz még kávét, Matt?

– Kösz, nem.

– Azt hiszem, sejtem, hogy miért velem akart beszélni. Mert nekem nincs stricim. – Hátradőlt a fotelban, keresztbe tette a lábát. Eszembe jutottak más alkalmak, amikor egyikünk a kanapén ült, a másik az Eames-fotelban, és a mostanihoz hasonló háttérzene tompította a nappali szögletességét.

– Neked soha nem is volt, igaz? – kérdeztem.

– Nem.

– A legtöbb lánynak van?

– Azoknak, akiket ismertem, igen. Ha az utcán dolgozol, strici nélkül nem megy. Valakinek meg kell védenie téged egy bizonyos utcasarkon, valakinek le kell fizetnie az óvadékot érted, ha letartóztatnak. Ha hozzám hasonlóan egy lakásban dolgozik az ember, az azért más. De még így is van barátja a legtöbb lánynak, akit ismerek.

– Azaz stricije?

– Ó, nem. A strici sok lányt futtat egyszerre. A barátok csak pasik, nem stricik. Az ember nem adja nekik oda a pénzét, viszont sok mindent vesz neki, mert úgy tartja kedve, és ha bajba kerül, akkor kiségti némi készpénzzel, vagy ha egy üzleti lehetőség adódik, vagy mert éppen pénzre van szüksége. Szóval egyáltalán nem olyan ám, mintha az ember pénzt adna neki. Ez a különbség egy lány stricije és barátja között.

– Olyan strici, aki csak egy nőt futtat.

– Mondjuk. Azt leszámítva, hogy a lányok esküsznek, az ő barátjuk nem olyan, az ő kapcsolatuk más. Egy dolog marad csupán változatlan: hogy ki keresi a pénzt, és ki költi el.

– Neked soha nem volt stricid? Vagy barátod?

– Soha. Egyszer elmentem egy tenyérjőshöz. A nő el volt ámulva. „Kettős fejevonala van, kedvesem”, mondta. „Magának a feje uralkodik a szíve felett.”

– Odajött hozzám, és megmutatta a tenyerét. – Ez a vonal itt. Látod?

– Látom.

– Na tessék. – Visszament az üdítőjéért, aztán mellém ült a kanapéra. – Amikor megtudtam, mi történt Kimmel, az első dolgom az volt, hogy téged hívtalak – mondta. – De nem voltál otthon.

– Nem kaptam meg az üzeneted.

– Mert nem hagytam. Letettem, aztán azonnal tárcsáztam egy utazási irodát, és két óra múlva már Barbados felé repültem.

– Attól féltél, hogy rajta vagy valakinek a listáján?

– Nem igazán. Csak arra gondoltam, hogy Chance ölte meg. Persze nem hittem, hogy elkezdi kinyírni a barátait meg az ismerőseit, de tudtam, hogy egy kis időre nem árt eltűnnöm. Egy hét a tengerparton. Egy kis napozás délután, egy kis rulett éjjel, és annyi zene meg tánc, hogy egy ideig kitartson az emléke.

– Jól hangzik.

– A második estén megismerkedtem egy férfival a medence mellett rendezett partin. A szomszédos hotelban lakott. Nagyon kedves, adójogász, másfél éve vált el, aztán viszonyt kezdett egy nála sokkal fiatalabb nővel.

Nem is tartott sokáig. Erre kivel találkozik? Velem.

– És?

– Amíg ott voltunk, kellemes románc alakult ki közöttünk. Hosszú séták a strandon. Búvárkodás, teniszezés. Romantikus vacsorák. Esti italok a teraszomon. A tengerre nézett.

– Itt meg az East Riverre.

– Nem ugyanaz. Nagyszerűen éreztük magunkat, Matt. A szex is jó volt. Tudod, szégyenlősen akartam viselkedni, mert azt hittem, az lesz a nyerő. De nem kellett színészkednem. Valóban félenk voltam és szégyenlős. Aztán persze túltettem magam rajta.

– Nem mondtad meg neki, hogy...

– Viccelsz? Persze hogy nem. Azt mondtam, hogy egy galériának dolgozom. Festményekeket restaurálok. Mert szabadúszó festményrestaurátor szakértő vagyok. Ezt roppant izgalmasnak találta, és rengeteg kérdést tett fel. Sokkal egyszerűbb lett volna az életem, ha valami kevésbé izgalmas foglalkozást találok ki magamnak, de én izgalmas akartam lenni.

– Értem.

Ölébe ejtett kezét bámulta. Az arcán nem láttam ráncokat, de a kor lassan kezdett meglátszani a kézfejen. Azon tűnődtem, mennyi idős lehet. Harminchat? Harmincnyolc?

– Matt, a férfi találkozni akart velem New Yorkban. Nem mondtuk, hogy szerelemről van szó, dehogyan, ugyanakkor érezni lehetett, hogy történik valami köztünk. Ő pedig szerette volna folytatni, hogy megnézzé, mire jutunk. Merrickben él. Tudod, hogy hol van?

– Persze, Long Islanden. Nem messze onnét, ahol laktam.

– Szép környék?

– Bizonyos része igen.

– Egy kitalált telefonszámot adtam meg neki. A nevemet tudja, de az itthoni számom titkos. Azóta sem hallottam felőle, és szerintem nem is fogok. Egy hétig a napon akartam feküdni, esetleg belebonyolódni egy kis afférba, és pontosan ezt is tettem. Néha azonban eszembe jut, hogy felhívom, és valahogy megmagyarázom neki, miért adtam meg rossz számot. Simán kihazudom magam belőle.

– Biztosan.

– De miért? Ha akarom, akár még a feleségévé vagy a barátnőjévé is hazudhatom magam. Feladhatnám ezt a lakást, a kuncsaftjaim noteszét meg elégethetném. De miért? – Rám nézett. – Jó életem van. Pénzt teszek félre.

Mindig tettem félre.

– És befektetted – emlékeztem. – Ingatlanba, igaz? Apartmanházak Queensben.

– Nem csak ott. Ha akarnám, nyugodtan becsukhatnám a boltot. De miért akarnék visszavonulni, és mire kell nekem egy barát?

– Kim Dakkinen miért akart visszavonulni?

– Ezt akarta?

– Nem tudom. Miért akarta otthagyni Chance-t?

Elaine átgondolta, majd megrázta a fejét. – Nem kérdeztem.

– Én sem.

– Soha nem értettem, hogy egy lánynak miért van szüksége stricire, így aztán nem is kérdezem, miért akar tőle valaki megszabadulni.

– Szerelmes volt valakibe?

– Kim? Lehet. Nekem nem említette.

– Tervezte, hogy elmegy a városból?

– Nem, és nem is volt ilyen benyomásom. De ha mégis, azt nem mondta volna nekem el, igaz?

– A fenébe is – mondtam, majd leraktam az üres bögrémet az asztalra. – Valaki más is benne van, csak nem tudom, ki az.

– Miből gondolod?

– Mert csak így tudom kideríteni, hogy ki ölte meg.

– Szerinted ez így működik?

– Rendszerint igen.

– Tegyük fel, hogy holnap megölnék engem. Mit tennél?

– Küldenék virágot a temetésedre.

– Komolyan.

– Komolyan? Utánanéznék a merricki adójogászoknak.

– Szerintem több is van belőlük, nem?

– Lehet. De nem hiszem, hogy egynél több töltött volna egy hetet Barbadoson. Azt mondtad, hogy a szomszédos hotelban lakott, igaz? Nem hiszem, hogy olyan nehéz lenne megtalálni őt, aztán valahogy hozzád kötni.

– Tényleg megtennéd?

– Miért ne?

– Senki sem fizetne neked.

Felnevettem. – Nos, Elaine, a kettőnk története elég régre nyúlik vissza.

Valóban régre. Amikor még rendőrként dolgoztam, volt egy megállapodásunk Elaine-nel. Ha szüksége volt rá, akár a törvény, akár egy

erőszakos kuncsaft miatt, akkor megadtam neki azt a segítséget, amit egy rendőr adhatott. Ő pedig cserébe elérhetővé tette magát számomra, amikor csak akartam. Akkor én miye voltam neki?, tűnődtem. Nem a barátja, de nem a stricije. Hanem?

– Matt? Miért bérelt fel téged Chance?

– Hogy megtudjam, ki ölte meg Kimet.

– Miért?

Felidéztem az indokait. – Nem tudom.

– Miért vállaltad el?

– Mert nem árt a pénz, Elaine.

– Téged nem nagyon érdekel a pénz.

– Dehogyanem. Itt az ideje, hogy gondoljak a nyugdíjas éveimre. És szemet vettem pár apartmanházra Queensben.

– Nagyon vicces.

– Lefogadom, hogy nem akármilyen tulajdonos vagy. Biztos vagyok benne, hogy imádnak, amikor megjelenysz beszédni a lakbért.

– Ezt egy cég végzi helyetted. Soha nem láttam még a bérlőimet.

– Bárcsak ne mondtad volna el ezt. Tönkretettél egy álmot.

– Helyes.

– Kim lefeküdt velem, miután elvégeztem, amivel megbízott – mondtam. – Elmentem hozzá, kifizetett, aztán utána lefeküdtünk.

– És?

– Majdnem olyan volt, mintha borraivalót adott volna. Baráti köszönetet mondott.

– Jobb, mint tíz dollár karácsonykor.

– De miért csinálta? Úgy értem, miért feküdt le velem, ha volt valakije?

– Matt, elfelejtesz valamit.

Egy pillanatra úgy nézett ki, mint egy bölcs, öreg nagynéni. Megkérdeztem, hogy mit felejtettem el.

– Kim kurva volt.

– Te is kurva voltál Barbadoson?

– Nem tudom – felelte. – Talán igen, talán nem. De annyit megmondok neked, hogy nagyon örültem, amikor a násztáncnak vége lett, és ágyba bújtunk, mert végre tudtam, mit csinálok. Mert ezt csinálok. Férfiakkal fekszem le.

Pár pillanatig elgondolkodtam. – Amikor korábban hívtalak, azt kérted, egy óra múlva jöjjek – mondtam végül.

– És?

- Kuncsaftod volt?
- Nos, nem a gázóra-leolvasó járt itt.
- Kellett a pénz?
- Kellett a pénz? Miféle kérdés ez? Elvettem a pénzt.
- De a lakbért e nélkül is ki tudta volna fizetni.
- Ahogy étel is került volna a hűtőbe, meg új harisnya a lábamra. Mire akarsz kilyukadni?
- Azért volt itt nálad valaki, mert ebből élsz.
- Gondolom.
- Te kérdezted, hogy miért vállaltam el a munkát.
- Mert ebből élsz – válaszolta.
- Valami hasonló.
- Eszébe jutott valami, és felnevetett. – Amikor Heinrich Heine haldoklott, tudod, a német költő...
- Igen?
- Azt mondta, hogy „Isten majd megbocsájt nekem. Ez a munkája.”
- Nem rossz.
- Németül még jobban hangzik. Én kefélek, te nyomozol, Isten megbocsájt.
- Lesütötte a szemét. – Legalábbis remélem, hogy megbocsájt. Nagyon remélem, hogy nem Barbadoson nyaral, amikor rám kerül a sor.

TIZENHÁROM

Amikor eljöttem Elaine-től, az ég sötét volt, az utcák meg tömöttek a csúcsforgalom miatt. Megint esett, sűrű, nehéz cseppekben, ami miatt a gyalogosok szinte csak vonszolni tudták magukat. Ránéztem a kocsik áradni látszó folyójára, és azon gondolkodtam, hogy az egyikben talán ott ül Elaine adójogásza. Kíváncsi voltam, vajon hogyan reagált, amikor kiderült, hogy a szám, amit Elaine adott, nem létezik.

Ha akarná, megtalálhatná őt. A nevét tudta. A telefontársaság természetesen nem adja ki a titkos számát, de nem kellene különleges kapcsolatok ahhoz, hogy kiderítse. Ha ez nem jön össze, akkor a barbadosi hotelből könnyen lenyomozhatja. Megmondják neki az utazási iroda nevét, címét, onnét meg nem olyan nehéz kideríteni a nevét. Mivel egyszer zsaru voltam, ezért szinte automatikusan futtattam végig magamban a lehetőségeket. Vajon egy civil is így gondolkodik? Nem láttam, miért ne tehetné. Annyira nem bonyolult.

Talán fájt neki, amikor Elaine számáról kiderült, hogy nem létezik. Talán nem is akarja megkeresni őt, hisz azt gondolhatja, Elaine nem akarja többé látni őt. De nem az lenne az első gondolata, hogy Elaine véletlenül felcserélt vagy elírt egy számot? Ha felhívja a tudakozót, kiderül, hogy van egy Elaine Mardell nevű előfizető, csak éppen titkos a száma. Akkor csak tévedésből adhatott meg neki rossz számot. Miért ne próbálná meg megkeresni őt?

Lehet persze, hogy soha nem is hívta fel, így még azt sem tudja, hogy a szám nem létezik. Lehet, hogy a feleségéhez és a gyerekeihez hazafelé menet a repülő vécéjében darabokra tépte a cetlit Elaine számával, és lehúzta.

Talán néha-néha rátör a büntudat, amikor eszébe jut a restaurátornő, ahogy ott ül a telefonja mellett, és azt várja, hogy hívja már fel. Lehet, hogy megbánja, amiért elsietve cselekedett. Elvégre semmi szükség nem volt arra, hogy lehúzza a repülőgép vécéjében a telefonszámát. Mert talán alkalmanként be tudott volna szorítani egy találgát. A nőnek még a feleségéről és a gyerekeiről sem kellett volna tudnia. Talán még hálás is lett volna, hogy van miért letenni az ecseteket meg a festékestubusokat.

***

Hazafelé menet megálltam, és ettem egy levest meg egy szendvicset, közben elolvastam egy bizarr történetet a Postban. Queensben két szomszéd egy ideje vitában állt, mert az egyikük kutyája állandóan ugatott, amikor nem volt otthon a gazdája. Előző este a férfi a kutyát sétáltatta, aki a szomszéd gyepére piszkított. A szomszéd véletlenül az ablakban állt, és látta, mi történik. Előkapta a nyilát, és az ablakon keresztül lelőtte a kutyát, mire a gazdája hazarohant, és előszedte a fegyverét, egy Walther P-38-ast, egy második világháborús relikviát. A szomszéd ekkor már a gyepen volt, nyíllal a kezében. A kutya gazdája pedig agyonlőtte. A halott férfi nyolcvanegy éves volt, a kutya gazdája hatvankettő. Közel húsz éve éltek egymás mellett Little Neckben. A kutya korát nem adták meg, de volt róla egy kép, amint egy egyenruhás rendőr tartja pórázon.

A Midtown North kapitányság csak pár sarokra van a hotelomtól. Még mindig nehéz cseppekben esett, amikor kilenc után beléptem az épületbe. Megálltam az ügyeletes tiszt, egy fiatal, bajszos, szőke hajú srác előtt, elmondtam, mit akarok, mire a lépcső felé mutatott. A detektívek szobájában négy civil ruhás nyomozó ült a helyiség végében a tévé előtt. A zárkában három fiatal, fekete gyerek kapta fel a fejét, amikor beléptem, de amikor látták, hogy nem az ügyvédjük vagyok, megint a padlót kezdték bámulni.

Odamentem a legközelebbi asztalhoz. Egy kopaszodó zsarú nézett fel rám az írógépe mögül. Mondtam, hogy Durkin detektívvel van találkozóm.

Erre egy másik zsarú emelte fel a tekintetét. – Maga Scudder – állapította meg. – Joe Durkin vagyok.

A kézfogása kemény volt és határozott, mintha a férfiasságomat akarta volna próbára tenni. Odaintett az egyik székhez, ő lehuppant egy másikba, elnyomta a cigarettáját a túlsordult hamutartóban, azonnal rágyújtott egy újra, és hátradőlt. Szeme az a fajta szürke volt, amiből semmit sem lehet kiolvasni.

– Még mindig esik? – kérdezte.

– Néha abbahagyja.

– Gyalázatos időjárás. Kér kávét?

– Kösz, nem.

– Mit tehetek magáért?

Megmutathatná nekem a Kim Dakkinen-gyilkosság aktáját, feleltem.

– Miért?

– Mert megígértem valakinek, hogy belenézek.

– Megígérte valakinek, hogy belenéz? Csak nincs egy megbízója?

– Azt is lehet mondani.

– Kicsoda?

– Ezt nem árulhatom el.

Az állkapcsa oldalában egy izom rángani kezdett. Harmincöt lehetett, jó pár kiló súlyfelesleggel, ami elég volt ahhoz, hogy idősebbnek nézzen ki a koránál. Még nem kezdett el kopaszodni, haja sötétbarna volt, majdnem fekete, és teljesen hátrafésülte.

– Nem tarthatja titokban – jegyezte meg. – Nincs engedélye, és a megbízója kiléte akkor sem lenne bizalmas információ, ha engedéllyel dolgozna.

– Nem tudtam, hogy a bíróságon vagyunk.

– Nem, nem vagyunk ott, de beállít ide, szívességet kér...

Vállat vontam. – Nem mondhatom meg a megbízóm nevét, de érdeke fűződik ahhoz, hogy Kim gyilkosát elkapják. Ennyi.

– És azt gondolja, hogy ha felbérli magát, akkor gyorsabban kerül a gyilkos rács mögé.

– A jelek szerint igen.

– Maga is így gondolja?

– Én azt gondolom, hogy valamiből meg kell élnem.

– Jesszusom – nézett rám. – Mindenkinek meg kell élnie.

Jó választ adtam neki. Most már nem jelentettem számára fenyegetést. Csak egy fickó voltam, aki teszi a dolgát, és pénzt akar keresni. Durkin sóhajtott, rácsapott az asztalára, felállt, és odament a falnál álló iratszekrényekhez. Erőteljes testalkatú férfi volt, felgyűrű ingujjal, nyitott ingnyakkal, és olyan volt a járása, mint egy tengerésznek. Az aktát letette az asztalra, és kivett belőle egy fotót.

– Tessék – mondta. – Maga kérte.

A kilencszer tizenhárom fekete-fehér fotón Kim volt látható, de ha ezt nem tudom, akkor soha fel nem ismertem volna őt. Ránéztem a képre, legyűrtem a rám törő rosszulletet, majd kényszerítettem magam, hogy ismét ránézzek.

– Alaposan elintézte – jegyeztem meg.

– Hatvanhatszor szúrta meg, a doki szerint egy machetével, vagy valami ahhoz hasonló eszközzel. Ahhoz mit szól, hogy ezt valakinek meg is kell számolnia? Nem tudom, hogyan képesek ezt a munkát végezni. Esküszöm, még az én munkámnál is rosszabb.

– Rengeteg vér.

– Legyen hálás, hogy fekete-fehérben látja. Színesben még ennél is

rosszabb volt.

– Azt el tudom képzelni.

– Artériákba szúrta a fegyverét. Akkor pedig spriccel a vér, és az egész helyiséget beteríti. Soha életemben nem láttam ennyi vért.

– Akkor ő maga is véres lett.

– Nem lehetett kivédeni.

– Akkor meg hogyan ment ki a hotelből anélkül, hogy bárki is észrevette volna?

– Aznap éjjel hideg volt. Szerintem egész egyszerűen felvette a kabátját. – Szívott egyet a cigarettájából. – Vagy éppen semmi sem volt rajta, amikor elintézte. A nő is anyaszült meztelen volt, talán úgy érezte, hogy ő sem maradhat le. A szobához tartozik egy szép, nagy fürdőszoba, ahol annyi időt tölthetett el utána, amennyit csak akart.

– A törülközőket is használta?

Rám nézett. Szürke szeméből továbbra sem tudtam semmit sem kiolvasni, de mintha egy kicsit több tisztelettel beszélt volna. – Nem emlékszem használt törülközőkre – felelte.

– Gondolom, nem is nagyon figyelt rájuk a véres szobában.

– Az biztos, hogy nyilvántartásba vették őket – gondolkodott hangosan, és lapozni kezdett az aktában. – Maga is tudja, hogyan megy ez. Mindent lefényképeznek, és mindent, ami bizonyíték lehet, nyilvántartásba vesznek, és beviszik a kapitányságra. Ott leadják a raktárba, hogy amikor bírósági szakaszba kerül az ügy, minden egy helyen legyen. – Becsukta az aktát, előredőlt. – Akar hallani valamit? Két vagy három hete felhívott a húgom. A férjével Brooklynban élnek. Ismerős arrafelé?

– Mondjuk.

– Most már elég lepusztult, de annyira azért nem rossz. Az egész város olyan, mint egy emésztőgödör, szóval Brooklyn összehasonlításban ennyire még nem szörnyű. Azért hívott a húgom, mert hazament, és kiderült, hogy betörték hozzájuk. Elvittek egy hordozható tévét, egy írógépet, pár ékszert. Azt akarta tudni, hogy hogyan is kell ezt bejelenteni, kit kell hívnia. Megkérdeztem tőle, van-e biztosítása. Nincs, felelte, nem gondolták, hogy megéri fizetni. Mondtam neki, hogy felejtse el. Ne jelentsd a rendőrségen. Csak az idődet pocsékolod.

Erre megkérdezte, hogy akkor hogyan kapják el azokat, akik betörték hozzá. Elmagyaráztam neki, hogy már senkinek sincs ideje betörések után nyomozni. Persze, a jegyzőkönyvet felveszik, de senki sem kezd el nyomozni.

Egy betörőt betörés közben elkapni egy dolog, nyomozni utána már egy másik. Azt mondta, oké, érti, de mi van, ha megtalálják az ellopott tárgyakat. Ha nem tettek feljelentést, akkor honnét fogják tudni a rendőrök, hogy ki a jogos tulajdonosuk? Ekkor el kellett magyaráznom, mennyire elbaszott az egész rendszer. A fene tudja hány raktárunk van tele lefoglalt és megtalált ellopott tárgyakkal, mellette meg ott van egy rakás akta, bennük a betörések károsultjainak feljelentéseivel. Mi meg szart sem tudunk visszaszolgáltatni a jogos tulajdonosoknak. Egyre csak mondtam és mondtam neki, de magát nem fogom ezzel untatni. Szerintem a húgom nem hitt nekem. Nem akarta elhinni, hogy ennyire szar a helyzet.

Megtalálta az aktában a jegyzőkönyvet, olvasni kezdte: – Egy törülköző, fehér. Két kéztörölő, fehér. Egy szó sincs arról, hogy milyen állapotban vannak. – Előhúzott egy kisebb köteg fényképet, és gyorsan végignézte őket. A válla fölött átnézve láttam, hogy a képek arról a szobáról készültek, ahol Kim Dakkinen meghalt. Nem minden képen volt rajta, mert a fotós gyakorlatilag a hotelszoba minden egyes négyzetcentiméteréről felvételt készített.

A fürdőben készült fotón szépen összehajtott törülközőket láttam.

– Ezek tiszták – állapította meg Durkin.

– Magával vitte őket.

– Hogyan?

– Le kellett fürödni. Még akkor is, ha csak magára dobta a kabátját. És kevés a törülköző. Egy kétágyas szobában mindenből legalább kettő van. Egy jobb fajta hotelban nem csak egy fürdőlepedőt meg két kéztörölőt tesznek a fürdőszobába.

– Miért vitte volna magával őket?

– Talán belecsavarta a machetét.

– Azt eleve valami tokban vagy dobozban kellett hoznia, hogy senki ne vegye észre, amikor kiveszi a szobát.

Ezzel egyetértettem.

– És miért csavarta volna bele a véres, vizes törülközőkbe? Tegyük fel, hogy lezuhanyozott, megtörülközött, és valamibe bele akarta csavarni a machetét. Miért ne a szárazakba, ha már egyszer ott voltak?

– Igaza van.

– Nem érdemes ezen agyalnunk – tette vissza a fotót az aktába. – De fel kellett volna figyelnem a hiányzó törülközőkre. Erre gondolnom kellett volna.

Együtt átolvastuk az aktát. A halottkém jelentésében semmi újat nem találtam. A halál oka: súlyos vérvesztés, amit számos szúrt seb okozott.

Eloolvastam a tanúkihallgatásokról készült jegyzőkönyveket, átlapoztam a különböző formanyomtatványokat, azt a rengeteg papírt, ami egy gyilkosság áldozatának aktájába kerül. Nehezen tudtam figyelni. Lassan rám tört egy tompa fejfájás, a gondolataim összevissza kavarogtak. Durkin végül magamra hagyott az aktával. Rágyújtott egy cigarettára, aztán folytatta a gépelést.

Amikor már nem bírtam tovább, becsuktam az aktát, és visszaadtam neki. Ő a helyére tette az iratszekrényben, majd odalépett a kávéautomatához.

– Mindegyikben van tej meg cukor – tette le a papírpoharat elém. – Lehet, hogy nem így szereti.

– Jó így – feleltem.

– Most már maga is tudja, amit mi – jegyezte meg. Igen, bólintottam, és értékelem a segítségét. – Nem kevés időt spórolt meg nekünk azzal, hogy szólt a striciről. Jövünk egygel.

– Hogyan tovább? – kérdeztem.

Vállat vont. – Minden megy a maga útján. Nyomozunk, gyűjtjük a bizonyítékokat, amíg elég összegyűlik, hogy a kerületi ügyész vádat tudjon emelni.

– Ez úgy hangzott, mintha betanulta volna.

– Tényleg?

– Mi a következő lépés, Joe?

– Jesszusom – szürcsölt bele a kávéjába. – Ez szörnyen rossz.

– Elmegy.

– Régebben azt hittem, a papírpohár miatt. Aztán egy nap hoztam egy bögrét otthonról. Egy egyszerű porcelánbögrét. Tudja, amit a kávézóknak használnak.

– Persze.

– De abban is olyan pocskék volt az íze. Aztán másnap, miközben valami mocsokládát hallgattam ki, véletlenül lelöktem az asztalról, és eltörött. Mennie kell valahova?

– Nem.

– Akkor jöjjön velem – mondta. – Csak ide, a sarokra.

TIZENNÉGY

Kicsit messzebbre mentünk. Durkin délre indult a Tizedik sugárúton, és két háztömb után olyan kocsmába vezetett, ahol mintha egy AA-gyűlés folyt volna. A neve is ez lehetett volna: „Az utolsó kocsmá a detox előtt”. Két férfi ivott a bárpultnál olyan öltönyben, ami a legjobb esetben is az Üdvhadsereg boltjából származott. A bárpult végén egy dél-amerikai férfi melengetett egy borospoharat, és az újságot olvasta. A csapos, egy nagydarab férfi pólóban és farmerben a kis fekete-fehér tévét nézte teljesen lehalkítva.

Leültünk egy asztalhoz, aztán odamentem a bárpulthoz, neki dupla vodkát kértem, magamnak meg gyömbéret. Durkin látta az üdítőt a kezemben, de egy szót sem szólt.

Akár még scotch is lehetett volna szódával. A színe alapján.

Meghúzta a vodkát, majd így szólt: – Ez nagyon jólesik. És segít.

Nem mondtam semmit.

– Amit még a kapitányságon kérdezett. Hogy hogyan tovább. Ezt maga is meg tudja válaszolni, nem?

– Talán.

– A saját húgomnak azt mondtam, hogy vegyen új tévét meg írógépet, a lakás ajtajára meg tegyen pár új zárat. De a zsarukat ne hívja. Hogyan tovább Dakkinennel? Sehogy.

– Én is erre tippeltem.

– Mert tudjuk, hogy ki ölte meg.

– Chance? – Bólintott. – Azt hittem, hogy az alibije kifejezetten jónak látszik.

– Remek. Aranyozott szegéllyel, díszpapírba csomagolva. És akkor mi van? Még mindig lehet, hogy ő ölte meg. Azok, akikkel az éjszakát töltötte, akár hazudnának is érte.

– Maga szerint hazudtak?

– Nem, de azért erre nem merek megesküdni. És valakit fel is bérelhetett. Erről már beszéltünk.

– Igen.

– Ha ő tette, akkor megúsza. Nem hiszem, hogy meg tudnánk dönteni az alibijét. Ha felbérelt valakit, akkor nem tudjuk megtalálni, hogy kit. Hacsak nincs szerencsénk. Maga is tudja, hogy néha előfordul. Az ember belebotlik

ebbe-abba. Az egyik fickó mond valamit az egyik kocsmában, mire valaki, aki neheztel rá, továbbadja, és hirtelen megtudjuk azt, amit addig nem. De még ha ez meg is történik, elég messze vagyunk attól, hogy az ügyet a kerületi ügyész elé vigyük. És mindeközben annyira nem is törjük össze magunkat a nyomozásban.

Amit mondott, nem volt meglepetés, de mégis lohasztó volt hallgatni a szavait. Felemeltem a gyömbéremet, és csak bámultam.

– A meló egyik része az, hogy ismerjük az esélyeinket – folytatta. – Azokban az ügyekben nyomozunk, amikben van esélyünk. A többiben meg nem. Tudja, mi a gyilkossági ráta ebben a városban?

– Azt tudom, hogy évről évre magasabb.

– Nekem mondja? Minden bűncselekményből évről évre többet követnek el. Kivéve azokat, amik nem olyan súlyosak, és ezért az emberek nem is nagyon jelentik őket. Mint a húgom betörése. Megy az ember hazafelé, megállítják, elszedik a pénzét. Komolyan! Ebből nehéz lenne szövetségi ügyet csinálni. Legyen hálás, hogy élve megúsza. Menjen haza, és mormoljon el pár imát.

– Kim Dakkinen...

– Ki a szart érdekel Kim Dakkinen? – kérdezte. – Hülye kis kurvája átutazza fél Amerikát, hogy pénzért árulja a testét, a pénzt meg odaadja egy nigger stricinek. Kit érdekel, ha valaki felapritotta? Úgy értem, mi a francért kellett eljönnie abból a kurva Minnesotából?

– Wisconsinból.

– Wisconsint akartam mondani. A legtöbb Minnesotából jön.

– Tudom.

– A gyilkossági ráta úgy ezer körül mozgott évente. Manhattant, Bronxot, Queenst, Brooklynt és Staten Islandet is beleértve. Az kábé három gyilkosság naponta.

– Elég magas.

– Most a duplája – dőlt előre. – De ez semmi, Matt. A legtöbb gyilkosságot házaspárok, barátok, ismerősök és rokonok követik el. Ez a ráta mindig ugyanaz. Két barát összeszólalkozik, az egyik lelövi a másikat, reggel felébred, és nem emlékszik semmire. Ugyanaz a történet. Viszont ami változott, az a másikfajta gyilkosság, amikor a tettes és az áldozat nem ismerik egymást. Ez a ráta mutatja, mennyire veszélyes is ebben a városban élni. Ha a többi gyilkosságot kiveszed a számok közül, akkor az eredmény ijesztő.

– Tegnap Queensben volt egy férfi nyíllal meg nyílvesszővel – mondtam. – A szomszédja agyonlőtte egy.38-assal.

– Én is olvastam. Az volt a baj, hogy a kutya nem arra a gyepre szart, amelyikre kellett volna?

– Valami hasonló.

– Na, ez nem számít bele. Mert ezek ketten ismerték egymást.

– Így van.

– De mégis ugyanannak a képnek a része. Az emberek ölik egymást. Még csak nem is gondolkodnak előtte, hanem cselekednek. Pár éve, hogy leszereltél, igaz? Mondok én neked valamit: most sokkal rosszabb, mint amire emlékszel.

– Elhiszem.

– Komolyan mondom. Egy dzsungelben élünk, és az állatoknak fegyvere van. Tudod, hogy hányan sétálnak pisztollyal a zsebükben? A törvénytisztelő polgárnak is kell fegyver, hogy meg tudja védeni magát. Vesz is egyet, aztán egyszer csak föbe lövi magát, vagy a feleségét, vagy a szomszédját.

– Vagy nyilat vesz, de mire megy vele.

– Hát ez az. Ki mondja meg neki, hogy nem lehet fegyvere? – kérdezte, majd az övéhez nyúlt, ahol a pisztolyát tartotta. – Ezt hordanom kell – mondta.

– Előírás. De megmondom neked, e nélkül nem is mennék ki az utcára. Meztelennek érezném magam.

– Én is ezt hittem. Aztán megszoktam, hogy nincs.

– Nincs fegyvered?

– Egy darab se.

– És nem zavar?

Odasétáltam a bárpulthoz, neki vodkát kértem, magamnak gyömbért. Amikor visszamentem az asztalhoz, Durkin egy hajtással ledöntötte az italát, a végén meg úgy sóhajtott, mint a kerékgumi, amiből kieresztik a levegőt. Összecsapta a tenyerét, rágyújtott egy cigarettára, gyorsan kifújta a füstöt.

– Ez a kurva város – sóhajtotta.

Reménytelen, ingatta a fejét, majd elmondta, mennyire reménytelen. Az egész igazságszolgáltatási és bűnüldözési rendszert meg kell változtatni a zsaruktól a bírókon át a börtönökig, mert egyik sem működik tisztességesen, és a helyzet napról napra rosszabb lesz. A bűnözőket nem lehet letartóztatni, aztán nem lehet elítéltetni, végül nem lehet börtönben tartani.

– A börtönök túlzsúfoltak – magyarázta –, így aztán a bírók nem nagyon akarnak hosszú büntetéseket kiszabni, ráadásul sorra engedik feltételesen

szabadlábra az elítélteket. A kerületi ügyész meg szinte bárkivel hajlandó vádalkut kötni. Még azokban az ügyekben is, amelyekben a vád simán megáll, mert a bíróságok túlterheltek. Aztán ott van az emberi jogok védelme. Lassan oda jutunk, hogy a vádemeléshez egy fotó kell az elkövetőről, amint éppen végrehajtja a bűncselekményt. És ha mégis elítélik, akkor a másodfok megváltoztatja az ítéletet, mert lábbal tiporták a vádlott emberi jogait, ugyanis a hozzájárulása nélkül fotózták le. Ja, és nincsenek zsaruk. Tízezer rendőrrel van kevesebb, mint tizenkét éve. Tízezer rendőrrel kevesebb az utcákon!

– Tudom.

– Kétszer annyi a bűnöző, rendőrből meg egyharmaddal kevesebb. És akkor csodálkoznak az emberek, hogy nem biztonságos az utcákon sétálni? Tudod, miről van szó? A város csődbe ment. Nincs pénz rendőrökre, nincs pénz a metróra, nincs pénz semmire sem. Az egész országból szivárog kifelé a pénz, és hol köt ki? A kibaszott Szaúd-Arábiában. Azok a faszkalapok Cadillacre cserélik le a tevéiket, Amerikát meg le lehet húzni a vécén. – Felállt. – Ezt a kört én fizetem.

– Majd én. Térítik a költségeimet.

– Persze, neked megbízód van – ült vissza. Amikor visszajöttem a következő körrel, így szólt: – Mit iszol?

– Gyömbért.

– Annak néztem. Miért nem iszol valami rendeset?

– Vissza kell fognom magam.

– Tényleg? – Szürke szemét rám szegezte. Felemelte a poharát, a felét kiitta, majd letette az asztalra. – Neked volt igazad – mondta, és egy pillanatra azt hittem, hogy a gyömbérré utal. – Amikor otthagytad a jardot. Tudod, hogy én mit akarok? Még hat évet.

– És akkor megvan a hús?

– Akkor megvan a hús – bólintott. – És abban a pillanatban nyugdíjba megyek, és már itt sem vagyok. Itt hagyom ezt a kurva állást, meg ezt a kurva várost, és elmegyek valami meleg helyre. Florida, Texas, Új-Mexikó. Meleg legyen, száraz és tiszta. De felejtse el Floridát. A kurva kubaiak miatt ott majdnem rosszabb a bűnözés, mint nálunk. Meg a drog is ott jön be az országba. Azok az örült kolumbiaiak. Hallottál róluk?

Royal Waldronra gondoltam, a dílerre. – Egy fickó, akit ismerek, azt mondja, nincs velük baj – feleltem. – Csak az ember ne akarja átverni őket.

– Bármit, csak azt ne. Olvastál arról a két csajról Long Island Cityben? Hat-nyolc hónapja volt. Testvérek, az egyik tizenkettő, a másik tizennégy. Egy

bezárt benzinkút raktárában találták meg őket összekötözött kézzel, mindegyik fejében két golyóval. Kis kaliberű fegyverrel lőtték agyon őket, szerintem egy .22-essel, de ki a szart érdekel, hogy mivel? – Ledöntötte a maradék vodkát. – Semmi értelme nem volt. A szexet ki lehetett zárni, másra meg nem tudtak gondolni. Szabályos kivégzés volt, de ki végez ki két tinilányt?

Aztán minden tiszta lett, amikor egy héttel később valaki betört a szüleik házába, és agyonlőtte az anyjukat. A konyhában találták meg, a vacsora a tűzhelyen főtt. Szóval kolumbiaiak voltak, az apa a drogbizniszben utazott, ami Kolumbia fő iparága a smaragdcsempészet mellett...

– Azt hittem, kávé is természetnek.

– Azt csak megtévesztésből. Hol tartottam? Szóval az apát egy hónap múlva holtan találják meg Kolumbia fővárosában, akármi legyen is az. Valakinek keresztbe tett, aztán meglépett, és Kolumbiában kapták el. De előtte még kinyírták a feleségét meg a gyerekeit. A kolumbiaiak más szabályok alapján játszanak. Ha kibaszol velük, nem csak téged ölnek meg. Hanem az egész családot kiirtják. Gyerekeket is, mindegy, mennyi idősek. Ha van kutyád, macskád, akváriumod, mindent megölnek.

– Jesszusom.

– A maffia szemében a család szent volt. Még a gyilkosságokat is úgy intézték, hogy a család ne legyen a közelben. És néha gondoskodtak is a rokonokról. Ezek az állatok meg mindenkit kinyírnak. Szép, mi?

– Jesszusom.

Az asztalra tette a kezét, és feltápászkodott. – Ezt a kört én állom – jelentette ki. – Van pénzem, nem kell, hogy egy rohadt strici fizesse a piámat.

Amikor visszajött, így folytatta: – Ő a megbízód, igaz? Chance? – Nem válaszoltam. – Tegnap éjjel találkoztál vele. Még mondtad is. Most meg van egy megbízód, és nem mondd meg, ki az. Kettő meg kettő az négy. Igazam van?

– Összeadásban mindig gyenge voltam.

– Oké, mondjuk azt, hogy nekem van igazam, és ő a megbízód. A vita kedvéért. Tegyük fel, jó?

– Tegyük.

Előredőlt. – Ő ölte meg – közölte. – Akkor meg miért bízott meg téged, hogy nyomozz?

– Lehet, hogy nem ő ölte meg.

– Dehogyanem. – Egy kézlegyintéssel intézte el annak a lehetőségét, hogy

Chance ártatlan. – A nő bejelenti, hogy otthagyja, ő rábólint, mire a nő másnap halott. Ugyan már, Matt. Mi világosabb a napnál, ha nem ez?

– Ugorjunk vissza a kérdésedhez. Miért bízott meg engem?

– Hogy elterelje magáról a figyelmet.

– Hogyan?

– Azt hiszi, hogy ártatlannak tartjuk, amiért felbérelt téged.

– De te pont az ellenkezőjét hiszed.

– Azt.

– Szerinted tényleg ezért bérelt fel?

– Honnét tudjam, hogy mit gondol egy szaros, bekokózott strici?

– Kokós?

– Valamire el kell költenie a pénzt, nem? Nem golfklubra meg jótékonyásra költi. Hadd kérdezzek én valamit.

– Hajrá.

– Szerinted van valami egészen halvány esély arra, hogy nem ő ölte meg?

– Igen, szerintem van.

– Miért?

– Először is, felbérelt engem. És nem azért, hogy elterelje a figyelmet. Te magad mondtad, hogy nem gyanúsítjátok. Lezárjátok az ügyet, aztán kész.

– Ezt neki nem kell tudnia.

Erre nem válaszoltam. – Nézd a másik oldalról – javasoltam. – Mondjuk azt, hogy soha nem hívtalak fel.

– Melyik hívásra gondolsz?

– Az elsőre. Tegyük fel, hogy nem tudtad volna meg, hogy Kim otthagyta a stricijét.

– Ha nem tudom meg tőled, akkor megtudom mástól.

– Kitől? Hol? Kim halott volt, Chance meg nem keresett volna meg, hogy ő volt a stricije. Ugyanis ezt senki a világon nem tudta. – Kivéve Elaine-t, de őt nem akartam belekeverni. – Nem hiszem, hogy megtudtad volna. Legalábbis nem rögtön.

– És?

– Akkor mit gondoltál volna a gyilkosságról?

Nem válaszolt azonnal. Lenézett a félig üres poharára, aztán a homlokán elmélyültek a ráncok. – Értem, hogy mire gondolsz – mondta végül.

– Szóval akkor mit gondoltál volna?

– Azt, hogy egy pszichopata volt. Azt tudtad, hogy már nem szabad így hívunk őket? Egy évvel ezelőtt utasítást kaptunk, hogy ezentúl nem szabad

őket pszichopatáknak nevezünk. Hanem ÉZSZ-nek.

– ÉZSZ?

– Érzelmileg zavart személy. Valami húgyagyú ezt volt képes kitalálni a központban, akinek más dolga sincs, csak ilyeneken gondolkodni. A városban több az elmebajos, mint a taxi, de nekünk az a legnagyobb gondunk, hogy hogyan hívjuk őket. Mert nem akarjuk megsérteni az érzéseiket. Szóval azt mondtam volna, hogy a Hasfelmetsző Jack egy új kiadása ölte meg. Felhívja a kurvát, találkoznak egy hotelban, feldarabolja.

– És ha pszichopata volt a tettes?

– Azt te is tudod, mi történik ilyenkor. Reménykedsz, hogy véletlenül találsz valami bizonyítékot. Ebben az esetben az ujjlenyomat szóba sem jöhetett, egy hotelszobában soha. Annyi van belőlük, hogy nekilátni sem érdemes. Persze az jó lett volna, ha találunk egy szép véres ujjlenyomatot, amit a gyilkos hagyott, de nem volt szerencsénk.

– De még ha találtok is...

– Még ha találtunk is volna, egy nyamvadt ujjlenyomattal semmire sem megyünk. Addig legalábbis semmire, amíg nincs gyanúsított. Washington nem képes egy ujjlenyomat alapján azonosítani valakit. Egyre csak mondják, hogy hamarosan menni fog, de...

– Évek óta ezt mondják.

– Soha nem jutunk el oda. Vagy igen, de addigra már lejár a hat évem, és Arizonában leszek. Ha meg nincs bizonyítékunk, akkor várunk, hogy újra lecsapjon. Van pár eset, aminek ugyanaz az elkövetési módozata, és előbb vagy utóbb az állatja csak elbasz valamit, szóval akkor lehet elkapni. Ujjlenyomatot veszünk róla, összehasonlítjuk a hotelszobában levettekkel, és elkapjuk. – Kiitta a vodka maradékát. – Aztán vádalkut köt, és maximum három év múlva szabadul, és folytatja, ahol abbahagyta. De ne menjünk bele, mert csak magamat ismétlem.

A következő kört én fizettem. A jelek szerint a fenntartása, hogy egy strici az ő piáját ne fizesse, az elfogyasztott alkoholnak köszönhetően nyomtalanul eltűnt. Most már részeg volt, de csak apró jelek alapján lehetett észrevenni. A tekintete zavaros lett, céltalan. Mintaszerűen alakította egy alkohol fűtötte beszélgetés érintett résztvevőjének szerepét, amikor is két részeg udvariasan megvárja, amíg a másik befejezi, aztán hangosan beszél saját magához.

Soha nem vettem volna észre, ha én is vele tartok az ivásban. De józan voltam, és ahogy egyre emelkedett benne az alkoholszint, én egyre jobban

éreztem a köztünk szélesedő szakadékot.

Megpróbáltam a beszélgetést Kim Dakkinennél tartani, Durkint azonban nem érdekelte. Másról sem akart beszélni, mint hogy mi a baj New Yorkkal.

– Tudod, hogy van ez – mondta halkán az asztalra dőlve, mintha rajtunk meg a csapason kívül bárki is lett volna a kocsmában. – Ha nem, én megmondom. A niggerek. Azok az okai mindennek.

Nem mondtam semmit.

– Meg a dél-amerikaiak. A feketék meg a latinok.

Közbeszúrtam valamit a fekete meg a Puerto Ricó-i zsarukról, de túl volt azon, hogy figyeljen. – Figyelj, nekem nem kell mondanod – nézett rám. – Van egy fickó, gyakran dolgozunk együtt, Larry Haynes, talán ismered. – Soha nem hallottam a nevét. – Semmi baj sincs vele. Az életemet is rábíznám. Lófaszt, rá is bízom. Fekete, mint a szén, és soha nem találkoztam nála jobb emberrel. De ennek semmi köze sincs ahhoz, amiről beszélek. – Kézfejjével megtörölte a száját. – Utazol a metrón? – kérdezte.

– Ha kell.

– Senki se örömeiben utazik rajta. A metró olyan, mint maga a város, csak kicsiben. A kocsik állandóan lerohadnak, mocskosak, tele vannak firkálva, bűdösek, a metrószaruk meg szart se csinálnak ott. Ha felszállok a metróra, és körbenézek, olyan, mintha külföldön lennék.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy mindenki vagy fekete, vagy latin. Vagy keleti. Ömlenek ide a kínai bevándorlók, meg ott vannak a koreaiak. Azokkal semmi baj. Minden sarkon nyitnak egy zöldségest, napi húsz órát dolgoznak, a gyerekeiket meg egyetemre küldik. De ez is része valaminek.

– Minek?

– Bassza meg, nagyon bigottnak fogok hangzani, nem tehetek róla. Ez egy fehér város volt, most meg néha úgy érzem, én vagyok benne az egyetlen fehér.

Mielőtt a csend terhes lett volna, Durkin folytatta: – Most már a metrón is dohányoznak. Észrevetted?

– Észre.

– Ez régen soha nem fordult elő. Előbb ölte meg valaki az anyját meg az apját egy baltával, minthogy rá mert volna gyújtani a metrón. Most meg ott ülnek, és szívják a cigit. Néhány hónapja megy ám. Tudod, hogy hogyan kezdődött?

– Hogyan?

– Talán egy évvel ezelőtt történt. A pasas rágyújtott a metróra, a rendőr pedig megkérte, hogy nyomja el, mire a pasas elővette a fegyverét, és agyonlőtte. Emlékszel?

– Igen.

– Na, itt kezdődött. Olvasol ilyenről, és akár rendőr vagy, akár átlagember, eszedbe nem jut szólni a mókusnak veled szemben, hogy ugyan már, nyomja el azt a kibaszott cigarettát. Szóval páran rágyújtanak, és senki nem mer tenni semmit. Egyre többen, érted? Mit csináljon, akit zavar? Hívjon rendőrt egy olyan városban, ahol még egy betörés miatt sem érdemes feljelentést tenni? Ha nem tartatjuk be a törvényeket, mindenki szarni fog rájuk. – Megrázta a fejét. – Ott van az a metrózsaru. Milyen így meghalni? Szólsz valakinek, hogy nyomja el a cigarettát, és hang, meghaltál.

Erre elmeséltem neki, mi történt Rudenko anyjával, aki azért halt meg egy bomba miatt, mert a barátja hazahozott egy tévét az utcáról. Felváltva meséltük a horrortörténeteket. Durkin elmondta annak a szociális munkásnak a történetét, akit felcsaltak egy apartmanház tetejére, hogy ott többször megerőszakolják, aztán ledobják a tetőről. Mire nekem eszembe jutott egy tizenéves gyerek, akit egy vele egyidős fiú lőtt le. A gyilkos azt vallotta, hogy nem ismerték egymást, és azért lőtt, mert a másik kinevette. Durkin sorolni kezdett olyan gyerekbántalmazási ügyeket, amelyek halállal végződtek, aztán egy férfiről mesélt, aki azért fojtotta meg a barátnője csecsemőjét, mert unta, hogy mindig fizetni kell a bébiszitternek, valahányszor moziba mentek. Erre én felidéztem a gravesendi nőt, akit teregetés közben lőttek agyon. Olyan volt, mintha túl akartuk volna licitálni egymást.

– Azt hiszi a polgármester, hogy tudja a választ – ingatta a fejét Durkin. – Halálbüntetés. Hozzuk vissza a villamosszéket.

– Szerinted visszaállítják?

– Nem kérdés, hogy az emberek ezt akarják. Egy előnye van, és ezzel te sem tudsz vitatkozni. Ha egyszer megsütik az egyik állatot, akkor legalább tudod, hogy ez nem fog több kárt okozni. Ha kell, én mellette szavazok. Hozzuk vissza a széket, közvetítsük a kivégzéseket a tévében, közben reklámok mennek, amikből ki lehet fizetni pár új zsaru bérét. Akarsz tudni valamit?

– Mit?

– Nálunk van halálbüntetés. De nem a gyilkosoknak. Hanem az átlagpolgároknak. Mindenkinek több esélye van arra, hogy megölik, mint a

gyilkosnak, hogy kivégzik. Napjában öt, hat, hét halálos ítéletet is végrehajtanak.

Felemelte a hangját, így most már a csapos is hallotta, miről beszélünk. Jobban érdekeltük, mint a tévé.

– A robbanó tévé nagyon tetszik – mondta Durkin. – Nem is értem, miért nem figyeltem fel rá. Azt hiszi az ember, hogy mindent hallott már, de nem.

– Bizony.

– Nyolcmillió történet él közöttünk ebben a városban – nézett rám. – Emlékszel a tévésorozatra?

– Igen, az ABC sugározta.

– Minden rész végén ezt mondták. „Nyolcmillió történet él közöttünk ebben a városban. Ez egy volt közülük.”

– Emlékszem.

– Nyolcmillió történet – nézte az asztalt. – Tudod, mit tehetsz ebben a városban, ebben a kibaszott, pöcegödör városban? Tudod mit? Nyolcmillió-féleképpen halhatsz meg. Mert ez a nyolcmillió halál városa.

Úgy vezettem ki a kocsmából. A hideg levegőn hirtelen elhallgatott. Tettünk pár kört a háztömb körül, és végül a kapitányság előtt találtuk magunkat. A kocsija, egy Mercury, kétéves lehetett. Itt-ott horpadások látszottak rajta. A rendszámtábla első két betűje figyelmeztette a többi rendőrt, hogy kollega vezeti, nem kell megbüntetni, ha tilosban parkol. Ezt persze a dörzsöltebb bűnözők is tudták.

Megkérdeztem, képes-e vezetni. Legyintett, és megkérdezte: – Mi vagy te, zsarú? – Aztán leesett neki, hogy milyen abszurd megjegyzést tett, és nevetni kezdett. A nyitott kocsiajtóba kapaszkodva nevetett, közben rázta az ajtót ide-oda. – Mi vagy te, zsarú? – ismételte röhögve. – Mi vagy te, zsarú?

A hangulat olyan gyorsan múlt el, akár egy gyors vágás egy mozifilmben. Egy pillanat múlva már komoly arccal, józanul nézett rám összeszűkült szemmel, állkapcsa, mint egy buldogé. – Figyelj ide – mondta mély, komor hangon. – Ne hidd azt, hogy te olyan kurva felsőbbrendű vagy, érted?

Nem tudtam, miről beszél.

– Te álszent rohadék. Nem vagy jobb nálam, baszd meg.

Azzal beült, és elhajtott. Amennyire láttam, egyenesen vezetett, és nem is túl gyorsan. Azért reméltem, hogy nem kell messzire mennie.

TIZENÖT

Egyenesen visszamentem a hotelba. Az italboltok már bezártak, de a bárók még nyitva voltak. Nem esett nehezemre elmennem mellettük, és az Ötvenhetedik utcában, a Holiday Inn előtt strichelő kurvák kiáltásaira sem figyeltem. Üdvözöltem Jacobot. Nem keresett senki. Felmentem a szobámba.

Álszent rohadék. Te sem vagy jobb nálam. Durkin a rondábbik fajta részeg, aki támadni kezd, ha rájön: piásan többet mondott el, mint amennyit szeretett volna. A szavai semmit sem jelentettek. Nem nekem szánta őket. Bárkinek ezt mondta volna, vagy akár a sötét éjnek is.

Ennek ellenére a fejemben visszhangoztak.

Lefeküdtem, de nem tudtam elaludni. Felkeltem, felkapcsoltam a villanyt, és az ágy szélére ültem, kezemben a noteszommal. Átnéztem a korábbi jegyzeteimet, majd írtam pár újat arról, amit a Durkinnel folytatott beszélgetésem során megtudtam. Pár ötletet is lejegyeztem, amikkel úgy játszottam, mint a kölyökmacska a fonalgombolyaggal. Amikor már semmi értelme nem volt az agytornának, leraktam a noteszt. Fogtam a könyvet, amit pár napja vettem, de nem tudtam figyelni arra, mit olvasok. Egyre csak ugyanazt a bekezdést olvastam, azonban egy szó sem ragadt meg bennem.

Az elmúlt órákban először most akartam igazán egy italt. Feszült voltam, ideges, és ezen változtatni akartam. Gyakorlatilag közvetlenül a hotel mellett van egy éjjel-nappali, a hűtője tele sörrel. Mikor volt emlékezetkiesésem sörtől?

Maradtam, ahol voltam.

Chance nem kérdezte meg, miért dolgozok neki. Durkin azonnal elfogadta, amikor a pénzt hoztam fel magyarázatul. Elaine elhitte, hogy azért mondtam igent, mert ebből élek, ő meg másból, Isten pedig megbocsát. Ez mind igaz is volt. Tényleg szükségem volt pénzre, a nyomozásból élek, és ez a munkám, még ha olyan is, amilyen.

De volt még egy indokom, talán egy erősebb. Ivás helyett kereshettem Kim gyilkosát.

Egy ideig ez az indok is megteszi.

***

Amikor felébredtem, sütött a nap. Mire lezuhanyoztam, megborotválkoztam és lementem az utcára, már eltűnt egy sötét felhőfüggöny mögött. Egész nap így ment: hol előbukkant, hol eltűnt, mintha a felelőse nem bírta volna eldönteni, mit tegyen.

Visszafogottan megreggeliztem, telefonáltam párat, aztán elsétáltam a Galaxy Downtownerhez. A recepciós, akinél Charles Jones kivette a szobát, nem volt szolgálatban. Elolvastam a kihallgatásáról készült jegyzőkönyvet, és nem számítottam arra, hogy többet tudnék kiszedni belőle, mint a zsaruk.

A főnöke azonban megengedte, hogy megnézzem Charles Jones bejelentőlapját. A névhez ezt írta: „Charles Owen Jones”, az aláírása viszont így nézett ki: C. O. JONES. Végig nagybetűkkel. A recepciósok főnöke azt mondta, ez egyáltalán nem ritka. – Az emberek kiírják a teljes nevüket, de az aláírásuk gyakran rövidített – magyarázta. – Nem tiltja a törvény.

– De ez nem aláírás.

– Miért nem?

– Mert nyomtatott betűkkel odaírta.

Vállat vont. – Vannak, akik mindent nagybetűvel írnak – mondta. – A férfi telefonon ideszólt előtte, lefoglalta a szobát, készpénzzel fizetett. Ilyen körülmények között nem várhatom el a beosztottaimtól, hogy megkérdőjelezzék az aláírást.

Számomra nem ez volt az érdekes, hanem az, hogy Jones nem akart felismerhető és azonosítható aláírást hagyni maga után. Megnéztem megint a nevet. A Charles első három betűje ugyanaz, mint a Chance-é. És ez mit jelent? És miért olyan nyomokat keresek, amik terhelőek a megbízómra nézve?

Megkérdeztem, hogy Mr. Jones szállt-e meg náluk korábban. – Egyszer sem – felelte a férfi. – Minden regisztrált vendéget ábécésorrendben tartunk nyilván számítógépen, és az egyik detektív már átnézte a listát. Ha csak ennyiről van szó...

– Hány vendég írta még alá nagybetűkkel a nevét?

– Gőzöm sincs.

– Mi lenne, ha megengedné, hogy átnézzem a bejelentőlapokat két-három hónapra visszamenőleg?

– És mit keresne?

– Olyanokat, akik szintén nagybetűvel írták alá a nevüket.

– Ezt nem mondja komolyan – nézett rám a férfi. – Van elképzelése arról, hogy hány bejelentőlapot kellene átnéznie? 635 szobánk van, Mr...

– Scudder.

– Mr. Scudder. Az tizennyolcezer bejelentőlap egyetlen hónapban.

– Csak akkor, ha minden vendégük egy éjszakára maradt.

– Átlagban három éjszakát töltenek nálunk. De még akkor is, az hatezer bejelentő egy hónapban, két hónapra meg tizenkétezer. El tudja képzelni, mennyi ideig tartana átnézni mindet?

– Egy ember szerintem egy óra alatt kétezerrel végezne – feleltem. – Mivel nem csinálna mást, mint az aláírásokat nézi. Pár óráról beszélünk mindössze. Én is megcsinálom, vagy megkérheti az egyik emberét.

Megrázta a fejét. – Azt nem engedhetem – válaszolta. – Nem tehetem. Maga nem rendőr, és ugyan szeretnék együttműködni, bizonyos határon túl nem léphetek. Amennyiben a rendőrség hivatalosan keres meg...

– Tudom, hogy szívességet kérek.

– Ha módomban állna teljesíteni...

– Elismerem, kellemetlenséggel jár – folytattam. – Nyilvánvalóan nem kérném ingyen.

Egy kisebb hotelban bejöhett volna, de itt csak az időmet pocskoltam. Szerintem még azt sem vette észre, hogy meg akarom vesztegetni. Megismételte, hogy amennyiben a rendőrség hivatalosan megkeresi, akkor minden további nélkül. Ennyiben hagytam. Végül megkértem, hadd vigyem el magammal Jones bejelentőlapját lemásoltatni.

– Azt én is meg tudom tenni – felelte. – Az irodában van egy fénymásológép. Egy perc, és jövök vissza.

Amikor visszajött, megköszöntem neki, mire megkérdezte, hogy tud-e még valamiben segíteni. A tónusa azt sugallta, hogy részéről be van fejezve. Megnézném a szobát, amiben Kim meghalt, mondtam neki.

– De ott már végzett a rendőrség – tárta szét a karját. – Ráadásul most éppen átrendezik. Új padlószőnyeget raknak le, átfestik a falakat.

– Ennek ellenére szeretném megnézni.

– De semmi értelme. Nincs mit megnézni. Ma is munkások dolgoznak benne. A festők már elmentek, de a padlószőnyeget...

– Nem leszek útban.

Adott egy kulcsot, hogy egyedül fel tudjak menni. Amikor megtaláltam a szobát, gratuláltam magamnak, hogy milyen remek detektív vagyok. Az ajtó zárva volt. A munkások a jelek szerint elmentek ebédelni. A régi padlószőnyeget már felszedték, az újat majdnem lerakták, a maradék feltekerve a sarokban állt.

Csak pár percet töltöttem ott. Ahogy a férfi mondta, semmi látnivalót nem találtam. A szobában sem bútornak, sem Kimnek nem volt nyoma. A falak csillogtak az új festéktől, a fürdőszoba csillogott a tisztaságtól. Körbejártam, mint egy halottlátó, megpróbálva megérezni valamit abból, ami ott történt. Ha volt is bármiféle jelenlét a szobában, én nem éreztem.

Az ablak délre nézett, a kilátást megtörte néhány magasabb épület, amelyek között megpillantottam a World Trade Centert.

Volt ideje Kimnek, hogy kinézzen az ablakon? És Mr. Jones kinézett előtte vagy utána?

Felültem a metróra. A kocsi új volt, kellemes narancs- és citromsárga színű. A graffitik már sajnos megjelentek, és minden üres felületet beborítottak érthetetlen üzeneteikkel.

Nem láttam, hogy bárki is dohányzott volna.

A nyugati Negyedik utcánál leszálltam, délre indultam, aztán keletre a Morton utcába, mert ott lakott Fran Schechter egy négyemeletes épület legfelső emeletén. Felcsengettem, mondtam a nevem, ő beengedett.

A lépcsőházban emeletenként váltották egymást a szagok. Az elsön sütöttek valamit, a második macskavizelettől büzlött, a harmadik fertőtlenítősztől, a negyedik meg marihuánától. Arra gondoltam, hogy egy épületet a szagok jellemeznek leginkább.

Fran az ajtóban várt. Rövid, göndör, világosbarna haj keretezte babaarcát. Orra apró volt, ajka telt, pofazacskója meg olyan, amilyenre egy mókus is büszke lett volna.

– Helló, Fran vagyok – üdvözölt. – Te meg Matt. Hívhatlak Mattnek? – Persze, feleltem, mire ő a kezét a karomra téve beinvitált a lakásába.

A garzonlakásban sokkal erősebb volt a marihuána szaga. A konyhát egy paraván választotta el a kellemesen berendezett helyiségtől: egy vászonszék, egy párnákkal feltöltött szófa, néhány műanyag dobozból összeállított könyvespolc, meg egy méretes vízágy, amit műszörme ágytakaró borított. A falon lógó poszteren egy szobabelső volt látható, ahol a kandallóból egy mozdony tört elő.

Az italt udvariasan visszautasítottam, de a diétás üdítőt elfogadtam. Én a szófára ültem le, ami sokkal kényelmesebbnek bizonyult, mint amilyennek látszott. Ő a vászonszékben foglalt helyet, ami remélhetőleg sokkal kényelmesebb volt, mint amilyennek látszott.

– Chance azt mondta, hogy Kim halálának ügyében nyomozol – kezdte. –

Megkért, hogy mondjak el mindent, amit tudok.

A hangja olyan volt, akár egy kislányé, aki hosszú futás után kapkodja a levegőt. Nem tudtam eldönteni, mennyire mesterkélte. Megkérdeztem tőle, mit tud Kimről.

– Nem sokat. Párszor összefutottunk vele. Néha Chance két lányt is elvisz vacsorázni vagy színházba. Akkor voltunk együtt. Donnával is csak egyszer találkoztam. Ő eléggé elvarázsolt, mintha egy külön világban élne. Ismered őt? – Megráztam a fejem. – Sunnyt kedvelem. Azt nem tudom, barátnök vagyunk-e, de ő az egyetlen, akit felhívok hetente legalább kétszer, néha meg ő engem.

– Kimet soha nem hívtad?

– Ó, nem. Még a számát sem tudtam. – Egy pillanatra elgondolkodott. – Gyönyörű szeme volt. Szinte még most is látom magam előtt.

Fran szemének színe valahol a barna és a zöld között volt. A hozzá hasonlóan alacsony termetű lányok szoktak a Las Vegas-i tánckarok első sorában helyet kapni. Kopott Levi'st viselt, alul felhajtott szárral, meg egy rózsaszínű pulóvert, ami feszült telt mellein.

Nem tudott róla, hogy Kim ott akarta hagyni Chance-t, de az információt érdekesnek találta. – Nos, ezt meg tudom érteni – vont vállat. – Tudod, Chance nem nagyon foglalkozott vele, és nem jó sokáig egy olyan férfi mellett maradni, aki nem foglalkozik az emberrel.

– Miből gondolod, hogy nem törődött vele?

– Megéreztem. Gondolom, annak örült, hogy neki dolgozott, mert csinos volt, nem csinált bajt, és pénzt keresett, de amúgy hidegen hagyta Chance-t.

– És a többiek?

– Velem törődik – felelte.

– Csak veled?

– Sunnyt szereti. Őt mindenki, mert jó vele együtt lenni. De azt nem tudom, hogy Chance törődik-e vele. Vagy Donnával. Abban biztos vagyok, hogy vele sem. Mindketten üzletként kezelik a kapcsolatukat. Donna meg szerintem nem törődik senkivel. Még azt sem tudja, hogy emberek vannak a világban.

– És Ruby?

– Találkoztál vele? – Nem. – Ő olyan, tudod, egzotikus. Szóval Chance biztosan szereti őt is. Mary Lou meg nagyon intelligens, együtt járnak koncertre, a Lincoln Centerbe is, komolyzene, meg minden. De ez nem jelenti azt, hogy törődik is vele.

Elkezdett vihogni. Megkérdeztem, mi olyan vicces. – Hát csak arra

gondoltam, hogy előadom magam itt, mint a tipikus hülye kurva, aki azt hiszi, hogy a stricije csak őt szereti. De tudod, mi van? Az, hogy csak velem tud leereszteni. Feljön ide, leveszi a cipőjét, és megnyugszik. Tudod, hogy mi az a karmikus kapcsolat?

– Nem.

– A reinkarnációhoz van köze. Nem tudom, abban hiszel-e.

– Eddig nem sokat gondolkodtam rajta.

– Nem tudom, hogy én hiszek-e benne, de néha az az érzésem, hogy Chance-szel mi ismertük egymást egy másik életben. Nem feltétlenül férjként meg feleségként, vagy szeretőkként, inkább mintha testvérek lettünk volna, vagy az apám volt, vagy én az ő anyja. Lehet, hogy még a nemünk is azonos volt, mert az ember azt nem viszi át egy másik életbe. Lehet, hogy a nővérem volt, én meg a húga. Bármi.

A telefon szakította félbe. Felállt, odament, felvette, majd nekem hátat fordítva egyik kezét csípőre téve beszélt. A beszélgetésből semmit sem hallottam. Egy vagy két perc után kezével eltakarta a kagylót, és odafordult hozzám.

– Matt, igazán nem akarlak sürgetni, de van sejtésed, hogy meddig fog tartani?

– Nem sokáig.

– Szóval akkor mondhatom valakinek, hogy egy óra múlva feljöhet hozzám?

– Hogyne.

Megfordult, mondott pár mondatot, majd letette. – Az egyik visszatérő kuncsaftom – magyarázta. – Igazán rendes alak. Egy óra múlva itt lesz.

Visszaült a székbe. Megkérdeztem tőle, hogy a lakása már azelőtt is megvolt-e, hogy Chance-szel találkozott. Két éve és nyolc hónapja ismerkedett meg vele, válaszolta, és azelőtt egy nagyobb lakásban élt Chelsea-ben három másik lánnyal. Chance kivette neki a lakást, mindent elintézett, így csak be kellett költöznie.

– Hoztam a bútoraimat – mesélte. – A vízágyat kivéve, mert az már itt volt, ezért az ágyamtól megszabadultam. Vettem egy Magritte-posztert meg pár maszkot. – A maszkokat eddig nem vettem észre, ami nem is csoda, mert mögöttem lógtak a falon: három komor ébenfa arc. – Mindent tud róluk – intett Fran. – Hogy melyik törzs csinálta, meg minden.

Meglehetősen szokatlan, hogy az ipart egy ilyen lakásban üzzék, mondtam neki. Értetlenül nézett rám.

– A legtöbb lány olyan házban él, ahol portás is van – magyaráztam.

– Ja, igen. Nem tudtam, mire gondolsz. Igaz, bizony ám – mosolygott. – Mert ez más, mint a többi. Amikor idejönnek a kuncsaftjaim, úgy érzik, nem is kuncsaftok.

– Ezt hogy érted?

– Úgy érzik, hogy barátok vagyunk – felelte. – Hogy én egy csini csaj vagyok a Village-ben, ami igaz is, meg az is, hogy barátok vagyunk. Te is tudod, hogy miért jönnek ide, Matt. Kefélni. Csakhogy egy masszázsszalóban gyorsabban is elintézhethék a dolgot, érted? Ha nálam vannak, leveszik a cipőjüket, elszívnak egy jointot. A környék meg azért egy kicsit le van pukkanva. Úgy értem, három emeletet kell megmásznod, közben mindenféle szagok, szóval feljönnek, és itt van a vízágy, amiben lehet hemperegni. Azért adnak nekem pénzt, mert ki kell fizetnem a lakbért. Tudod, egy helyes csaj vagyok a Village-ben, kicsit szegény, és színésznő akarok lenni, de persze soha nem leszek az. Ezt hiszik, vagy ezt akarják hinni, nem tudom, de nem is érdekel. Meg tudod, hetente többször veszek táncórákat, aztán csütörtök esténként Ed Kovenshez járok színjátszást tanulni, és tavaly májusban három hétig a Tribecában léptem fel. Ibsent adtunk elő, tudod. Ha mi halottak feltámadunk, az volt a címe. És képzeld, három kuncsaftom is eljött. Elhiszed?

Egy ideig a darabról csacsogott, aztán elmesélte, hogy a kuncsaftjai a pénzen felül még ajándékot is adnak neki. – Piát például soha nem kell vennem. Sőt, el kell ajándékoznom, mert én nem iszok. Fűvet meg már nem is tudom, mikor vettem utoljára. Tudod kiknek van a legjobb fűve? A Wall Street-i fickóknak. Vesznek egy unciával, elszívunk egy jointot, a maradékot meg itt hagyják nekem. – Megrebegettette hosszú szempilláját. – Mert a fűvet szeretem.

– Azt sejtettem.

– Miért? Úgy nézek ki, mint aki be van tépve?

– A szag.

– Ja, a szag. Én nem érzem, mert ugye itt vagyok, de amikor elmegyek itthonról, és hazajövök, azért megüt ám engem is. Olyan, mint egy barátnóm, akinek négy macskája van, és esküszik, hogy nem bűdösek, de gázálarcban lehet csak bemenni hozzá. Ő hozzászokott. – Kicsit előredőlt a székben. – Te szívész, Matt?

– Nem.

– Nem iszol, nem dohányzol, fantasztikus. Kérsz még egy üdítőt?

- Kösz, nem.
- Biztos? Figyelj csak, az zavarna téged, ha elszívnék egy jointot? Ellazít.
- Nyugodtan.
- Mert jön ez a fickó, és a fütől hangulatba kerülök.

Mondtam neki, hogy hajrá. A tűzhely feletti polcra leemelt egy műanyag zacskót, és szakértő kézzel sodort egy jointot. – Szerintem ő is el akar majd szívni egyet – közölte, és sodort még kettőt. Meggyújtott egyet, a zacskót visszarakta a helyére, és leült a székébe. Végigszívta a füves cigarettát, közben pedig beszélt az életéről. Amikor a végére ért, a csikket elnyomta, és félretette további használatra. A viselkedésén nem láttam a marihuána hatását. Lehet, hogy már egész nap füvezett, amikor én megérkeztem. Vagy csak nem látszott rajta a drog hatása, ahogy néhány piáson nem látszik az alkoholé.

Megkérdeztem, hogy Chance is szokott-e szívni, amikor feljön hozzá. – Nem iszik, nem dohányzik, nem füvezik. Mint te. Nem lehet, hogy innét ismeritek egymást? Egy bárból, ahol senki sem iszik meg dohányzik? Vagy ugyanattól a díltől nem vesztek füvet?

Sikerült visszaterelnem a beszélgetést Kimre. Ha Chance nem törődött vele, akkor nem lehet, hogy volt valakije?

– Chance nem foglalkozott vele – mondta. – Akarsz tudni valamit? Csak engem szeret.

Most már éreztem a fű hatását a beszédében. A hangja ugyanolyan maradt, de az agya máshol és máshogyan kötött össze dolgokat.

– Szerinted volt Kimnek valakije?

– Nekem vannak barátaim. Kim csak kefélt a kuncaftjaival. Mindenki más csak kefél a kuncaftjaival.

– De ha Kimnek volt egy különleges férfi az életében...

– Persze, értelek én. Valaki, aki nem kuncaft volt. És ezért akart eljönni Chance-től. Erre gondolsz?

– Igen.

– Akkor ő ölte meg.

– Chance?

– Megörültél? Chance-t még annyira sem érdekelte, hogy megölje. Tudod, mennyi idő alatt talál a helyére valakit?

– Úgy érted, hogy Kimet a barátja ölte meg.

– Persze.

– Miért?

– Mert beszart. Kim otthagyja Chance-t, boldogan készül az új, közös

életre. Erre meg mi szüksége van a pasasnak? Mert ugye van neki felesége, állása, családja, háza Scarsdale-ben...

– Ezt meg honnét tudod?

Sóhajtott. – Nem tudom, csak ötletelek. Szórom, ahogy jön belőlem. Értesz? Van neki felesége, Kim is bejön neki, az meg azért trükkös ám, ha az embernek felesége van, közben meg egy kurvába van belezúgva. Persze, ingyen lehet kefélni meg minden, de ez nem normális élet. Figyelj csak, mondja neki Kim, én most már szabad vagyok, küldd el a feleséged, és együtt nézzük a naplementét, amit a pasi a klubjának a teraszáról szokott nézni, és ezen nem is akar változtatni. És akkor hopp, Kim halott, a pasas meg hazamegy Larchmontba.

– Egy perce még Scarsdale volt.

– Nem mindegy?

– Ki lehetett Kim barátja?

– Nem tudom. Akárki.

– Egy kuncsaft?

– Az ember nem szeret bele egy kuncsaftba.

– Akkor hol találkoztak? És miféle ember lehetett a barátja?

Egy ideig erősen gondolkodott, aztán feladta. A beszélgetésben nem is jutottunk előrébb. Odaléptem a telefonhoz, tárcsáztam, majd amikor végeztem, leírtam a nevem meg a telefonszámom egy papírra, és odatettem a telefon mellé.

– Hátha valami eszedbe jut – mondtam.

– Majd hívlak. Már méysz is? Biztos, hogy nem kérsz még egy üdítőt?

– Kösz, nem.

– Nos – állt fel, és odajött hozzám. Elnyomott egy ásítást a kézfejevel, aztán rám nézett hosszú szempillája alól. – Örülök, hogy eljöttél – mosolygott. – Ha úgy érzed, magányos vagy, és társaságra vágysz, hívjál fel, oké? Átjössz, dumálunk.

– Persze.

– Az jó lenne – búgta mély hangon, majd lábujjhegyre állt, és egy csókot nyomott az arcomra. – Az nagyon jó lenne, Matt – ismételte.

A második emeletnél nevetni kezdtem. Milyen automatikusan csúszott bele a kurva szerepébe, aki a búcsúzásnál kedves és szeretnivaló. És milyen jól csinálta. Nem csoda, hogy azok a tőzsdeügynökök olyan lelkesen mászták meg a négy emeletet. Nem csoda, hogy ott voltak, amikor színpadra lépett. Fran már színész nő volt, és nem is rossz.

Két sarokkal odébb még mindig éreztem a csókja nyomát az arcomon.

TIZENHAT

Donna Champion lakása egy fehér téglapépület tizedik emeletén volt a keleti Tizenhetedik utcában. A nappali ablaka nyugatra nézett, néha még a napot is lehetett látni, ahogy előbukkant, és bevilágította a helyiséget. Mindenhol növények álltak, mindegyik zöld és burjánzó. Növények a padlón, az ablakpárkányon, az asztalokon, polcokon. A napfény átsütött a zöld levélerdőn, és különös ábrákat rajzolt a sötét parkettára.

Egy fotelban ültem, és kávé ittam. Donna tölgyfa padon, velem szemben. Templomi pad volt, mesélte, angol tölgyből készült, valószínűleg Erzsébet korabeli. Az évszázadok alatt megsötétült, megkopott a sok használatból. Egy lelkész Devonban úgy döntött, hogy új berendezés kell a templomába, így Donna rá is tette a kezét egy régi padra az aukciós házban a University Place-en.

Az arca passzolt a padhoz: hosszú volt, magas homlokkal, vékony állal, bőre sápadt, mintha a napfény csak a növényeken keresztül érte volna őt. Hófehér blúzt viselt, nyakánál begombolta, szürke szoknyája alá fekete harisnyát húzott. Papucs egy hegyes orrú arab darabnak látszott.

Hosszú és vékony orr, kis száj. Sötétbarna, vállközépig érő, hátrafésült haj. Szeme alatt táskák, jobb kezén két ujj vége sárga a cigarettától. Se körömlakk, se ékszer, se látható smink. Nem volt csinos, ellenben olyan középkori kisugárzása volt, ami közel járt a szépséghez.

Ilyen kurvával még nem találkoztam. Úgy nézett ki, mint egy költő. Ugyan soha nem találkoztam még költővel, de ilyennek képzeltem.

– Chance megkért arra, hogy teljesen működjek együtt magával – mondta. – Mert maga megpróbálja kideríteni, ki ölte meg a Tehenészlányok Királynőjét.

– A Tehenészlányok Királynőjét?

– Olyan volt, mint egy szépségkirálynő, aztán megtudtam, hogy Wisconsinból származik, és eszembe jutottak a tehének, meg a tejjel magába szívott ártatlanság. Akár egy királyi tehenészlány. – Gyengéden elmosolyodott. – Csak a képzeletem beszél belőlem, mert egyáltalán nem ismertem őt.

– Találkozott valaha a barátjával?

– Nem tudtam, hogy volt neki.

Ahogy azt sem, hogy Kim ott akarta hagyni Chance-t. Az információi

azonban érdekesnek találta. – Azon gondolkodom – mondta –, hogy kivándorló volt-e, vagy bevándorló.

– Hogyan?

– Jött vagy ment? Nem mindegy. Amikor New Yorkba érkeztem, akkor ide jöttem. Szakítottam a családommal meg a várossal, ahol felnőttem, de nem ez volt az elsődleges indokom. Később, amikor a férjemet hagytam ott, akkor elmenekültem. A távozás ténye sokkal fontosabb volt, mint a cél.

– Férjnél volt?

– Három évig. Összesen három. Egy évig együtt éltünk, kettőig házások voltunk.

– Mikor volt ez?

– Négy éve? – Végül csak kiszámolta. – Most tavasszal lesz öt. Bár jogilag még mindig férjnél vagyok. Ugyanis soha nem váltam el. Maga szerint el kellene?

– Nem tudom.

– Nem ártana. Elvarrni a szálakat.

– Mióta van Chance-szel?

– Három éve. Miért?

– Mert maga eléggé atipikus.

– Van tipikus kurva? Igaz, nem vagyok olyan, mint Kim volt. Sem királyi, sem tehenészlány. – Felnevetett.

– Nem tudom.

– Miután otthagytam a férjemet, a Lower East Side-on éltem. Tudja, hol van a Norfolk utca? A Stanton meg a Rivington között?

– Nem igazán.

– Sebaj. Ott laktam, és mindenféle munkákat végeztem a környéken. Dolgoztam egy mosodában, pincéernősködtem, bolti eladó is voltam. Vagy én hagytam ott a munkákat, vagy azok engem, így soha nem volt elég pénzem, a lakásomat gyűlölttem, és közel jártam ahhoz, hogy az életemet is meggyűlöljem. Fel akartam hívni a férjemet, hogy fogadjon vissza, és gondoskodjon rólam. Állandóan ezen járt az agyam. Egyszer még fel is hívtam, de foglalt volt.

Így szinte véletlenül jutott el oda, hogy eladja magát. Volt egy bolttulajdonos, aki soha nem hagyta békén. Egy napon – anélkül, hogy tervezte volna ezt mondta neki: – Ide figyelj, ha annyira akarsz, miért nem adsz nekem húsz dollárt? – A férfi dadogni kezdett, mondván, nem tudta, hogy Donna kurva. – Nem vagyok – felelte a nő. – De kell a pénz. És azt mondják, egész

jól kefélek.

Eleinte csak párszor csinálta hetente. A Norfolk utcából egy jobb környékre költözött, onnét meg a Kilencedik utcára a Tompkins tér mellé. Most már nem kellett dolgoznia, de azért nem volt egyszerű az élete. Egyszer megverték, többször kirabolták. Mire megint odajutott, hogy felhívja az exférjét.

Ekkor találkozott egy lánnyal, aki egy masszázsszalomban dolgozott. Donna egy alkalommal kipróbálta, és tetszett neki a biztonság. Egy férfi a bejáratnál kiszúrta a bajkeverőket, a munka maga meg mechanikus volt, majdhogynem klinikai a maga személytelenségében. Vagy a szájával dolgozott, vagy a kezével. Le soha nem feküdt senkivel, az intimitásnak pedig még az illúziója sem merült fel a pusztá fizikai kontaktus intimitásán túl.

Először örült ennek. Szexuáltechnikusnak tartotta magát, egyfajta pszichoterapeutának. Aztán hirtelen elege lett.

– Szerintem a maffia állt a szalon mögött – mesélte. – A halál szagát éreztem a függönyökben, a szőnyegekben. És olyan lett lassan az egész, mint egy munkahely. Volt munkaidőm, metróval jártam dolgozni. Kiszopta belőlem – elmosolyodott –, tetszik a szó, szóval kiszopta belőlem a költészetet.

Így felmondott, és megint szabadúszó lett. Ekkor találkozott véletlenül Chance-szel, és minden a helyére került. Kivette neki ezt a lakást, az első rendes helyet, amióta New Yorkba költözött, bedobta a köztudatba a telefonszámát, és Donna élete helyrerázódott. A számláit Chance fizette, a lakását ő takarította, mindent megtett érte, és neki más dolga nem is volt, mint dolgozni a versein, elküldeni őket magazinoknak, valamint kedvesnek, csábítónak lenni, valahányszor megszólalt a telefon.

– Chance minden pénzt elszed magától, amit megkeres – mondtam. – Ez nem zavarja?

– Kellene?

– Nem tudom.

– Nem valódi pénz az – felelte. – A gyorsan szerzett pénz mindig gyorsan is folyik el. Ha nem így lenne, akkor a tőzsde a drogdílereké lenne. Ez a pénz úgy megy, ahogy jön. – Keresztbe tette a lábát. – Különben is – folytatta mindenem megvan, amit csak akarok. Világéletemben azt akartam, hogy hagyjanak békén. Egy rendes lakást akartam, ahol élhetek és dolgozhatok. Munka alatt a költészetemet értem.

– Sejtettem.

– Tudja, min megy keresztül a legtöbb költő? Vagy tanítanak, és van egy

rendes állásuk, vagy játsszák a költészetjátékot. Felolvasásokat, előadásokat tartanak, pályázatokat írnak, a megfelelő emberekkel ismerkednek, és a megfelelő seggeket nyalják. Én ezt soha nem akartam csinálni. Én csak verseket akartam írni.

– És Kim mit akart?

– Az isten tudja.

– Szerintem volt valakije. És emiatt halt meg.

– Akkor nekem nincs mitől félnem – nézett rám. – Mert nekem nincs senkim. Persze mondhatja, hogy egy vagyok az emberiséggel. Maga szerint emiatt veszélyben az életem?

Nem tudtam, ezalatt mit értett. Becsukott szemmel folytatta. – „Minden halállal én leszek kevesebb, mert egy vagyok az emberiséggel.”¹ John Donne. Szóval Kimnek volt valakije. De ki?

– Nem tudom.

– Az ő halálával én is kevesebbé válok? Nekem mennyi közöm volt hozzá? Egyáltalán nem ismertem őt, mégis írtam egy verset róla.

– Elolvashatom?

– Igen, de nem hiszem, hogy bármit is megtudna belőle. Egyszer írtam egy verset a Göncölszekérről, de ha meg is akar tudni róla valamit, forduljon inkább egy csillagászhoz, ne hozzám. A versek soha nem arról szólnak, amiről, tudja. Hanem a költőről.

– Én mégis szeretném elolvasni.

Úgy láttam, ennek örült. Odament az íróasztalához, és szinte azonnal megtalálta, amit keresett. A verset kézzel írta vastag, fehér papírra.

– Magazinoknak gépelve küldöm el – mondta. – De szeretem látni, hogy néznek ki kézzel írva. Tanultam egy kis kalligráfiát. Egy könyvből. Nem olyan nehéz, mint amilyennek látszik.

*Fürödjön tejben, csordogáló fehér lében;
Keresztvize a sűrű, tiszta nedv,
Lelke sebét cirógatja kéjes kedv,
Míg a friss hajnal beköszönt, te
Fogd kezét, és simítsd el gondjait,
Tejben oldd fel bánatának foltjait.
Egy ezüstpisztolynak lövelld szét magjait,
Mozsárban morzsold a lány lágy csontjait.
Lépkedjen ezernyi borospalack-tűben;*

*Kezén törött, zöld üveg csillogjon,
Gyanútlan bőrén tejpatak áramoljon
Lefelé, míg nem nyugtot lel az ősi fűben.²*

Megkérdeztem, hogy lemásolhatom-e a noteszomba. Kifejezetten boldogan nevetett fel. – Miért? Ebből megtudja, hogy ki ölte meg?

– Azt nem tudom, de ha többször elolvasom, rájövök, hogy mit jelent, mit akar mondani.

– Ha kitalálja, mit jelent – nézett rám –, remélem, nekem is elmondja. Ez túlzás volt. Nagyjából tudom, mit akartam mondani. Nem kell lemásolnia. Megtarthatja a verset.

– De ez a maga példánya.

Megrázta a fejét. – Még nem fejeztem be. Dolgoznom kell rajta. Bele akarom írni a szemét. Ha találkozott Kimmel, akkor a szemét is észrevette.

– Igen.

– Kék szemét eredetileg a zöld üveggel akartam kontrasztba állítani, a kép innét jön, de a szeme eltűnt, amikor írtam a verset. Egy korábbi verzióban benne volt, útközben azonban valahogy elveszett. – Elmosolyodott. – Egy szempillantás alatt. Az ezüst, a zöld és a fehér benne maradt, a szemét meg kihagytam. – Egyik kezét a vállamra téve nézett le a versre. – Mennyi is? Tizenkét sor? Tizennégynek kellene lennie. Mint egy szonettnek, még akkor is, ha a sorok nem egyenlő hosszúak.

Azzal folytatta, ám sokkal inkább magának mondta, semmint nekem. – Nyugodtan tartsa csak meg – mosolygott. – Messze van még a végleges formájától. Különös. Azóta a kezembe sem vettem, hogy megölték.

– A halála előtt írta?

– Igen. És még annak ellenére sem tartottam befejezettnek, hogy tollal és tintával leírtam. Szerettem az első változatokat is így papírra vetni, mert látom, hogy mi működik a versben, és mi nem. Akkor is dolgoztam volna rajta, ha nem hal meg.

– Miért nem dolgozott rajta tovább? A sokk miatt?

– Sokkolt volna a halála? Talán igen. „Ez velem is megtörténhet”, mondtam magamnak. Persze nem így gondolom. Olyan ez, mint a tüdőrák. Abba mások halnak bele, nem én. „Minden halállal én leszek kevesebb.” Kevesebb lettem Kim halálával? Nem hiszem. Nem hiszem, hogy annyira egy lennék az emberiséggel, mint Donne.

– Akkor miért tette félre a verset?

– Nem tettem félre. Hanem nem nyúltam hozzá. Csak a szavakon lovagolok, igaz? – Ezen elgondolkodott. – A halála miatt másképpen látom őt. Akartam még dolgozni a versen, de a halálát nem akartam beleírni. Éppen elég szín van benne már így is. Semmi szükség nem volt a vér vörösére.

---

¹ Sötér István fordítása

² Heinisch Mónika fordítása

TIZENHÉT

A Morton utcából taxival mentem Donna lakásához a keleti Tizenhetedik utcába, aztán Kiméhez is a Harminchetedikre. Amikor kifizettem a sofört, rájöttem, hogy nem mentem bankba. Szombat lévén a bankom nem volt nyitva, így Chance pénzét egész hétvégén magamnál kellett tartanom. Hacsak egy rabló meg nem szabadít tőle.

Öt dollártól a bejáratnál megszabadultam, mert annyit csúszttam a portás kezébe, hogy odaadja a kulcsot Kim lakásához. Azt mondtam, hogy a lakó képviselője vagyok. Öt dollárért készsággal el is hitte. Liftbe szálltam, majd beléptem Kim lakásába.

A rendőrség már korábban járt ott. Nem tudtam, mit kerestek, így azt sem, hogy megtalálták-e. Az aktában, amit Durkin mutatott, alig volt valami érdemleges, de olyan rendőrrel még nem találkoztam, aki mindent lejegyzett volna.

Azt sem tudtam, a nyomozók mire figyeltek a helyszínen. Ahogy azt sem, hogy mi ragadhatott hozzá az ujjukhoz. Vannak zsaruk, akik rendszeresen kirabolják a halottakat, és ez nem szükségszerűen jelenti azt, hogy más helyzetekben nem becsületesek.

A zsaruk túl sok halált és mocskot látnak, és azért, hogy képesek legyenek elviselni, gyakran személytelenné kell tenniük a halottakat. Emlékszem az első alkalomra, amikor egy SRO-hotelből kellett segítenem elvinni egy holttestet. A férfi abba halt bele, hogy vért hányt, és csak napok múlva találtak rá. Egy veterán rendőrrel együtt gyömöszöltük bele a holttestet egy halottaszákba. A partnerem minden egyes lépcsőfoknál úgy lépett, hogy a holttest feje koppanjon. Egy zsák krumplival is óvatosabban bánt volna.

Emlékszem arra is, hogy a hotel többi vendége hogyan nézett ránk. És arra is, a partnerem hogyan kutatta át a halott zsebeit, szobáját. Azt a kevés készpénzt, amit talált, kínos alaposággal megszámolta, a felét meg odaadta nekem.

De én nem akartam elfogadni. – Tedd csak el – mondta. – Szerinted mi történne vele? Valaki más teszi el. Vagy az államé lesz. Mihez kezd New York állam koszos negyvennégy dollárral? Tedd szépen el, és vegyél rajta illatosított szappant, hogy legyen mivel lemosnod ennek a szerencsétlennek a szagát a kezetről.

Zsebre tettem. Nem sokkal később már én húztam le a holttesteket a lépcsőn, én számoltam meg a készpénzüket, és én osztottam kétfelé.

Gondolom, egy napon a kör bezárul, és én leszek a hullazsákban.

Egy órát töltöttem Kim lakásában. Átkutattam a fiókokat és a szekrényeket anélkül, hogy tudtam volna, mit keresek. Ha volt is kis fekete notesze, minden kurva védjegye, amibe felírta a kuncaftjai nevét és telefonszámát, én nem találtam meg. Igaz, okom sem volt feltételezni, hogy volt ilyen notesze. Elaine-nek igen, de Frannek és Donnának már nem.

Drogot sem találtam, sem injekciós tűt meg hasonlókat, ami önmagában nem bizonyított semmit. Egy zsarú éppen úgy elteheti a drogot, mint a pénzt. Vagy Chance szedte össze, amikor feljött, miután Kim kiköltözött. Azt láttam, hogy az afrikai maszkokat nem vitte magával. Ott lógtak a falon, és őrizték a lakást annak az odaadó, fiatal kurvának a nevében, akit Chance majd ideköltöztet.

A Hopper-poszter is ott függött a falon a lemezejátszó fölött. Ez is itt marad a következő lakónak?

Az egész lakásban érezni lehetett az illatát: a ruháiban, a fiókokban, a szekrényében. Az ágya nem volt bevetve. Felemeltem a matracot, benéztem alá. Nem kétséges, mások is megtették ezt előttem. A matrac visszahuppant a helyére, Kim fűszeres illata felszállt, és megtöltötte az orromat.

A nappali egyik szekrényében megtaláltam a kabátjait, köztük a műszőrmét, a felettük lévő polcon meg rengeteg italt. Bor, rövidital. Egy üveg Wild Turkeyn megakadt a szemem, és esküszöm, éreztem a számban a bourbon felséges ízét, éreztem, ahogy marja a torkomat, a forró lüktetést a gyomromban, a végtagjaimban szétáradó melegséget. Becsuktam a szekrény ajtaját, és odamentem a kanapéhoz. Nem akartam inni, órák óta nem is jutott eszembe, de a bourbonös üveg látványa felkészületlenül ért.

A hálóban folytattam. Az éjjeliszekrény tetején fekvő ékszeres dobozzal kezdtem. Rengeteg fülbevaló, két nyaklánc, egyáltalán nem meggyőző igazgyöngyök. Számos bokalánc, meg egy szép karkötő elefántcsontból arany berakással. Egy otromba ballagási gyűrű a wisconsini Eau Claire LaFollette Gimnáziumból. A gyűrű aranyból készült, belül a 14k jelzet, elég nehéz ahhoz, hogy értéket képviseljen.

Kinél fog mindez kikötni? A jegyzőkönyv szerint a Galaxy Downtownerben a retiküljében találtak négyszáz dollárt, amit feltehetően a szüleihez juttatnak el Wisconsinba. De eljönnek majd a kabátjaiért,

pulóverjeiért, nadrágjaiért? Elviszik a műszőr kabátot, a ballagási gyűrűt, az elefántcsont karkötőt?

Leírtam pár dolgot a noteszembe, és sikerült úgy kijönnöm a lakásból, hogy nem nyitottam ki a szekrényajtót. Lifttel lementem a hallba, intettem a portásnak, biccentettem egy belépő lakónak, egy idősebb asszonynak, aki egy apró, rövid szőrű kutyát vezetett hegyikristályokkal kirakott pórázon. A kutya rám mordult, nekem meg eszembe jutott, vajon mi történt Kim fekete kölyökmacskájával. Az állatnak nyomát sem láttam a lakásban, macskavécé sehol nem volt, etetőtál sem. Valaki biztosan elvitte.

A sarkon leintettem egy taxit. A hotelom előtt a zsebembe nyúltam a pénzért, hogy kifizessem a sofőrt, amikor megtaláltam Kim lakásának kulcsát. Nem jutott eszembe visszaadni a portásnak, neki meg nem jutott eszébe visszakérni.

Joe Durkin üzenetet hagyott. Visszahívtam a kapitányságon, de nem volt benn. Elvileg hamarosan visszamegy. Meghagytam a nevem és a telefonszámom.

Felmentem a szobámba. Fáradt voltam, kimerült. Lefeküdtem, de nem ment a pihenés, nem tudtam kikapcsolni az agyam. Lementem hát meginni egy kávé, rendeltem mellé egy sajtos szendvicset meg sült krumplit. A második bögre kávé mellett elővettem Donna versét. Valami a költeménnyel kapcsolatban felszínre akart tömi, de nem tudtam rájönni, micsoda. Megint elolvastam. Nem tudtam, a vers mit jelent. Persze az is lehet, hogy semmit sem akart jelenteni, mondani. Ennek ellenére folyamatosan úgy éreztem, hogy egy része felém kacsint, megpróbálja felkelteni a figyelmemet, én azonban képtelen voltam kapcsolni.

Átmentem a St. Paulba. A szpíker egy horrorfilmbe illő történetet mesélt el már-már hétköznapi közönnyel. A szülei az alkoholba haltak bele, az apja heveny hasnyálmirigy-gyulladásba, az anyja meg részegen lett öngyilkos.

Két bátyja és a húga is az italba halt bele. A harmadik testvére agylágyulással feküdt kórházban.

– Pár hónapja voltam józan – mesélte amikor először hallottam róla, hogy az alkohol pusztítja az agysejteket. Elkezdtem aggódni, hogy az én agyam mekkora károsodást szenvedett. Elmentem a szponzoromhoz, és elmondtam neki. „Nos, lehet, hogy károsodott az agyad”, mondta. „De hadd kérdezzek valamit. Arra emlékszel, hogy hol vannak a gyűlések? Odatalálsz gond nélkül?” Persze, feleltem. „Akkor bőven van annyi agysejt, amennyire egy

ideig szükséged van.”

A szünetben eljöttem.

Durkin újabb üzenetet hagyott a hotelban. Rögtön visszahívtam, megint nem volt benn. Meghagytam a nevem és a telefonszámom. Éppen Donna versét olvastam, amikor csöngött a telefon.

– Helló, Matt – üdvözölt Durkin. – Csak annyit akartam mondani hogy remélem, nem tettem rossz benyomást tegnap éjjel.

– Mire gondolsz?

– Hát úgy mindenre – felelte. – Néha felgyűlik bennem, tudod? Ki kell eresztenem, túl sokat innom és pofáznom. Nem csinállok belőle rendszert, de néha kénytelen vagyok.

– Érthető.

– Amúgy szeretem a munkámat, de sok minden az agyamra megy. Próbálok nem venni róluk tudomást. Néha meg azért ki kell adnom magamból. Remélem, nem bántottalak meg a végén.

Megnyugtattam, hogy semmi gond. Azon gondolkodtam, vajon mennyire emlékszik az előző estéből. Eléggé berúgott ahhoz, hogy emlékezetkiesése legyen, de az nem mindenkinek van. Lehet, hogy nagy vonalakban emlékezett csak, és nem volt benne biztos, hogyan reagáltam.

Eszembe jutott, mit mondott Billie-nek a főbérője. – Felejtsd el, nem érdekes. Egy püspökkel is előfordulhat.

– Erre én is emlékszem. Egy püspökkel is előfordulhat. És szerintem elő is fordul.

– Talán.

– Jutsz valamire a nyomozásoddal? Találtál valamit?

– Nehéz megmondani.

– Ismerem az érzést. Ha van valami, amiben segíthetek...

– Ami azt illeti, van.

– Igen?

– Elmentem a Galaxy Downtownerbe – feleltem. – Beszéltem a recepciósnak főnökével. Megmutatta nekem Mr. Jones bejelentőlapját.

– A híres Mr. Jones.

– Nem volt rajta aláírás. Nagybetűkkel írta oda a nevét.

– Nem meglepő.

– Megkérdeztem, átnézhetném-e az elmúlt két hónap bejelentőlapjait, hátha van még hasonló módon aláírt bejelentőlap, amit össze tudnék hasonlítani Mr.

Jonesével. Azt mondta, ezt nem teheti.

– Pár dolcsi meggyőzte volna.

– Próbáltam. Még azt sem értette, mit akarok. De te megkérheted, hogy kerestesse elő az így aláírt bejelentőket. Nekem nem tette meg, mert én egy senki vagyok, de ha te kéred, egy rendőr, azonnal megcsinálja.

Durkin egy pillanatig nem szólt. Aztán megkérdezte, szerintem vezethet-e valamire.

– Talán – feleltem.

– Szerinted a gyilkos már korábban is megszállt ott? Esetleg más néven?

– Lehetséges.

– De nem a saját neve alatt, mert különben szépen aláírta volna, és nem bohóckodik a nyomtatott nagybetűkkel. Tegyük fel, hogy van még egy ilyen bejelentő, tegyük fel, hogy meg is találjuk, de mire jutunk vele? Csak egy újabb álnevet találunk, azzal meg nem vagyunk beljebb.

– Ha már itt tartunk, van még valami, amit megtehetnél.

– Mit?

– Ellenőriztesd le a környék összes hoteljának bejelentőlapjait mondjuk hat hónapra visszamenőleg.

– És mit ellenőriztessek? Nagybetűs aláírásokat? Ugyan már, Matt. Tudod, hogy kinek van erre ideje a kapitányságon?

– Nem, nem a nagybetűs aláírásokra gondolok. Hanem a Jones nevű vendégekre. Olyan modem hotelokra gondolok, mint a Downtowner Galaxy. A legtöbb hozzájuk hasonlóan számítógépen tartja nyilván a foglalásokat meg a bejelentőket. Maximum tíz percükbe kerül, hogy előkeressék a Jones nevű vendégeket. De csak akkor, ha olyasvalaki kéri, akinek jelvénye van.

– Tegyük fel. A végeredmény mi lesz?

– Azoknak a bejelentőlapját kell megnézni, akiknek C-vel kezdődik a keresztneve. Vagy a szignója CO. Aztán össze kell hasonlítani a mi Jonesunkéval, hátha egyezik. Ha találsz valamit, akkor el tudsz indulni rajta. Azt meg nem nekem kell megmondanom, hogy innét hogyan tovább.

Megint hallgatott. – Nem is tudom – mondta végül. – Ez elég gyengének hangzik.

– Talán az is.

– Megmondom, szerintem ez micsoda. Időpocsékolás.

– Lehet, de nem sok időt pocsékolasz vele. És annyira nem valószínűtlen. Joe, te is ezt tennéd, ha a fejedben már nem zártad volna le az ügyet.

– Ebben nem vagyok biztos.

– Dehogyanem. Azt hiszed, vagy egy bérgyilkos végzett veled, vagy egy elmebeteg. Ha bérgyilkos volt, akkor nem akarsz foglalkozni vele, ha meg elmebeteg, akkor várni akarsz addig, amíg újra le nem csap.

– Ilyen messzire azért nem mennék.

– Tegnap éjjel ilyen messzire mentél.

– Az tegnap éjjel volt, az isten szerelmére. Már elmagyaráztam, mi történt tegnap éjjel.

– Nem bérgyilkos volt – közöltem. – És nem is egy elmebeteg, aki találomra választotta ki.

– Nagyon biztosnak hangzol.

– Elég biztosnak.

– Miért?

– Egyetlen bérgyilkos sem örül meg ennyire. Hányszor szúrta meg a machetével? Hatvanszor?

– Hatvanhatszor.

– Hatvanhatszor.

– És nem biztos, hogy machete volt. Egy machetéhez hasonló szúrófegyver – pontosított Durkin.

– Megmondta Kimnek, hogy vetkőzzön le. Aztán úgy lemészárolta, hogy a véres falakat újra kellett festeni. Te hallottál már ilyen bérgyilkosról?

– Ki tudja, miféle állatot bérel fel egy strici? Lehet, hogy kifejezetten erre kérte. Hogy intézze el ilyen rondán. Mert akkor a többi lány tanul belőle. Ki tudja, hogyan forog egy ilyennek az agya?

– Utána pedig felbérel engem, hogy nyomozzam ki.

– Elismerem, bizarrul hangzik, Matt, de...

– És az elmebeteg is kizárható. A gyilkos bekattant, de nem egy játszadozó pszichopátáról van szó.

– Ezt meg honnét tudod?

– Mert túl óvatos. Nagybetűkkel írja alá a bejelentőlapot. Magával viszi a mocskos törülközőket. Olyan gyilkosról beszélünk, aki pontosan tudta, hogyan kell eltüntetni a nyomokat maga után.

– Azt hittem, hogy a törülközőkbe a machetét csavarta bele.

– Miért tette volna? Miután lemosta a fegyvert, visszatette a tokba vagy táskába, amiben hozta. Vagy ha mégis törülközőbe akarta volna csavarni, akkor tisztát használ. Azért vitte el a törülközőket, mert nem akarta, hogy megtalálják őket. Te tudod a legjobban, hogy mennyi nyomot lehet hagyni bennük: hajszálat, vérfoltot, testvadászkot. És azért vitte magával, mert tudta,

hogy Kim halálával kapcsolatban gyanúsított lehet, és akkor a törülközők végzetesnek bizonyulhatnak.

– Nem tudjuk biztosan, hogy használta-e a törülközőket, Matt. Még azt sem tudjuk, hogy lezuhanyozott-e.

– Felaprította Kimet, a falakon folyt a vér. Szerinted úgy jött el onnét, hogy nem mosdott le?

– Nem.

– És te hazavinnél magaddal pár nedves törülközőt emlékbe? Oka volt rá, jó oka.

– Oké. – Szünet. – Egy pszichopata talán nem akar nyomot hagyni. Azt mondd, a gyilkosa ismerte őt, és oka volt arra, hogy megölje. Ebben nem lehetsz biztos.

– Miért hívta el a hotelba?

– Mert ott várt rá. Ő meg a kis machetéje.

– Miért nem vitte el magával a kis machetét Kim lakására a Harminchetedik utcába?

– Ahelyett, hogy a hotelba hívta?

– Igen. Ma beszéltem a kurvákkal. Nagyon nem szeretnek máshova menni, mert időigényes. Ha kell, elmennek, de a legtöbbször magukhoz hívják fel a telefonálót, mondván, az mennyivel kényelmesebb. Kim is ezt tette volna, de a gyilkos hallani sem akart róla.

– Nos, a gyilkos kivette a szobát. Nem akarta kidobni a pénzt az ablakon.

– De miért nem volt hajlandó elmenni Kimhez?

Ezen elgondolkodott. – Mert Kimmél portás áll a bejáratnál – felelte végül.
– És nem akarta, hogy meglássa.

– Ehelyett végigment a szálloda haliján, aláírta a bejelentőlapot, beszélt a recepcióssal. Talán azért nem akart találkozni a portással, mert már járt ott korábban. Egy portás sokkal kisebb kihívást jelent, mint egy hotel meg a recepció.

– Ez sem túl combos, Matt.

– Nem tehetek róla. A gyilkos egy rakás értelmetlen dolgot művelt. Hacsak nem ismerte Kimet korábbról, és nem volt jó oka arra, hogy holtan lássa. Lehet, hogy érzelmileg zavart. Az épeszű emberek rendszerint nem örülnek meg egy machetével a kezükben. De sokkal több egy pszichopatánál, aki véletlenszerűen választ magának áldozatot.

– Szerinted ki volt? A barátja?

– Valami hasonló.

– A lány szakít a stricijével, megmondja a barátjának, hogy végre szabad, mire a pasi pánikba esik?

– Valami hasonlóra tippelek.

– És megőrül egy machetével a kezében? Ez hogyan passzol annak a fickónak a képéhez, aki úgy dönt, hogy inkább a feleségével marad?

– Nem tudom.

– Biztosan tudod, hogy volt barátja?

– Nem – ismertem el.

– Azok a bejelentők. Charles O. Jones, meg az esetleges többi álnév. Szerinted vezet ez valahová?

– Talán.

– Nem ezt kérdeztem, Matt.

– A válasz: nem. Nem hiszem, hogy ez vezetne valahova.

– Mégis úgy gondolod, érdemes megpróbálni.

– Én magam átnéztem volna a bejelentőket a Galaxy Downtownerben – emlékeztettem. – Ha a férfi engedi.

– Nos, talán mi el tudjuk intézni.

– Kösz, Joe.

– Talán a másik ellenőrzést is el tudjuk intézni. Első osztályú hotelok a környéken, az összes Jones nevű vendég bejelentőlapja hat hónapra visszamenőleg. Ezt akarod?

– Ezt.

– A boncolás során spermát találtak a torkában és a nyelőcsövében. Ezt észrevetted?

– Láttam tegnap este az aktában.

– Hagyta, hogy leszopja, aztán feldarabolta a cserkésziskésével. Te meg azt mondd, a barátja volt.

– A sperma származhat korábbi aktusból is. Kurva volt, ebből élt.

– Igaz – mondta. – Most már a spermát is tudják azonosítani. Nem úgy, mint az ujjlenyomatot, hanem a vércsoportokhoz hasonlóan. Hasznos közvetett bizonyíték lehet. De igazad van, a nő életvitelét ismerve nem lehet kizárni valakit csak azért, mert a spermája nem egyezik.

– És ha egyezik, az sem bizonyítja, hogy ő volt.

– Nem, de kibaszottul fájhat tőle a feje. Bárcsak Kim megkarmolta volna. Egy kevés kis bőr a körme alatt. Az mindig segít.

– Ne legyünk telhetetlenek.

– Jó. Ha leszopta, akkor a foga között kellett volna találnunk néhány

szórszalat. De azt sem találtunk.

– Sajnos.

– Kezdem azt hinni, hogy ez az ügy még sincs lezárva. Van egy gyilkosunk, nekem meg az asztalom roskadozik az ügyektől. Erre te azt kéred, hogy tegyem őket félre.

– Gondolj bele, milyen jó lesz, ha véletlenül megoldod.

– Enyém lesz a dicsőség?

– Én nem tartok rá igényt.

Három kurvát kellett még felhívnom: Sunnyt, Rubyt és Mary Lou-t. A számukat felírtam a noteszomba. De egy napra ennyi kurva elég volt. Felhívtam Chance számát, és hagytam neki üzenetet, hogy hívjon vissza. Péntek éjjel volt. Talán a Madison Square Gardenben ült, és nézte, amint két gyerek bokszesztyűvel veri egymást. Vagy csak akkor ment, ha Kid Bascomb öklözött?

Elővettem Donna Campion versét, és elolvastam. A szememben a vers minden színét átmosta a vér, az artériás vér, ami skarlátból rozsdaszínűvé fakul. Emlékeztettem magam, hogy Kim még élt, amikor Donna a verset írta. Miért éreztem ki akkor a pusztulás szelét a versből? Donna megérezett valamit? Vagy olyasmit képzeltem bele, ami nem volt ott?

Donna kihagyta az aranyat Kim hajából. Hacsak a nap nem azt akarta jelenteni. Láttam magam előtt Kim haját az aranyszínű fürtökkel, és megint eszembe jutott Jan Keane Medúzája. Alig gondoltam át, máris felvettem a telefont, és tárcsáztam. A számot nem tudtam volna felidézni, de az ujjaim úgy mozogtak, akár egy varázslóé.

Négyszer kicsengett. Már le akartam tenni, amikor mély, levegő után kapkodó hangon beleszólt:

– Jan, Matt Scudder vagyok – üdvözöltem.

– Matt! Alig egy órája gondoltam rád. Adj egy percet, most léptem be az ajtón, leveszem a kabátom... Kész is. Hogy vagy? Olyan jó hallani felőled.

– Én megvagyok. És te?

– Minden rendben. Egyszerre csak egy nap.

Mint a mantra. – Még mindig jársz gyűlésekre?

– Aha. Most is onnét jöttem. És te hogy vagy?

– Nem rosszul.

– Jó hallani.

Milyen nap volt? Péntek? Szerda, csütörtök, péntek. – Három napja nem

iszom – mondtam.

– Matt, ez csodálatos!

Mi a fene csodálatos ezen? – Azt hiszem – feleltem.

– És jársz gyűlésekre?

– Mondjuk. Szerintem még nem vagyok kész rájuk.

Beszélgettünk egy keveset. Jan azt mondta, talán egy napon majd összefutunk egy gyűlésen. Lehetséges, válaszoltam. Majdnem hat hónapja volt józan. Egyszer érdekes lenne meghallgatni a történetét, jegyeztem meg. – Hallgatni? – kérdezte. – Te is része vagy!

Lassan elkezdett megint szobrászkodni. Amikor letette az italt, abbahagyta, mert az agyag csak nem akart úgy formálódni, ahogy ő akarta. Most már azonban egyre jobban ment, igaz, a józanság maradt továbbra is az első helyen, és hagyta, az élete hadd rendeződjön át.

És mi van velem? Nos, mondtam, van egy ügyem, egy ismerősöm kérésére kezdtem el dolgozni rajta. Nem mentem bele a részletekbe, ő meg nem erőltette. A beszélgetés lelassult, a szünetek egyre hosszabbak lettek. – Nos, csak azért, hívtalak, hogy megkérdezzem, mi van veled.

– Örülök, hogy hívtál, Matt.

– Talán egyszer össze is futunk.

– Az jó lenne.

Letettem, és eszembe jutott, ahogy együtt ittunk a lakásában a Lispenard utcában, az alkohol melege átjárta testünket. Milyen remek este volt.

A gyűléseken az emberek gyakran mondják: – A legrosszabb józan napom is jobb, mint a legjobb részegen. – Mire mindenki úgy bólogat, mint a műanyag kutyák egy Puerto Ricó-i vezette kocsikalaptartóján. Felidéztem azt az éjjelt Jannél, aztán körbenéztem a cellámban, és azon gondolkodtam, hogy miért jobb ez az éjjel annál, mint amit nála töltöttem.

Az órára nézve láttam, hogy az italboltok már bezártak. A bárók azonban még nem.

Maradtam, ahol voltam. Az utcán egy járőkocsi húzott el visító szirénával. A hang elhalt, a percek vánszorogtak, a telefonom megszólalt.

Chance volt az. – Hallom, hogy dolgozik – kezdte. – A lányok beszámoltak róla. Rendesen együttműködtek?

– Igen.

– Jutott valamire?

– Nehéz megmondani. Összeszedek itt egy darabot, ott egy másikat, és soha nem tudom, hogyan illeszkednek egymásba. Mit vitt el Kim lakásából?

- Csak pénzt. Miért?
- Mennyit?
- Kétszázat. A felső fiókjában tartotta a pénzt. Nem oda dugta, nem volt titkos, csak ott tartotta. Körbenéztem, hátha dugott el még valahova, de semmit sem találtam. Talált esetleg betétkönyvet vagy széfkulcsot?
- Nem.
- És pénzt? Persze megtarthatja, csak tudni akartam.
- Nem. Csak pénzt vitt el? Mást nem?
- Egy fotót, amit egy éjszakai klubban készítettek rólunk. Nem láttam egyetlen jó okot sem arra, hogy a rendőrök megtalálják. Miért?
- Kíváncsi voltam. Még azelőtt járt Kimmél, hogy a rendőrök letartóztatták?
- Nem tartóztattak le. Magamtól mentem be a kapitányságra. Amúgy meg igen, a rendőrök előtt voltam Kimmél. Ha utánuk megyek fel, annak a kétszáz dollárnak búcsút mondhatok.
- Vagy igen, vagy nem. – A macskát is elvitte? – kérdeztem.
- A macskát?
- Kimnek volt egy fekete kölyökmacskája.
- Persze. Hirtelen nem emlékeztem rá. Nem, nem hoztam el. Ha eszembe jut, megettem volna, de nem láttam a macskát a lakásban. Miért? Eltűnt?
- Igen, feleltem, és a macskavécé is.
- Tudja, eléggé siettem. Öt percet töltöttem csak ott. Lehet, hogy a macska odadörgölözött a lábamhoz, de nem vettem észre. Mi a baj? Nem a macska ölte meg?
- Nem.
- Maga szerint Kim elvitte volna magával a macskát a hotelba?
- Miért vitte volna?
- *Én* nem tudom, Scudder. Azt sem tudom, miért *beszélünk* a macskáról.
- Mert valaki elvitte. Még azelőtt, hogy maga felment volna a lakásba. Valaki Kim halála után elhozta onnét az állatot.
- Biztos benne, hogy nem volt ott, amikor ma ott járt? Idegenek láttán az állatok gyakran megijednek. És elbújnak.
- A macska nem volt ott.
- Lehet, hogy kiszökött, amikor a rendőrök megérkeztek. Ajtó kinyílik, macska kifut, pápá cicus.
- Olyan macskáról még nem hallottam, amelyik a vécéjét is magával vitte volna.

– Akkor valamelyik szomszéd volt az. Hallotta, hogy nyávog, átment, megetette.

– Volt valamelyik szomszédnak kulcsa Kim lakásához?

– Gyakran előfordul ez, Scudder. A szomszédok kulcsot adnak egymás lakásához. Hátha kizárják magukat. Vagy a szomszéd a portástól is elkérhette a kulcsot.

– Igaz.

– Na látja.

– Holnap beszélek a szomszédokkal.

Halkan füttyentett. – Maga mindennek utánamegy, igaz? Itt van a macska is. Maga úgy tépi a témát, mint a kutya a csontot.

– Máshogy nem lehet. Nem lehet ülni. Fel kell kelni.

– Felkelni?

– Ez a mottóm – feleltem. – Kelj fel, és kopogtass ajtókon.

– Kelj fel, és kopogtass ajtókon – ismételte. – Ez tetszik.

TIZENNYOLC

A szombat jó nap volt az ajtókon való kopogtatásra. Rendszerint jó, mert az emberek inkább otthon vannak, mint hétközben. Most szombaton az időjárás is otthon tartotta őket. A sötét felhőkből konok eső szemerkélt, csípős szél fűjt, és kavarta az esőt.

A szél néha különösen viselkedik New Yorkban. A magas épületek megtörik a lendületét, megcsavarják, így aztán olyan lesz, mint a trükkösen meglőtt biliárdgolyó: ide-oda pattog, és két utcában soha nem fúj ugyanabba az irányba. Azon a délelőttön és délutánon mindig szembe fűjt, akármerre mentem. Befordultam egy sarkon, velem fordult, mindig szemből támadott, és esőt hordott a szemembe. Egyszer kifejezetten élveztem, másszor meg behúztam a nyakam, és kicsit előredőlve káromkodtam. Szidtam az esőt, a szelet és magamat, amiért ilyen időben nem voltam képes otthon maradni.

Kim épületében kezdtem, ahol bólintottam a portásnak, és kulccsal a kezemben a lifthez sétáltam. Eddig még soha nem láttam, és kétlem, hogy én ismerősebbnek tűnhettem neki, mint ő nekem, de nem állított meg, nem kérdezte meg, mit keresek ott, így aztán beszálltam a liftbe, és beengedtem magam Kim lakásába.

Talán csak biztos akartam lenni abban, hogy a macska tényleg nincs ott. Más okom ugyanis nem volt bemenni. Amióta ott jártam a lakásban, semmi sem változott, és sem macskát, sem macskavécét nem találtam. Benéztem a konyhába. A polcon nem volt macskakaja, se konzerv, se száraz, és tálkát sem láttam, amiből evett. Az állatnak még a szagát sem éreztem, így kezdtem azt hinni, rosszul emlékeztem, nem volt ott semmiféle macska. Ekkor a hűtőben megtaláltam egy félig teli konzervet, lazacos ízesítésű macskaeledelt.

Ez remek munka volt, gondoltam. A kiváló detektív nyomra bukkant.

Nem sokkal ezt követően a kiváló detektív megtalálta a macskát. A folyosón sorra bekopogtattam minden ajtón. Mindenki azért nem volt otthon az esős szombat ellenére, és az első három szomszéd nem is tudta, hogy Kimnek volt macskája.

A negyedik ajtót egy Alice Simkins nevű nő nyitotta ki. Az ötvenes éveinek elején járó alacsony asszony addig igencsak visszafogottan válaszolt, amíg meg nem említettem a macskát.

– Ó, Párduc – mondta. – Szóval Párducért jött. Tudja, attól tartottam, hogy

valaki elviszi majd őt. Jöjjön csak be.

Kihúzott egy széket, hozott egy bögre kávé, majd elnézést kért, amiért olyan sok bútor van a lakásában. A férje meghalt, mesélte, és egy külvárosi házból költözött ebbe a kis lakásba, és ugyan sok mindentől megszabadult, valahogy mégis sikerült bútorokkal telezsúfolnia a lakást.

– Olyan, mint valami akadálypálya – mutatott körbe. – És nem tegnap költöztem be. Hanem közel két éve. De mivel nem kell sietnem, ezért állandóan halogatom a bútorok kérdését.

Kim haláláról valaki mástól hallott az épületben. Másnap délelőtt a munkahelyén ült az asztalánál, amikor eszébe jutott Kim macskája. Ki fogja etetni? Ki fogja gondját viselni?

– Ebédig vártam – mesélte –, mert úgy döntöttem, annyira mégse lehetek örült, hogy hazarohanjak, mert egy macska pár órája nem kapott enni. Szóval megettem, kitisztítottam a vécéjét, adtam neki friss vizet, és este megint benéztem hozzá. Nyilvánvaló volt, hogy senki sem törődik vele. Egész éjjel a szerencsétlen kis állaton járt az eszem, és amikor reggel átmentem megetetni, arra gondoltam, hogy ennyi erővel nálam is lakhatna. – Elmosolyodott. – Már megszokta a lakást is, meg engem is. Maga szerint hiányzik neki Kim?

– Nem tudom.

– Szerintem én sem fogok hiányozni neki, de ő nekem igen. Még soha nem volt macskám. Évekig kutyákat tartottunk. Nem hiszem, hogy ebben a városban szeretnék egy kutyát, de a macskával negyedannyi gond sincs. Párduc körmeit eltávolították, így még a bútorokat sem tépkedi, amit egy kicsit bánok is, mert legalább lenne egy indokom megszabadulni néhánytól. – Halkan felnevetett. – Attól tartok, Kim lakásából az összes macskaeledelt elhoztam. Mindent összekészíték magának. Párduc most éppen elbújít valahova, de mindjárt megkeresem magának.

Megnyugtattam, hogy nem a macskáért jöttem, és ha akarja, tőlem nyugodtan megtarthatja. Meglepődött, és láthatóan meg is könnyebbült. De ha nem a macskáért jöttem, akkor miért? Röviden elmagyaráztam neki a szerepemet. Miközben ő ezt emésztette, megkérdeztem, hogyan jutott be Kim lakásába.

– Kulccsal – felelte. – Néhány hónappal ezelőtt adtam neki kulcsot a lakásomhoz. Elutaztam, és megkértem, hogy öntözze a virágaimat. Nem sokkal azután, hogy visszajöttem, ő adott nekem kulcsot. Nem emlékszem, miért. Lehet, hogy megkért, etessem meg Párducot. Nem emlékszem. Maga szerint adhatok neki új nevet?

– Kinek?

– Nem nagyon tetszik a macska neve, és nem tudom, helyes dolog-e megváltoztatni. Szerintem úgyse hallgat rá. Egyvalamit ismer csak fel. Az elektromos konzervnyitó hangját, ami jelzi neki, hogy a vacsora tálalva van. – Elmosolyodott. – T. S. Eliot írta, hogy minden macskának van egy titkos neve, amit csak ő maga ismer. Így aztán szerintem mindegy, hogy én minek hívom.

Visszatereltem a beszélgetést Kimre, és megkérdeztem, közeli barátok voltak-e.

– Nem tudom, barátok voltunk-e – felelte. – Inkább szomszédok. Jó szomszédok, mert kulcsunk volt egymás lakásához, de barátok nem igazán.

– Tudta, hogy Kim prostituált volt?

– Azt hiszem, igen. Először azt hittem, hogy modell. Mert olyan csinos volt.

– Igen.

– Aztán lassan kiderült, hogy miből él. Soha nem említette, és éppen ezért voltam kénytelen találgatni. Meg ott volt az a fekete férfi is, aki rendszeresen feljött hozzá. Eldöntöttem magamban, hogy a stricije.

– Volt Kimnek barátja, Mrs. Simkins?

– A fekete férfi mellett? – Eltűnődött, és közben hirtelen feltűnt egy fekete csík, ami felugrott a kanapéra, aztán el is tűnt. – Látja? – kérdezte az asszony.

– Egyáltalán nem olyan, mint egy párduc. Nem tudom, micsoda, de nem párduc. Azt kérdezte, volt-e barátja.

– Igen.

– Szerintem volt valakije, csak titokban tartotta. Amikor utoljára beszélünk, ezt vettem ki a szavaiból. Azt mesélte, hogy el fog költözni, az élete jobbra fog fordulni. Attól tartok, hogy nem vettem komolyan.

– Miért nem?

– Azt hittem, hogy a stricijéről beszél. Majd együtt megszöknek, bele a naplementébe, és boldogan élnek, amíg meg nem halnak. De ez csak feltételezés, mert ugye soha nem vallotta be, miből él. Soha nem mondta, hogy prostituált, és stricije van. Amennyire én tudom, a strici mindig azt mondja az adott lánynak, hogy csak ő a fontos, a többiekkel ne is foglalkozzon, és ha összegyűjtenek elég pénzt, akkor vesznek egy birkafarmot Ausztráliában. Vagy valami mást, ami legalább ennyire realiztikus.

Eszembe jutott Fran Schecter a Morton utcában, aki meg volt győződve róla: Chance-t és őt valamiféle karmikus kapocs köti össze, és még

megszámlálhatatlanul sok közös élet áll előttük.

– A stricijét tervezte otthagyni.

– Egy másik férfiért?

– Ezt próbálom megtudni.

Mrs. Simkins soha nem látta Kimet más férfi társaságában, nem is nagyon figyelt arra, kik járnak hozzá. Éjjel kevesen voltak nála, napközben gyaníthatóan többen, akkor azonban ő dolgozott.

– Azt hittem, a szőrmebundát ő vette magának – mondta. – Annyira büszke volt rá, mintha valakitől kapta volna. Elsőre azonban úgy gondoltam, csak így akarta leplezni, hogy nem vették neki, hanem ő maga vásárolta. Mintha ezt szégyellte volna. Lefogadok, hogy volt barátja. Úgy mutatta, mintha egy férfitől kapta volna, ugyan ezt soha nem mondta.

– Mert a kapcsolatuk titok volt.

– Igen. Büszke volt a bundára, büszke az ékszereire. Azt említette az előbb, hogy ott akarta hagyni a stricijét. Ezért ölték meg?

– Nem tudom.

– Megpróbálok nem gondolni arra, hogy megölték, arra meg pláne nem, hogy miért és hogyan. Olvasta a *Süllyedő hadihajó* című könyvet? – Nem olvastam. – A könyv egy félig házasított nyúlcsapatról szól. Ételben nem szenvednek hiányt, mert az emberek etetik őket. Olyasmi, mint a nyúlmennysország, csak éppen az emberek azért csinálják ezt, hogy csapdákat állítsanak fel nekik, és nyulat vacsorázzanak. Az életben maradt nyulak soha nem beszélnek a csapdákról, sem azokról a társaikról, akik ott pusztultak. Van egy kimondatlan megállapodásuk, amely szerint úgy tesznek, mintha a csapdák nem léteznének, ahogy halott társaik sem léteztek. – Eddig fejét félrefordítva beszélt, most azonban a szemembe nézett. – Tudja, szerintem a New Yorkiak olyanok, mint azok a nyulak. Azért élünk itt, amit a város nyújt nekünk: kultúrát, munkát, meg ilyeneket. És elfordítjuk a fejünket, amikor a város megöli egy barátunkat, egy szomszédunkat. Persze, olvasunk róla, pár napig beszédtema is marad, de aztán gyorsan elfelejtjük. Mert különben tennünk kellene valamit, és arra nem vagyunk képesek. Vagy el kellene költöznünk, arra meg nem vagyunk hajlandóak. Olyan vagyunk, akár azok a nyulak, igaz?

Meghagytam neki a számom azzal, hogy hívjon fel, ha valami eszébe jut. Hogyne, felelte. Lifttel lementem a hallba, de amikor leértem a földszintre, nem léptem ki, hanem megnyomtam a tizenegyedik emelet gombját. Csak azért, mert megtaláltam a macskát, még nem biztos, hogy felesleges tovább

folytatnom a kopogtatást.

Pedig felesleges volt. Fél tucat emberrel beszéltem, és semmit sem tudtam meg, csak azt, hogy Kim ügyesen őrizte az életét. Az egyik férfi még azt sem tudta, hogy a szomszédját megölték. A többiek azért tisztában voltak velem, ám segíteni nem tudtak.

Amikor már nem volt több ajtó, amin kopogtathattam volna, Kim lakása előtt találtam magam, kulccsal a kezemben. Miért? Mert a szekrényben ott állt a Wild Turkey?

A kulcsot zsebre vágtam, és gyorsan eljöttem.

Kim lakásától pár sarokra találtam egy gyűlést pont délben. A szpíker éppen a mondókája végére ért, amikor beléptem. Első pillantásra azt hittem, Jan ez, de amikor alaposan megnéztem, láttam, hogy még csak nem is hasonlít rá.

A helyiség tömve volt, a füstöt vágni lehetett. A beszélgetés a program spirituális oldala felé kanyarodott. Én nem tudtam, hogy van neki olyan, és amit hallottam, semmiféle érdemi magyarázatot nem adott.

Egy fickó azért mondott egy jót, egy nagydarab férfi döngően mély hanggal. – Azért jöttem ide, hogy mentsem a bőröm – mondta. – Aztán kiderült, hogy a lelkemhez van ragasztva.

Ha a szombat jó nap volt ajtókon kopogtatni, akkor jó volt kurvákat látogatni is. Bár vannak kuncsaftok, akik szombat délutánonként járnak hozzájuk, azért elég ritkán.

Megebédeltem, aztán a Lexington ITR-rel északra mentem. A metrókocsi majdnem üres volt, velem szemben egy zöld dzsekit és katonai bakancsot viselő fekete fiú cigarettázott. Eszembe jutott a beszélgetésem Durkinnel, és szólni akartam a srácnak, hogy nyomja el.

Jesszusom, gondoltam, miért akarom beleütni az orrom?

A Hatvannyolcadik utcánál leszálltam, egy utcát észak felé sétáltam, aztán kettőt keletnek. Ruby Lee és Mary Lou Barker az utca két oldalán álló épületekben lakott. Ruby a délnyugati sarkon, és ott kezdtem, mert az volt közelebb. A portás felszólalt neki, a liftben meg egy virágüzlet kifutófiújával mentem fel. A karja tele volt rózsával, nehéz illatuk betöltötte a liftet.

Kopogtam, Ruby kinyitotta, és bevezetett a lakásba, ami gyéren, ugyanakkor ízlésesen volt berendezve. A modem és semleges bútorok mellett az egyéb tárgyak miatt kapott Ruby lakása keleties hangulatot: egy kínai

szőnyeg, fekete, lakkozott keretbe foglalt japán nyomatok, egy bambuszfüggöny. A lakás ettől még nem lett egzotikus, de Rubytól igen.

Magas volt, de annyira nem, mint Kim, alakja vékony, törékeny. Fekete, testre simuló ruhát viselt, combjánál eléggé felsliccelve. Hellyel kínált, majd megkérdezte, mit iszom. Hallottam, hogy azt válaszolom: teát. Mosolygott, majd egy tálcával jött vissza, rajta két gőzölgő csészével. Illata alapján Liptonnal. Isten tudja, mire számítottam.

Az apja félig francia volt, félig szenegáli, az anyja kínai. Hongkongban született, aztán Makaón élt egy ideig, majd Párizson és Londonon keresztül jött Amerikába. Nem mondta meg mennyi idős, én nem kérdeztem, és saccolni sem tudtam. Lehetett akár húsz, akár negyvenöt, vagy a kettő között akár mennyi.

Egyszer találkozott Kimmel. Semmit nem tudott róla, ahogy a többi lányról sem. Régen csapódott Chance-hez, és nem volt oka panaszra.

Nem tudta, Kimnek volt-e barátja. Miért akarna egy nő, kérdezte, két férfit az életében? Éppen elég egynek pénzt adni.

Mondtam, hogy Kimnek talán másféle kapcsolata volt a barátjával, aki akár még ajándékot is adhatott neki. Ruby nem értette. Úgy értem, hogy egy kuncsaft? Lehetséges, feleltem. De egy kuncsaft nem azonos a baráttal, jegyezte meg. A kuncsaft csak egy a férfiak hosszú sorában. Hogyan lehet bármit is érezni egy kuncsaft iránt?

***

Az utca túloldalán Mary Lou kólát töltött, egy tányéron sajtot és sós kekszet kínált. – Szóval találkozott a Sárkányhölgygel, mi? – kérdezte. – Jól néz ki, igaz?

– Ezt alaposan alulfogalmazta.

– Három faj keveréke az a nő. Aztán jön a sokk. Kinyitja az ajtót, és senki sincs otthon. Jöjjön ide egy percre.

Odamentem hozzá az ablakhoz, és megnéztem, hova mutat.

– Az az ablaka – magyarázta. – Az én lakásomból lehet látni az övét. Azt hinné, jó barátnők vagyunk, igaz? Ha mindketten ráérünk, megiszunk egy kávé, és panaszkodunk a menstruáció előtti feszültségről.

– Nem így van?

– Ruby mindig nagyon udvarias. De nincs ott. A nő képtelen kapcsolatot teremteni. Sok kuncsaftot ismerek, akik elmentek hozzá. Sőt, jó párat még

küldtem is hozzá. Van egy fickó, azt mondja, mindig szeretett volna kipróbálni egy keleti nőt. Vagy csak azt mondom neki, hogy van egy lány, akit érdemes lenne kipróbálnia. Mondok én magának valamit. Ez a legbiztonságosabb dolog a világon. Hálásak, mert Ruby gyönyörű, egzotikus, és ha jól hallottam, az ágyban is minden titkok tudója. De alig megy vissza hozzá valaki. Egyszer felugranak, örülnek, hogy ott lehettek, de vissza már nem járnak. Odaadják a számát a haverjaiknak ahelyett, hogy ők maguk hívnák fel. Biztos, hogy nem unatkozik, de bármibe lefogadok, hogy nem tudja, milyen a visszajáró kuncsaft. Mert soha nem volt neki.

Mary Lou vékony nő volt, sötét hajú, kicsit magasabb az átlagnál, szép vonásokkal, egyenletes fogakkal. Haját chignonba – azt hiszem, ez a neve – fogta össze, sötétített lencsés szemüveget viselt. A haj és a szemüveg együtt igencsak komoly külsőt kölcsönzött neki, amivel nagyon is tisztában volt. – Amikor leeresztem a hajam, és leveszem a szemüvegem, sokkal puhábbnak látszom – mondta. – Sokkal puhábbnak, sokkal kevésbé fenyegetőnek. Persze vannak kuncsaftok, akik szeretik a fenyegető kinézetű nőket.

Kimről ezt mondta: – Nem ismertem őt valami jól. Egyik lányt sem ismerem valami jól. Micsoda csapat! Sunny imádja a partikat, és azt hiszi, mennyivel feljebb lépett a társadalmi ranglétrán azzal, hogy prostituált lett. Ruby egy autista nő, akit senki sem képes megérinteni. Biztos vagyok benne, hogy minden centet félretesz, és egy napon visszamegy Makaóba vagy Port-Szaídba, és nyit egy ópiumbarlangot.

Egy szelet sajtot tett egy kekszre, odanyújtotta nekem, belekortyolt a vörösborába. – Fran olyan, mint egy gyerekkönyv szereplője. Én csak a falu bolondjának hívom. Önmaga átverését már-már művészi szintre emelte. Szerintem tonnaszámra kell szívnia a füvet, hogy fenntartsa az önámítása jelenlegi szintjét. Kér még kólát?

– Kösz, nem.

– Biztos, hogy nem kér inkább egy pohár bort?

Megráztam a fejem. A háttérben halkán szólt a rádióból a klasszikus zene. Mary Lou levette a szemüvegét, rálehelte a lencsére, megtörölte egy szalvétával.

– No meg Donna – folytatta. – A kurvák válasza Edna St. Vincent Millay-re. Szerintem neki a költészet az, ami Frannek a fű. De jó költő.

Ott volt nálam a verse, és meg is mutattam neki. Homlokára ráncok ültek ki, ahogy végigolvasta a sorokat.

– Ez nincs befejezve – mondta végül. – Ezen még dolgoznia kell. Én nem

tudom, egy költő mikor érzi, hogy befejezett egy verset. Meg a festők. Honnét tudják, mikor kell abbahagyniuk? Nem értem. Ez Kimről szól?

– Igen.

– Gőzöm sincs, mit jelent, de van benne valami, valami, amit megfogott. – Elfordította a fejét, és úgy nézett rám, mint egy madár. – Úgy gondoltam Kimre, mint a kurva archetípusára. Egy fantasztikus szőke nő északnyugatról, az a fajta, amelyik arra született, hogy egy fekete strici karján sétáljon keresztül az életem. Mondok én magának valamit. Nem voltam meglepve, amikor hallottam, hogy megölték.

– Miért nem?

– Nem tudom pontosan. Sokkolt a hír, de nem lepett meg. Azt hiszem, számítottam rá, hogy ilyen véget fog érni. Ilyen gyorsan. Nem feltétlenül gyilkosság áldozataként, hanem az élet valamilyen áldozataként. Például öngyilkos lesz. Itallal keveri az altatókat. Nem mintha sokat ivott volna, de kétlem. Szóval öngyilkosságra számítottam, de a gyilkosság is megteszi, nem? Hogy kilépjen az életből. Nem láttam, hogyan lenne képes folytatni ezt évekig. Amikor kikopik belőle a kukoricaföldek ártatlansága, akkor már nem lesz képes kezelni az életét. És azt sem láttam, hogy máshogy léphetne ki belőle.

– Kim otthagya az életét. Megmondta Chance-nek, hogy ki akar szállni.

– Ezt maga biztosan tudja?

– Igen.

– És mit mondott Chance?

– Azt, hogy ez az ő döntése, és tiszteletben tartja.

– És kész.

– A jelek szerint igen.

– Erre megölték. Van kapcsolat a kettő között?

– Lennie kell. Szerintem Kimnek volt valakije, és ő a kapcsolat. Szerintem ezért akart eljönni Chance-től, és szerintem őmiatta ölték meg.

– De nem tudja, ki az.

– Nem.

– Sejtí valaki, hogy ki lehet az?

– Nem.

– Nos, én sem segíthetek. Arra sem emlékszem, mikor találkoztunk utoljára, és akkor a szemében nem csillogott szerelem. De igaza van. Egy férfi rángatta ebbe bele, és egy férfi kell ahhoz, hogy kihúzza őt onnét.

És akkor elmondta, ő hogyan került bele. Nem akartam megkérdezni, de ha magától el akarta mesélni, rajtam nem múlt.

A SoHóban volt egy galériamegnyitón a West Broadwayn, és valaki ott mutatta meg neki Chance-t, aki Donnával jelent meg. Mary Lou magába döntött két pohár olcsó bort, hogy erőt merítsen, majd odalépett Chance-hez, és közölte vele, hogy cikket akar írni róla.

Mary Lou nem volt író, illetve nem egészen az. Akkoriban a Kilencvenedik utca környékén élt egy férfival, akinek valami érthetetlen munkája volt a Wall Streeten. A férfi elvált, és félig még szerelmes volt az exébe, a nevetlen kölykei minden hétvégén elmentek hozzájuk, és az egész nem működött. Mary Lou szabadúszó újságíróként és korrektorként dolgozott, egy feminista havilapban rendszeresen jelentek meg a cikkei.

Chance találkozott vele, elvitte vacsorázni, és a feje tetejére állította az interjút. Mary Lou a koktél alatt jött rá, hogy le akar feküdni vele. A készítés mögött inkább kíváncsiság, semmint szexuális vágy állt. A vacsora végén Chance azt javasolta, hogy felejtse el a felületes kis cikkét, és írjon komoly dolgot. Írja meg, hogyan él egy valódi prostituált. Mary Lou-nak érthető módon tetszett az ötlet. Miért ne használja ki a lehetőséget? Miért ne próbálja ki pár hónapra, hogyan is megy ez valójában?

Mary Lou nem vette komolyan a javaslatot. Chance hazavitte, nem kezdett ki vele, mintha nem is érezte volna a nő egyértelmű szexuális jelzéseit. Mary Lou egy hétig nem volt képes kiverni a fejből Chance ötletét. Semmivel sem volt elégedett az életében. A kapcsolata kimerült, és néha úgy érezte, azért maradt a férfival, mert lusta és kelletlen volt új lakást keresni. A karrierje zsákutcába jutott, a pénz meg, amit keresett, alig volt elég valamire.

– A könyv – magyarázta. – Hirtelen minden a könyvről kezdett szólni. Maupassant egy hullaházból szerzett emberi húst, és megkóstolta, hogy az ízét hitelesen tudja leírni. Akkor én miért ne tudnék egy hónapig call girlként élni, hogy megírjam a legjobb könyvet, ami valaha a témában született?

Amikor elfogadta a férfi ajánlatát, minden megoldódott. Chance beköltöztette a lakásba a nyugati Kilencvenedik utcában. Elvitte magával vacsorázni, felvágott vele, lefeküdt vele. Az ágyban elmondta neki, pontosan mit csináljon, és Mary Lou-nak különös módon megtetszett az egész. Más férfiak mindig szégyenlősen, titkolózva viselkedtek, azt várták tőle, hogy olvasson a gondolataikban. Még a kuncsaftok sem nagyon mondták el, mit akarnak, várnak tőle.

Pár hónapig Mary Lou azt gondolta, hogy anyagot gyűjt a könyvéhez. Minden kuncsafttól jegyzeteket készített, leírta a benyomásait. Naplót vezetett. Mintegy távol tartotta magát attól, amit csinált, úgy használta

újságírói objektivitását, mint Donna a verseit, Fran a füvet.

Aztán amikor rájött, hogy valójában mit művel, érzelmi válságba került. Korábban soha még csak eszébe sem jutott az öngyilkosság, de egy hétig a szélén sodródott. A tény, hogy pénzért feküdt le férfiakkal, még nem jelentette azt, hogy kurva. Csak egy ideig akarta csinálni. Lehet, hogy a könyv, aminek kapcsán ebbe az egészbe belecsöppent, a végén tényleg megszületik, mert meg akarja írni. De ez nem számított. A napjai kellemesen teltek, és csak egy dolog aggasztotta: nem tudta elképzelni, hogy örökké ezt csinálja. De ez persze nem fordulhat elő. Amikor eljön az ideje, olyan könnyen fordít hátat ennek az életnek, amilyen könnyen belelépett.

– Így viselem ezt az egészet, Matt. Nem vagyok kurva. Csak pénzért fekszem le férfiakkal. Tudod, ennél rosszabbul is el lehet tölteni pár évet.

– Hogyne.

– Rengeteg időm van, kényelmesen élek. Sokat olvasok, moziba járok, múzeumokba, és Chance szeret koncertre vinni. Biztos hallottad a történetet, amikor egy vak ember megragadja az elefánt farkát, és azt hiszi, hogy az elefánt olyan, mint egy kígyó. Egy másik vak ember megérinti az elefánt oldalát, és azt hiszi, hogy az elefánt olyan, mint egy fal.

– És?

– Szerintem Chance az elefánt, mi, a lányok meg a vakok. Mindannyian különböző embert látunk.

– És mindannyiótok lakásában ugyanolyan afrikai műtárgyak vannak.

Mary Lou nappalijának sarkában egy nagyjából egynyolcvan centi magas férfi szobra állt, egyik kezében egy rakás gally. Arca és keze kék volt és vörös, a teste többi részét apró kagylók borították.

– A házi istenem – magyarázta. – Ez egy kameruni szobor. Azok meg porceláncsigák rajta. Tudod, a primitív társadalmak szerte a világon ezt használják fizetőeszközként. Ez a törzsi világ svájci frankja. Látod a formáját?

Odamentem, és megnéztem.

– Mint a női nemi szerv – mutatta. – Így a férfiak automatikusan fizetnek vele. Kérsz még sajtot?

– Kösz, nem.

– Kólát?

– Nem.

– Nos, ha szükséged van valamire – mondta –, csak szólj.

TIZENKILENC

Ahogy kiléptem az épületből, egy taxi állt meg a járdánál. Kiszállt az utas, én pedig be, és megadtam a hotelom címét.

A sofőr oldalán nem működött az ablaktörlő. A férfi fehér volt, ugyanakkor a műszerfalon látható engedélyen egy fekete férfi képét láttam. Egy matricát ragasztottak az üvegfalra: TILOS A DOHÁNYZÁS/A SOFŐR ALLERGIÁS. A taxi marihuánától bűzlött.

– Kurvára nem látok semmit – jegyezte meg a sofőr.

Hátradőltem az ülésen, és élveztem az utat.

A haliból felhívtam Chance-t, majd felmentem a szobámba. Alig negyedóra telt el, amikor megszólalt a telefon. – Sok ajtón kopogtatott ma? – szólt bele Chance.

– Néhányon.

– És?

– Kimnek volt barátja, aki ajándékokat vett neki. Büszkén mutogatta őket.

– Kinek? A lányoknak?

– Nem, és éppen ezért gondolom azt, hogy titokban akarta tartani. Az egyik szomszédja említette az ajándékokat.

– Nála van a macska.

– Nála.

– Igaza volt, érdemes kopogtatni. Egy elveszett macskát keres, és nyomokat talál. Miféle ajándékok?

– Szörme és ékszerek.

– Szörme? – kérdezte. – A nyúlbundára gondol?

– Kim azt mondta, nerc.

– Festett nyúl – felelte Chance. – Én vettem neki a bundát, elvittem vásárolni, készpénzzel fizettem. Tavaly télen. Ha a szomszéd szerint nerc, akkor nagyon szeretnék eladni neki pár hasonló nyúlbundát. Jó árat számítok meg neki.

– Kim azt mondta, nerc.

– A szomszédnak?

– Nekem. – Becsuktam a szememet, és felidéztem, ahogy ott ül az Armstrongban. – Azt mondta, hogy egy farmerdzsekiben érkezett New

Yorkba, most meg nercbundát visel, amit azonnal elcserélne a farmerdzsekire, ha visszakaphatná azokat az éveket.

Hangosan felnevetett. – Festett nyúl – közölte magabiztosan. – Többet ér, mint a rongy, amiben leszállt a buszról, de nem sokkal. És nem a barátja vette neki, hanem én.

– Nos...

– Hacsak nem én voltam az a barát, akiről beszélt.

– Lehetséges.

– Ékszereket is említett. Csak bizsuja volt. Láta az ékszeres dobozát? Abban semmi értékeset nem találhatott.

– Tudom.

– Hamis gyöngyök, ballagási gyűrű. Egy szép ékszere volt, azt is én vettem neki. Talán emlékszik rá, a karkötő.

– Elefántcsont, igaz?

– Az, és ráadásul régi, nemes elefántcsont aranyberakásokkal. Nem túl sokkal, de azért arany.

– Maga vette neki?

– Egy százasért. A boltban legalább háromszáz, talán kicsivel még több is, ha igazán szépet akar venni.

– Lopott?

– Maradjunk annyiban, hogy nem kaptam róla számlát. A fickó, akitől vettem, egy szóval sem említette, hogy lopott lett volna. Csak annyit, hogy száz dollárért eladja. Azért vettem meg, mert tetszett, és azért adtam neki, mert én úgyszemint hordtam volna, és szerintem jól mutatott a kezén. Még mindig azt hiszi, hogy Kimnek volt valakije?

– Igen.

– Ez nem hangzott valami magabiztosnak. Vagy csak fáradt.

– Az vagyok.

– Túl sok ajtón kopogtatott. És mit csinált ez a nem létező barát azonkívül, hogy ezeket az ajándékokat vette neki?

– Gondoskodni akart róla.

– Lófaszt! – csattant fel. – Én gondoskodtam róla. Mást sem csinállok, mint gondoskodom a nőimről.

Kinyújtóztam az ágyon, és ruhástul elaludtam. Túl sok ajtón kopogtattam, és túl sok emberrel beszéltem. Sunny Hendryxszel kellett volna találkoznom, fel is hívtam, meg is beszéltük, de elaludtam. Vérről és sikító nőkről

álmodtam, izzadságban fürödve riadtam fel, a számban fémese ízzel.

A szpíker egy csendes beszédű férfi volt, gyérülő barna hajjal, fiús arccal. Először papnak néztem.

Kiderült, hogy gyilkos. Homoszexuális volt, és egy este az emlékezetkiesése alatt harminc vagy negyven késszúrással megölte a szeretőjét. Rémlott neki az incidens pár részlete, mesélte halkan, mert az emlékezete néha visszatért, és amikor késsel a kezében magához tért, annyira eltöltötte a rémület, hogy megint elvesztette az emlékezetét. Hét évet húzott le az Atticában, és amióta három éve kiengedték, egy kortyot sem ivott.

Felkavaró volt hallgatni őt. Nem tudtam, eldönteni, mit gondoljak róla: örüljek-e vagy sajnáljam, amiért életben van, és kiszabadult a börtönből.

A szünetben odamentem Jimhez. Az erőszakról, a bűnről és gyilkosságokról kezdtem el beszélni, talán a férfi beszámolója, talán a tény miatt, hogy nem tudtam megszabadulni Kim halálától. – Mindenhol ezt látom – mondtam Jimnek. – Kinyitom az újságot, erről olvasok. Egyre nehezebben viselem.

– Ismered a vásári komédiások híres számát? – nézett rám. – „Doktor úr, fáj, amikor ezt csinálom.” Mire a válasz: „Akkor ne csinálja.”

– És?

– Lehet, hogy nem kellene újságot olvasnod. – Ránéztem. Jim állta a tekintetemet. – Komolyan beszélek – mondta. – Azok a sztorik engem is zavarnak. Meg a világ helyzetéről szóló cikkek is. A jó hírek soha nem kerülnek bele a lapokba. Aztán egy napon leesett, vagy talán valaki mondta, hogy nincs törvény, ami előírná: olvasnom kell az újságokat.

– Szóval az egészről nem veszel tudomást.

– Miért ne?

– Ez a struccpolitika. Amiről nem tudok, az nem árthat nekem?

– Talán, de én másképpen látom. Úgy gondolom, hogy nem kell becsavarodnom olyan dolgoktól, amik ellen semmit nem tudok tenni.

– Én erre nem vagyok képes.

– Miért nem?

Donnára gondoltam. – Talán mert egy vagyok az emberiséggel.

Ittam kávé, ettem süteményt. A beszélgetés alatt mindenki azt mondta a szpíkernek, mennyire értékeli az őszinteségét.

Jesszusom, gondoltam, én soha nem tettem ilyet, és elkaptam a tekintetemet. A falon mindenféle feliratok függtek: „Csak Nyugodtan”, „Ne

Komplikálj”. Aztán mágnesként tapadt rá erre: „Isten Kegyelméből Élek”.

Baszd meg, gondoltam. Amikor emlékeztetkiesésem van, nem lesz belőlem vérengző vadállat. Ne gyertek nekem Istennel meg az ő kegyelmével.

Amikor rám került a sor, passzoltam.

HÚSZ

Danny Boy a fény felé tartotta orosz vodkával teli poharát. – Tiszta. Világos. Precíz – mondta, lassan ejtve ki a szavakat. – A legjobb vodka olyan, mint a borotvapenge, Matthew. Egy éles, nagyon éles kés egy képzett sebész kezében. Nem hagy maga után tépett széleket.

Megdöntötte a poharat, és alaposan belekortyolt a tiszta, világos, precíz italba. A Poogannél ültünk, Danny Boy sötétkék öltönyt viselt vékony, vörös csíkozással, ami azonban alig látszott a bár gyenge fényében. Én ásványvizet ittam lime-mal. A szeplős pincérnő közölte, hogy az italom hivatalos neve Lime Rickey. Ha legközelebb ilyet rendelék, maradok annál, hogy ásványvíz lime-mal.

– Összefoglalom – mondta Danny Boy. – A neve Kim Dakkinen. Magas, szőke nő a húszas évei elején, Murray Hillen élt, és két hete ölték meg a Galaxy Downtownerben.

– Nem egészen két hete.

– Igen. Chance-nek dolgozott. És volt egy barátja. Te őt akarod. A barátot. – Őt.

– És hajlandó vagy fizetni annak, aki megnevezi. Mennyit?

Vállat vontam. – Pár dollárt.

– Pár száz dollárt? Ötszázat? Mennyit?

Megint vállat vontam. – Nem tudom, Danny. Attól függ, hogy milyen az információ, honnan származik, és hova vezet. Nincs egymillió dollárom, de le sem vagyok égve.

– Azt mondtad, Chance-nek dolgozott.

– Igen.

– Két héttel ezelőtt éppen Chance-t kerested, Matthew. El is vittél magaddal egy bokszmeccsre, hogy megmutassam őt neked.

– Igen.

– Pár nappal később meg a szőke lány képével voltak tele a lapok. A stricijét kerested, a lány halott, most meg a barátját akarod megtalálni.

– És?

Megitta a vodka maradékát. – Chance tudja, hogy mit csinálsz?

– Tudja.

– Beszéltél vele?

- Beszéltem vele.
- Érdekes. – Üres poharát a fény felé emelte. Nem kétséges, a tisztaságot, a világosságot és a precíziót kereste. – Ki a megbízód? – kérdezte.
- Ez bizalmas.
- Különös, hogy azok, akik információt keresnek, nem hajlandóak megosztani, amit tudnak. Semmi gond. Körbekérdezek, elhíntem a megfelelő helyeken. Ezt akarod?
- Ezt akarom.
- Tudsz valamit a barátjáról?
- Mint például?
- Mennyi idős, homokos-e vagy nem, nős-e vagy egyedülálló. Gyalog megy iskolába? Étteremben ebédel?
- Lehet, hogy ajándékokat adott neki.
- Ez leszűkíti a számba jöhető férfiak számát.
- Tudom.
- Nos, meg fogom próbálni. Ennél többet nem tehetek.

Nekem is csak a próbálkozás maradt. A gyűlés után visszamentem a hotelba, ahol egy üzenet várt. *Hívd fel Sunnyt*. Alatta meg a szám, amit korábban tárcsáztam. Odaléptem a telefonhoz a hallban. Kicsöngött. Nem volt üzenetrögzítője? Van valaki, akinek nincs rögzítője?

Felmentem a szobámba, de éreztem, hogy képtelen leszek ott maradni. Nem voltam fáradt, a kis alvás jólesett, a gyűlésen megivott kávétól pedig éber lettem és nyugtalan. Elolvastam a jegyzeteimet, aztán Donna versét. Volt egy olyan érzésem, hogy egy olyan választ keresek, amit valaki már ismert.

A rendőrségi munkában ez gyakran előfordul. Olyasvalakit kell megkérdezni, aki tudja a választ. Nehéz dolog kitalálni, ki az a valaki.

Kit avathatott be a bizalmába Kim? Azokat a lányokat nem, akikkel eddig beszéltem. A szomszédját sem a Harminchetedik utcában. Akkor kit?

Sunnyt? Talán. De ő meg nem vette fel a telefonját. Megint tárcsáztam. Semmi válasz.

Így is jó. Valahogy nem volt kedvem egy újabb órát eltölteni egy kurva meg egy pohár gyömbér társaságában.

Mit csinált Kim és arctalan barátja? Ha minden idejüket zárt ajtók mögött töltötték, az ágyban hemperegve és örök szerelmet vallva egymásnak, soha nem szólva egy szót sem senkinek kettejükről, akkor nehéz dolgom lesz. De ha mégis eljártak néha otthonról, ha a férfi csak párszor mutatta be az

ismerőseinek, barátainak, vagy beszélt Kimről valakinek, aki aztán beszélt másvalakivel...

A választ nem a hotelszobámban fogom megtalálni. A fenébe is, nem volt az éjjel olyan szörnyű. Az eső valamikor a gyűlés alatt elállt, a szél alábbhagyott. Itt az ideje, hogy felkeljek, fogjak egy taxit, és elköltsek némi pénzt. Nem raktam be a bankba, nem tölttem templomi perselybe, és Anitának sem küldtem Syossetbe. Akár költhetek is belőle.

Pontosan ezt tettem. A Poogan volt a kilencedik bár, ahova benéztem, Danny Boy meg a tizenötödik ember, akivel beszéltem. Pár helyen már cikkor is jártam, amikor Chance-t kerestem. Beugrottam éttermekbe a Village-ben, kocsmákba a Murray Hillen és Turtley Bayben, bárókba az Első sugárúton. Miután a Poogantól eljöttem, folytattam tovább: pénz a taxisnak, italtra, és ugyanaz a beszélgetés újra és újra.

Senki sem tudott semmit. Az ember még akkor is reménykedik, ha tudja, hiábavaló, amit tesz. Soha nem lehet kizárni, hogy mondom a mondókámat, szinte gépiesen, és egyszer csak odafordul valaki: – Az ő ott, a sarokban, őt keresi. Annak a nőnek a barátját? Na, ő az.

De ez szinte soha nem fordul elő. Szerencsés esetben annyi történik, hogy híre kel a kérdezősködésnek. Lehet, hogy nyolcmillióan élnek ebben az istenverte városban, de mindenki beszél mindenkivel. Ha ügyesen csinálom, akkor hamarosan a nyolcmillió ember egy része tudni fogja: egy Scudder nevű alak egy kurva barátját keresi.

Két taxis sem volt hajlandó elvinni Harlembe. A törvény szerint kötelességük. Ha az ember New York City öt részének bármelyikébe akar menni, akkor a sofőrnek el kell vinnie. De nem álltam neki vitatkozni. Egyszerűbb volt egy sarkot sétálni, és felülni a metróra.

Az állomás elhagyatott volt. A tantuszarus golyóálló üveg mögött ült, belülről bezárt kalitkájában. Azon gondolkodtam, vajon biztonságban érzi-e magát. A New York-i taxikban a sofőrt vastag műanyag fal védi az utasától, de ennek ellenére nem volt egy sem hajlandó elvinni Harlembe.

Nemrégben egy tantuszarus szívinfarktust kapott a kalickájában egy metróállomáson. A mentősök nem tudtak bejutni hozzá, mert be volt zárva, ezért a szerencsétlen meghalt. Szerintem a golyóálló üvegfalak mégis több embert védenek meg, mint amennyinek a halálát okozzák.

Azt a két nőt természetesen nem védték meg, akik a Broad Channel állomásonál árulták a tantuszt a kalickában. Az egyik nő rendőrt hívott, amiért

két gyerek tantusz nélkül ugrott át a forgókapun. Erre a kölykök fogtak egy porraloltót, megtöltötték propán gázzal, bedugták a végét a kalickába, majd meggyújtottak egy gyufát. Az egész kalicka felrobbant, a két nőt cafatokra szaggatta a robbanás. A halál egy újabb módja.

Erről egy éve olvastam az újságban. Persze, nincs törvény, hogy olvasnom kell a lapokat.

Vettem néhány tantuszt. Harlemben benéztem a Kelvin Smallba, meg pár bárba a Lenox sugárúton. Egy étteremben összefutottam Royal Waldronnal, és vele is lefolytattam ugyanazt a beszélgetést, amit mindenki mással. A Százhuszonötödik utcában megittam egy kávé, aztán a Club Cameroonban egy gyömbéret.

A szobor Mary Lou lakásában Kamerunból származott. Egy ősi szobor, porcelánkagylók borítják.

A bárban nem találtam senkit, akit elég jól ismertem volna ahhoz, hogy beszélgetni kezdjek vele. Későre járt. Szombat éjjel a New York-i bárakorán zárnak, hajnali négy helyett háromkor. Soha nem értettem, miért. Talán azért, hogy a kemény piások ki tudjanak józanodni, mire a templomba kell menni.

Intettem a csaposnak, és megkérdeztem tőle, van-e környéken olyan bár, ami három után is nyitva van. Aztán arra lettem figyelmes, hogy neki is darálom a szövegemet Kim barátjáról. Tudtam, hogy nem szedek ki belőle semmit, még a pontos időt sem fogja megmondani, de csak folytattam. Meghallgat, ahogy a két oldalamon ülő férfiak is, akik aztán majd továbbadják. Ez így működik.

– 'Tó' tartok, nem segíthetek – mondta a csapos. – 'Kármit is keres, baromira tú' van ötözve hozzá.

***

Gyanítom, hogy a fiú a bártól követett. Nem vettem észre, pedig kellett volna. Az ilyesmire figyelni kell.

Az utcán sétáltam, a gondolataim oda-vissza ugráltak Kim titokzatos barátja és a szeretőjét leszűrő szpíker között. Mire megéreztem magam mellett a mozgást, már késő volt. Meg akartam fordulni, de elkapta a karomat, hátracsavarta, és belökött egy sikátorba.

Legalább öt centivel volt alacsonyabb nálam, de bozontos afrója pótolta a

pár centit. Tizennyolc lehetett, húsz, huszonkettő, hosszú bajusszal és arcán égési sérülés nyomával. Pilótadzsekit viselt cipzáras zsebekkel, szűk, fekete farmert, a kezében pedig egy kis kaliberű fegyvert tartott.

– Kurvanyád, kurvanyád! – lihegte. – Addoda a pénzedet, kurvanyád. Addoda, addoda, az összeset, addoda vagy megdöglesz, kurvanyád.

Miért nem mentem be a bankba?, gondoltam. Miért nem hagytam legalább egy részét a pénznek a hotelban? Ennyit Mickey fogszabályozójáról, ennyit a templom tíz százalékaról.

És rólam is ennyit.

– Kurvanyád baszod meg te rohadék, te rohadt...

Mert meg akart ölni. Belenyúltam a zsebembe, a szemébe néztem, aztán a ravaszra, és tudtam. Behergelte magát, be volt löve, és akármennyi pénz is volt nálam, kevés lett volna neki. Nagy fogása lesz, több mint kétezer dollár, de ez is kevés neki.

Egy másfél méteres sikátorban álltunk két téglapületek között. Az utcalámpa fénye beszűrődött, és vagy húsz méterrel mögénk világított. A földön esőáztatta szemét feküdt, papírdarabok, sörösdobozok, törött üvegek.

Remek hely a halálra. Sőt, remek halál, még ha nem is túl eredeti. Utcai rabló agyonlőtte, bűn az utcákon, három sor a leghátsó oldalon.

Előhúztam a tárcámat a zsebemből. – Itt az egész, megtarthatod – mondtam. – Mind a tied. – Tudtam persze, hogy nem elég neki, tudtam, hogy meg akar ölni, akár öt dollár van nálam, akár tízezer. Remegő kézzel nyújtottam feléje a tárcámat, aztán leejtettem.

– Elnézést – nyögtem. – Nagyon sajnálom. Mindjárt felveszem. – Azzal lehajoltam, remélve, hogy ő is lehajol. Megragadtam a térdét, minden erőmet összegyűjtöttem, *Most!*, gondoltam, és gyorsan felálltam. Közben a fejemmel elütöttem a fegyvert tartó kezét, majd a homlokommal belefejeltem az állába.

A fegyver elsült, hangja süketítő volt a zárt, szűk térben. Azt hittem, a lövedék engem talált el, de semmit nem éreztem. Megragadtam a fiút, és a falhoz vágtam. Tekintete elködösült, a fegyver lazán lógott a kezében. Megrúgtam a csuklóját, a pisztoly elrepült.

Vérben forgó szemekkel pattant le a falról. Bal kezem meglódítottam, aztán a jobbal gyomorszájon vágtam. Öklendező hangot hallatott, összegörnyedt, én meg megfogtam a rohadékot, egyik kezemmel a dzsekijét, a másikkal meg bozontos haját, aztán három lendületes lépéssel arccal belevágtam a falba. Megint, megint, háromszor, négyszer arccal bele a falba. Amikor végül elengedtem, úgy rogyott össze, akár egy marionett, és elterült a földön.

A szívem a torkomban dobogott, mintha tíz emeletet futottam volna felfelé. Alig bírtam levegőt venni. A falnak dőltem, ziháltam, és vártam a zsarukat.

Senki sem jött. Hangosan dulakodtunk, elsült egy fegyver, de senki sem jött oda. Lenéztem a gyerekre, aki, ha módjában állt volna, megöl. Nyitott szájjal feküdt, törött fogain vér csörgött. Ferdére törött orrából is ömlött a vér.

Ellenőriztem, tényleg nem lőtt-e meg a srác. Hallottam már olyanról, hogy eltalálják az embert, és nem érzi. A sokk és az adrenalin elnyomja a fájdalmat. A srác nem talált el. Megnéztem magam mögött a falat, láttam a friss nyomot, ahol a golyó gellert kapott. Alig pár centivel mehetett csak el mellettem.

Most akkor mi legyen?

Megtaláltam a tárcámat, visszatettem a zsebembe. A földön tapogatva megkerestem a fegyvert. Egy.32-es kaliberű revolver volt. Kiütöttem a tárat, csak az az egy lövedék hiányzott belőle. Ölt már ezzel embert? Annyira idegesnek látszott, hogy talán ez volt az első próbálkozása. De lehet, hogy ő is az a fajta, amelyik mindig ideges, mielőtt meghúzza a ravaszt, akár a színészek, akiknek mindig lámpalázuk van, mielőtt színpadra lépnek.

Letérdeltem, és átkutattam a zsebeit. Az egyikben egy pillangókést találtam, a zoknijában egy rugósat. Se tárca, se jogosítvány, csak egy vastag köteg pénz az övében. Lehúztam róla a gumit, és gyorsan megszámloltam. Több mint háromszáz dollár volt a kis rohadéknál. Nem lakbérre kellett neki a pénz, és nem is drogra.

Mi a fenét kezdjek vele?

Hívjam a zsarukat? És mit adjak oda nekik? Bizonyíték egy darab se, tanú egy darab se, és egyvalaki sérült csak meg, a földön fekvő gyerek. A bíróságon semmi sem elég jó, és őt sem ítélnék el. Kórházba vinnék, összevarrnák, még a pénzét is visszaadnák neki. Mert azt soha az életben nem lehet bebizonyítani, hogy lopta.

A fegyverét nem kapná vissza. De el sem ítélnék engedély nélküli fegyvertartásért, mert nem tudom bizonyítani, hogy az övé.

A pénzt zsebre raktam. Forgattam a revolvért a kezemben, megpróbálva felidézni, hogy mikor tartottam fegyvert a kezemben. Régen.

Ott feküdt, nehezen szedte a levegőt, az orrában vérbuborékok nőttek, majd pattantak el. Letérdeltem mellé. Egy pillanat múlva a szájába dugtam a revolver csövét, ujjam a ravaszra tettem.

Miért ne?

Valami megállított, és nem a félelem a büntetéstől ebben az életben, vagy a

másikban. Nem tudom, mi volt az, de egy idő után sóhajtottam, és kihúztam a fégyvert a szájából. A csöve véres lett, a cseppek csillogtak a sikátor fényében. Beletöröltem a dzsekijébe, majd zsebre tettem.

Az isten verjen meg, gondoltam, most mi a fenét csinállok én veled?

Megölni nem tudtam, a zsarukat nem hívhattam. Mit tehetnék? Hagyjam ott?

Miért ne?

Felálltam. Egy pillanatra megszédültem, megbotlottam, és a falnak támaszkodtam. A szédülés hamar elmúlt, és már jobban éreztem magam.

Vettem egy mély levegőt, lassan kifújtam. Megint lehajoltam, megfogtam a srác bokáját, és beljebb húztam a sikátorba, egy pinceablak elé. Keresztbe fektettem a földön, lábát az ablak előtti téglasorra helyeztem.

Teljes erővel rátapostam a térdére, de kevés volt. Fel kellett ugranom a levegőbe, és úgy rá a térdére. A bal lába gyufaszálként törött el, a jobbhoz azonban négy próbálkozás kellett. Végig eszméletlen maradt, néha nyögött. Amikor a jobb lába eltört, felsírt.

Megbotlottam, a térdemre estem, felkeltem. Ismét megszédültem, rám tört a rosszullet, a falnak támaszkodtam, és öklendezni kezdtem. A szédülés elmúlt, a rosszullet is, de továbbra is kapkodtam a levegőt, és remegtem, mint a nyárfalevél. Kinyújtottam a bal kezem, és figyeltem rángó ujjaimat. Még soha nem láttam ilyet. Amikor elővettem a tárcám, csak tettem a remegést. De ez valódi volt, és képtelen voltam bármit is tenni ellene. A kezem önálló akarattal rendelkezett, és remegni akart.

A belső remegés még rosszabb volt.

Megfordultam, és utoljára ránéztem. Aztán a szemét közt az utca felé indultam. Még mindig remegtem, és nem akart elmúlni.

Nos, van egy módja annak, hogy a belső és a külső remegést megállítsam. Van egy külön gyógyszer erre a betegségre.

Szemben velem vörös neontábla villogott: BÁR.

HUSZONEGY

Nem mentem át az utca túloldalára. Nem az összevert arcú és törött lábú gyerekek volt az egyetlen rabló a környéken, és nem akartam még eggyel úgy találkozni, hogy pia van bennem.

Hazai pályára kellett mennem. Csak egyet iszok, talán kettőt, de garantálni nem tudtam, hogy itt megállok, vagy ha mégis, abban sem lehettem biztos, milyen hatással lesz rám az egy vagy két ital.

Az lenne a biztonságos, ha visszamennék a hazai pályámra, egy ismerős bárban meginnék két italt, aztán a szobámban pár sört.

Csakhogy biztonságos ivás nem létezik. Számomra legalábbis nem. Nem bizonyítottam ezt már be magamnak? Hányszor kell még megpróbálnom?

Akkor hogyan tovább? Remegjek addig, amíg szét nem esek? Ital nélkül elaludni sem voltam képes. Az isten szerelmére, ital nélkül még egyenesen sem tudtam ülni.

A fenébe az egésszel. Innom kellett egyet. A gyógyító hatása miatt. Ha meglátott volna egy orvos, mást nem is írt volna fel.

Egy orvos? Mi van azzal a rezidenssel a Rooseveltben? Éreztem a kezét a vállamon, pont ott, ahol a fekete srác megragadott, hogy bevágjon a sikátorba. *Nézzen rám. Figyeljen rám. Maga alkoholista. Ha iszik, meghal.*

Ha meghalok, halálom egyike lesz a nyolcmilliónak. De ha választhatok, akkor nem itt akarok meghalni.

Odaálltam a járda szélére. Egy taxi állt meg, egyike azon keveseknek, akik hajlandóak Harlembé jönni. A sofőr egy középkorú latin nő volt, aki széles karimájú kalapot viselt engedetlen vörös haján. Rám nézett, és úgy döntött: nem lesz velem baj. Beültem a hátsó ülésre, becsuktam az ajtót, és mondtam neki, hogy vigyen el az Ötvennyolcadik és Kilencedik sarkára.

Útközben a gondolataim vadul váltották egymást. A kezem még mindig remegett, bár nem olyan vadul, de a belső remegés talán még rosszabb volt, mint korábban. Úgy éreztem, az útnak soha nem lesz vége, amikor a nő megkérdezte, melyik sarkon álljon meg. Az Armstrong előtt, feleltem. A lámpa zöldre váltott, a kocsit lehúzódt a bár elé, és megállt. Nem mozdultam. A nő megfordult, hogy mi a baj.

Akkor jutott eszembe, hogy az Armstrongban nem kapok piát. Persze lehet, hogy már elfelejtették, de talán nem, és éreztem, ahogy megy fel bennem a

pumpa. Láttam magam előtt, ahogy besétálok, és nem hajlandóak kiszolgálni. Basszátok meg, gondoltam, én nem lépem át a kurva küszöbötöket.

Akkor hova? A Polly már bezárt, soha nem várják meg a zárórát. A Farrell?

Kim halála után ott rendeltem az első italomat. Akkor már nyolc napja voltam józan. Emlékszem rá. Early Times, azt ittam.

Különös, hogy mindig emlékszem arra, milyen márkát ittam. A pia lényegében ugyanaz, de valamiért megjegyzem ezt az apró és lényegtelen részletet.

Egy gyűlésen is hallottam, amikor valaki ugyanezt mondta.

Hol is tartottam? Négy napnál? Felmehetnék a szobámba, lefekhetnék, és amikor reggel felkelek, az ötödik józan napomat kezdem el.

Persze tudtam, hogy nem leszek képes elaludni. Pláne nem a szobában maradni. Megpróbálhatnám, csak éppen semmi értelme. Ilyen állapotban nem tudnék megmaradni ott. Az agyam egyre csak pörgött és pörgött. Ha most nem iszok, akkor egy óra múlva fogok.

– Uram? Jól van?

Ránéztem a nőre, aztán előszedtem a tárcámat, és odanyújtottam neki egy húszast. – Telefonálnom kell – mondtam. – Abból a sarki fürkéből. Fogja a pénzt, és várjon meg.

Lehet, hogy elhúz a húszassal együtt. Nem érdekelt. Odasétáltam a fürkéhez, bedobtam egy tízcentest, és csak álltam a kagylóval a kezemben.

Túl késő volt. Majdnem kettő, ilyenkor az ember nem telefonálgat csak úgy.

Felmehetek a szobámba is. Csak egy óráig kell nyugodtan ülnöm, és kész. Hajnali háromkor az összes bár bezár.

És? A sarki éjjel-nappaliban árulnak sört. Az Ötvenegyediken a Tizenegyedik és Tizenkettedik sugárút között volt egy bár, ami nem csukott be háromkor. Elég régen voltam ott, talán már végleg be is zárták.

Kim Dakkinen szekrényében volt egy üveg Wild Turkey. A zsebemben meg a kulcs a lakásához.

Ez megijesztett. A pia ott volt, bármikor hozzáférhettem, és ha odamentem volna, akkor nem hagyom abba két pohár után, hanem megiszom az egészet. És a szekrény tele volt még egyéb üvegekkel.

Tárcsáztam.

Amikor felvette a telefont, hallottam a hangján, hogy aludt.

- Matt vagyok. Sajnálom, hogy ilyen későn hívlak.
- Semmi baj. Mennyi az idő? Kettő is elmúlt.
- Sajnálom.
- Semmi gond. Jól vagy, Matthew?
- Nem.
- Ittál?
- Nem.
- Akkor jól vagy.
- Darabokra esek szét – mondtam. – Azért hívtalak, mert mást nem tudtam kitalálni, hogy ne igyak.
- Helyes döntés volt.
- Felmehtek?
- Nem válaszolt. Nem érdekes, gondoltam. Egy gyors ital a Farrellben, mielőtt bezárnak, aztán irány a hotel. Eleve nem kellett volna felhívnom.
- Matthew, nem tudom, hogy ez jó ötlet-e. Órákban mérd az időt, ha kell percekben. Egyszerre csak egy perc. Hívj, ahányszor csak akarsz, de...
- Egy órával ezelőtt majdnem megöltek – szakítottam félbe. – Összevertem a gyereket, eltörtem mind a két lábát. Úgy remegek, mint még soha az életben. Csak egy ital lenne képes rendbe hozni, de nem merek inni, és félek, hogy ennek ellenére mégis fogok. Arra gondoltam, hogy együtt legyek valakivel, aki átsegít rajta, még akkor is, ha nem megy, és sajnálom, nem kellett volna felhívnom téged. Nem a te felelősséged vagyok. Sajnálom.
- Várj!
- Itt vagyok.
- A St. Marks Place-en van egy klubhelyiség, ahol hétvégén egész éjjel gyűléseket tartanak. Benne van a könyvben, meg tudom nézni neked.
- Oké.
- Nem fogsz elmenni, igaz?
- Nem tudok gyűléseken beszélni. Nem érdekes, Jan. Majd megoldom.
- Hol vagy?
- Az Ötvennyolcadik és a Kilencedik sarkán.
- Mennyi idő alatt érsz ide?
- Odanéztem az Armstrong elé. A taxi ott állt. – Egy taxi vár rám – feleltem.
- Emlékszel, hol lakom?
- Emlékszem.

A taxi Jan hatemeletes épülete előtt rakott ki a Lispenard utcában. A hús

dollárból, amit adtam, egy cent sem maradt a taxióra szerint. Odanyújtottam egy másik húszast a nőnek. Nem kellett volna ennyit, de hálás voltam, és megengedhettem magamnak a nagylelkűséget.

Felcsengettem két hosszút és három rövidet Janhez, aztán a járda szélére álltam, hogy le tudja dobni a kulcsot. Az ipari lifttel felmentem az ötödik emeletre. A liftajtó közvetlenül a lakásába nyílt.

– Ez gyors volt – üdvözölt. – Tényleg ott állt melletted egy taxi járó motorral.

Volt ideje felöltözni. Kopott Lee farmert viselt, és fekete-vörös kockás flanelinget. Jan vonzó nő, átlagos magasságú, nem csontos, inkább kényelemre tervezték, semmint gyorsaságra. Szív alakú, smink nélküli arc, vállig érő, ősz hajszálakkal tarkított barna haj. Nagy, szürke szemek.

– Föztem kávé – mondta. – Nem kérsz bele semmit, igaz?

– Csak bourbont.

– Az elfogyott. Ül le, hozom a kávé.

Amikor visszajött, a Medúzája előtt álltam, és kígyóhaját követtem az ujjaimmal. – A Medúzád egy lányt juttatott eszembe. Szőke haja volt, a fején összetűzte a fürtöket. Olyan volt, mint a Medúzád.

– Kicsoda?

– Egy nő, akit megöltek. Nem tudom, hol kezdjem.

– Akárhol – felelte.

Sokáig beszéltem, és összevissza ugráltam a történetben. Az elejéről a végére, aztán megint az elejére. Jan néha felállt, hozott még kávé, és amikor visszajött, ugyanott folytattam, ahol abbahagytam. Vagy máshol. Nem számított.

– Nem tudtam, mit csináljak vele – mondtam. – Összevertem, átkutattam a zsebeit. Nem hívhattam rendőrt, és utáltam a gondolatot, hogy futni hagyom. Agyon akartam löni, de képtelen voltam. Nem tudom, miért. Ha hozzácsapom még párszor a fejét a falhoz, és belehal, hát örültem volna neki. De képtelen voltam lelőni, ahogy ott feküdt eszméletlenül.

– Persze hogy nem.

– Ugyanakkor azt sem akartam, hogy tovább portyázzon az utcákon. Szerez egy újabb fegyvert, és folytatja tovább. Ezért aztán eltörtem a térdeit. A csontok összeforrnak, és folytathatja majd a karrierjét, de egy ideig nem fog kimenni az utcára. – Vállat vontam. – Tudom, hogy semmi értelme nem volt, más azonban nem jutott az eszembe.

– Az a fontos, hogy nem ittál.
– Ez a fontos?
– Szerintem.
– Majdnem ittam. Ha a hotel környékén vagyok, vagy te nem veszed fel a telefont, akkor isten látja koszos lelkem, iszom. Még most is akarok inni.
– De nem fogsz.
– Nem.
– Van szponzorod, Matthew?
– Nincs.
– Pedig kellene. Nagy segítség.
– Miben?
– A szponzorod bármikor felhívhatod, és mindent elmondhatsz neki.
– Neked is van?
Bólintott. – Miután hívtál, vele beszéltem.
– Miért?
– Mert ideges voltam. Mert megnyugtat, amikor beszélek vele. Mert tudni akartam, ő mit szól hozzá.
– És mit mondott?
– Hogy nem kellett volna idehívnom téged. – Felnevetett. – De te szerencsére már úton voltál.
– Mit mondott még?
Nagy, szürke szemét lesütötte. – Hogy nem kellene lefeküdnöm veled.
– Ezt meg miért mondta?
– Mert az első év alatt nem szerencsés dolog belebonyolódni egy kapcsolatba. Olyannal meg pláne nem, aki épp most tette le a poharat.
– Jesszusom – sóhajtottam. – Azért jöttem hozzád, mert majdnem megbolondultam, nem pedig azért, mert kanos vagyok.
– Tudom.
– Mindig azt csinálod, amit a szponzorod mond?
– Igyekszem.
– Ki ez a nő, Isten hangja a földön?
– Csak egy nő. Velem egykorú, sőt másfél évvel fiatalabb nálam. De most már majdnem hat éve józan.
– Sok idő.
– Igen, soknak tűnik. – Felemelte a bögréjét, látta, hogy üres, letette. – Nincs valaki, akit megkérhetsz, hogy legyen a szponzorod?
– Ez így működik? Meg kell kémem valakit?

– Igen.

– Mi van, ha téged kérlek meg?

Megrázta a fejét. – Először is, neked férfi szponzor kell. Másodszor, én sem vagyok olyan régóta józan. Harmadszor, barátok vagyunk.

– Barát nem lehet szponzor?

– Amilyen barátok mi vagyunk, olyan nem. Csak valaki az AA-ból. Negyedszer, arról a gyűlésről kell választanod valakit, ahova gyakran jársz, mert így rendszeres a kapcsolatodok.

Akaratlanul is Jimre gondoltam. – Van egy férfi, akivel szoktam beszélni.

– Fontos, hogy olyasvalakit válassz, akivel tudsz beszélgetni.

– Talán menni fog. Megpróbálhatom.

– Tiszteled, amiért józan?

– Nem tudom, ez mit jelent.

– Nos...

– Tegnap éjjel elmondtam neki, mennyire felidegesítenek az újságok. A bűnözés, meg amit az emberek egymással művelnek. Nehezen viselem, Jan.

– Tudom.

– Azt mondta, ne olvassak újságot. Most min nevetsz?

– Ez olyan egyenválasz.

– Az emberek a legnagyobb baromságokat hordják össze a gyűléseken. „Kirúgtak, az anyám rákban haldoklik, az orromat amputálni kell, de mivel ma nem ittam, én vagyok a bajnok.”

– Nem túloztál.

– Nem. Tudod, mi a vicces?

– „Az orromat amputálni kell.” Egy orrot?

– Ne neved – néztem rá. – Ez egy komoly probléma.

Kicsivel később Jan a gyűlések egyik rendszeres résztvevőjéről beszélt, akinek a fiát megölte egy cserbenhagyásos gázoló. A férfi elment egy gyűlésre, beszélt róla, erőt merített a csoportból, a története pedig a jelek szerint sokaknak jelentett inspirációt. A férfi józan maradt, így pedig képes volt feldolgozni a helyzetet, közben segített a családján, és a gyászt sem tompította el magában az alkohollal, hanem megélte.

Nem tudtam elképzelni, mi lehet olyan csodálatos a gyász teljes megélésében. Aztán ekkor azon kezdtem el tűnődni, vajon mi lett volna, ha évekkal ezelőtt én is józan maradok, amikor egy eltévedt lövedékem halálra sebzett egy Estrellita Rivera nevű hatéves kislányt. A balesetet követő érzésekkel úgy foglalkoztam, hogy alkoholba fojtottam őket. Akkor remek

ötletnek találtam.

De lehet, hogy nem volt az. Talán nincsenek rövidebb utak, kerülők. Talán az embernek ezt meg kell élnie.

– New Yorkban nem kell aggódni amiatt, hogy elütnek – mondtam. – Elfogták a sofőrt?

– Nem.

– Sanszos, hogy részeg volt. A legtöbben azok.

– Vagy emlékezetkiesése volt. Másnap magához tért, és nem is tudta, mit tett.

– Jesszusom – sóhajtottam, és eszembe jutott a szpíker, aki késsel szúrta le a szeretőjét. – Nyolcmillió történet a Smaragdvárosban. És nyolcmillió halál.

– A meztelen város.

– Nem ezt mondták?

– Te mondtad, hogy Smaragdváros.

– Én? Honnét szedtem?

– Óz, a nagy varázsló. Emlékszel? Dorka és Totó Kansasban? Judy Garland meg a szivárvány?

– Persze hogy emlékszem.

– „Kövessd a sárga téglával kikövezett utat.” A Smaragdvárosba vezet, ahol a csodálatos varázsló él.

– Persze. A Madárijesztő, a Bádogember, a Gyáva Oroszlán. Emlékszem az egész átkozott filmre. De honnét szedtem a smaragdokat?

– Alkoholista vagy – felelte Jan. – Pár agysejttel kevesebb.

Bólintottam. – Több nem lehet, csak kevesebb.

Amikor elaludtunk, az ég alja már világosodott. A kanapén aludtam pár régi takaróba burkolózva. Először azt hittem, nem leszek képes elaludni, de aztán a fáradtság legyőzött, mint valami fölém magasodó hullám. Feladtam, hagytam, hadd vigyen, ahova csak akar.

Nem tudom megmondani, hova vitt, mert úgy aludtam, mint egy halott. Ha álmodtam is, semmi nem maradt meg bennem. Friss kávé és sülő szalonna illatára ébredtem. Lezuhanyoztam, megborotválokztam azzal az eldobható borotvával, amit Jan készített ki, felöltöztem, és leültem mellé a fenyőfa asztalhoz. Narancslét ittam, meg kávé, rántottát ettem, teljes kiőrlésű lisztből sült zsemlet őszi baracklekvárral, és nem emlékeztem, mikor voltam utoljára ilyen éhes.

Tőlünk pár utcára keletre volt egy gyűlés vasárnap délutánonként, mondta

Jan. Ő rendszeresen jár. Nincs kedvem csatlakozni hozzá?

– Dolgoznom kellene – feleltem.

– Vasárnap?

– Nekem édes mindegy, milyen nap van.

– Szerinted bármit is ki tudsz deríteni vasárnap délután?

Érdemben eddig még semmit sem sikerült kiderítenem. Mit tehetnék egy vasárnapon?

Elővettem a noteszomat, és Sunny számát tárcsáztam. Nem vette fel. Felhívtam a hotelomat. Sem Sunny, sem Danny Boy nem hagyott üzenetet. És senki más, akivel előző este beszéltem. Igaz, Danny Boy ilyenkor még aludt, ahogy gyaníthatóan a többiek is.

Chance viszont üzent, hogy hívjam fel. Tárcsázni kezdtem a számát, aztán abbahagytam. Ha Jan elmegy a gyűlésre, akkor nem akarok itt ülni a lakásában, és várni arra, hogy Chance visszahívjon. Lehet, hogy a szponzora nem nézné jó szemmel.

A gyűlés egy zsinagóga első emeletén volt a Forsythe utcában. Tilos volt dohányozni. Szokatlan élmény volt egy olyan gyűlésen lenni, ahol nem lehetett vágni a füstöt.

Körülbelül ötvenen lehettünk, és Jan mindenkit ismert. Többeknek bemutatott, a neveket azon nyomban elfelejtettem. Nem tetszett a figyelem, ami rám irányult. A kinézetem sem segített sokat. Ugyan nem ruhástul aludtam, mégis úgy néztem ki. A sikátorbéli verekedés alaposan megviselte a zakómat, az ingemet.

És éreztem a verekedés hatását is. Csak akkor vettem észre, mennyire fájnak a tagjaim, amikor eljöttünk Jantól. A fejem tompán lüktetett, a karomat felsértettem, az egyik vállam meg kék és zöld volt. Az izmaid minden mozdulatnál fájtak. A verekedés után semmit nem éreztem, a fájdalom pedig csak másnap jelentkezett.

Töltöttem kávé, vettem pár kekszet, és leültem. A gyűléssel semmi bajom nem volt. A szpíker röviden beszélt, kellő lehetőséget biztosítva a beszélgetésre. Felemelt kézzel kellett jelentkeznie annak, aki beszélni akart.

A vége előtt tizenöt perccel Jan emelte fel a kezét, és elmondta, mennyire hálás a józanságáért, milyen nagy szerepet játszott ebben a szponzora, a nő mennyire segítőkész volt, amikor hozzá fordult, mert zavarta valami, vagy nem tudta, mit tegyen. Ennél jobban nem ment bele. Szerintem ez nekem szólt, és nem voltam elragadtatva.

A kezemet nem emeltem fel.

A gyűlés után néhány ismerősével kávézni indult, és megkérdezte, velük akarok-e tartani. Nem akartam több kávé inni, és társaságra sem vágytam. Udvariasan elhárítottam a meghívást.

Amikor kiléptünk az épületből, megkérdezte, hogy érzem magam. Jól, feleltem.

– Még mindig inni akarsz?

– Nem.

– Örülök, hogy felhívtál.

– Én is.

– Bármikor hívhatsz, Matthew. Ha kell, még az éjszaka közepén is.

– Reméljük, hogy nem kell.

– De ha mégis, hívj nyugodtan. Rendben?

– Persze.

– Matthew? Ígérj meg nekem valamit.

– Mit?

– Anélkül ne igyál, hogy előtte engem nem hívsz fel.

– Ma nem fogok inni.

– Tudom. De ha úgy döntesz, előtte hívj fel. Megígéred?

– Meg.

A metrón ülve a beszélgetésünkön gondolkodtam, és úgy éreztem, nem kellett volna megígérem semmit. De boldoggá tette. Mi a baj azzal, ha ez boldoggá tette őt?

Egy újabb üzenet várt Chance-től. A haliból visszahívtam, meghagytam a nevem és a telefonszámom. Vettem egy újságot, és felvittem magammal a szobámba, hogy legyen mit olvasnom, amíg visszahív.

A vezető hír a szokásos volt, már ha lehet szokásosnak hívni. Egy család Queensben – apa, anya, két öt év alatti gyerek – kocikázni indult új, csillogó Mercedesükben. Valaki odahúzódott melléjük, és egy géppisztoly tárát eresztette beléjük. Mind a négyen meghaltak. A rendőrség a család házában a Jamaica Estatesben nagy mennyiségű készpénzt és kokaint talált. Úgy gondolták, hogy a mészárlás háttérében drogügylet állt.

Nem mondják.

A gyerekről egy sor sem volt, akit a sikátorban hagytam. Nem is csoda. A vasárnapi lapok már az utcán voltak, amikor összetalálkoztunk. De a holnapi újságban sem lesz benne. Ha megöltem volna, akkor talán kap három sort. Az viszont nem hír, hogy egy fekete srácnak eltörték mind a két térdét.

Ezen tűnődtem, amikor valaki kopogott.

Vicces. Vasárnap a szobaasszonyok nem dolgoznak, az a kevés látogatóm meg felszól a recepcióról. A székről felvettem a kabátomat, a zsebéből előhúztam a.32-est. Még nem szabadultam meg tőle, ahogy a két késtől sem, amit elvettem törött lábú barátomtól. Fegyverrel a kézben odamentem az ajtóhoz, és megkérdeztem, ki az.

– Chance.

A revolvert zsebemre vágtam, és kinyitottam az ajtót. – Nem működik a telefon a recepción?

– A srác éppen olvasott valamit – felelte. – Nem akartam zavarni.

– Ez roppant figyelmes magától.

– Erről vagyok híres. – Szemével alaposan végigmért, aztán a szobát is. – Szép helyen lakik – mondta.

Szavai ironikusak voltak, a hangsúlya azonban nem. Becsuktam az ajtót, és egy fotelra mutattam. Ő azonban állva maradt. – Én szeretek itt élni – közöltem.

– Azt látom. Spártai, egyszerű.

Kék zakót viselt, szürke vászonnadrágot. Kabátot viszont nem. Nos, kellemes nap volt, és kocsival jött.

Odasétált az ablakhoz, és kinézett. – Kerestem múlt éjjel.

– Tudom.

– Nem hívott vissza.

– Nemrég kaptam meg az üzenetét.

– Nem aludt itthon?

– Nem.

Bólintott. Megfordult. Arc kifejezéséből nem tudtam mit kiolvasni. Eddig még nem láttam így nézni.

– Minden lánnyal beszélt? – kérdezte.

– Egyet kivéve minddel.

– Nem is találkozott vele?

– Nem. Tegnap éjjel párszor hívtam, és ma délben is. Nem vette fel.

– Nem vette fel.

– Nem. Korábban hagyott egy üzenetet, de amikor visszahívtam, nem vette fel.

– Tegnap éjjel hívta magát.

– Igen.

– Mikor?

Megpróbáltam emlékezni. – Nyolc körül mentem el a hotelból, és tíz után jöttem vissza. Akkor már itt várt az üzenete. Nem tudom, mikor hívott. A recepciósnak fel kellene írniuk az üzenet mellé a pontos időt is, de ritkán teszik. Különben is, a cetlit eldobtam.

– Miért is őrizte volna meg.

– Mit számít, hogy mikor hívott?

Hosszú ideig csak szótlánul nézett. Láttam az aranypettyeket a szemében. – Bassza meg, nem tudom, mit tegyek. Én ehhez nem vagyok hozzászokva. A legtöbbször azért legalább sejtem, hogy mitévő legyek.

Nem mondtam semmit.

– Maga nekem dolgozik. De nem tudom, ez pontosan mit jelent.

– Mire akar kilyukadni, Chance?

– Bassza meg – mondta. – Az a kérdés, hogy mennyire bízhatok magában. Bízom magában, elvégre elvittem a házamba. Ahol magán kívül soha senki nem járt. Miért tettem ezt?

– Nem tudom.

– Fel akartam vágni? Azért hívtam el, hogy megmutassam, mire viheti egy nigger? Vagy azért, hogy megnézzé a lelkemet? Akárhogy is, akármiért is, de azt kell hinnem, hogy bízom magában. De vajon helyesen teszem?

– Ezt én nem mondhatom meg.

– Nem – rázta a fejét. – Nem mondhatja meg. Sóhajtott, és a halántékához emelte a kezét. – Tegnap éjjel felhívtam Sunnyt. Kétszer, ahogy maga is. Nem vette fel. Oké, semmi gond, van ilyen. Még a rögzítő sem válaszolt, de Sunny néha elfelejti bekapcsolni. Aztán megint hívtam, fél kettő, kettő körül. Nem vette fel. Kocsiba ültem, odamentem. Persze van kulcsom a lakásához. Mert az én lakásom. Miért ne lenne hozzá kulcsom?

Ekkor már tudtam, miről beszél. De hagytam, hadd mondja ki ő.

– Nos, Sunny otthon volt – folytatta. – Holtan.

HUSZONKETTŐ

Sunny halott volt, nem kérdés. A hátán feküdt meztelenül, egyik karja a feje fölött, arca balra fordulva, a másik karja könyökben behajtvva, keze a bordáin, a melle alatt. Talán egy méterre feküdt a földön bevetetlen ágától, barna haja szétterülve, rúzsos száján hányásnyomok, feje körül a hányás tócsába gyűlt. Izmos combjai között az elefántcsontszínű szőnyeg sötét volt a vizelettől.

Arcán és homlokán karmolásnyomokat láttam, egyet meg a vállán. Automatikusan megfogtam a pulzusát, de a teste már túl hideg volt, így el is húztam a kezem.

Szeme nyitva, felfelé nézett. Le akartam csukni a szemét az ujjbegyemmel, de végül úgy hagytam.

– Megmozdította? – kérdeztem Chance-től.

– Dehogyan! Semmihez nem nyúltam hozzá.

– Nekem ne hazudjon. Miután Kim meghalt, átkutatta a lakását. Biztos körbenézett itt is.

– Kinyitottam pár fiókot. Semmit nem vettem el.

– Mit kerestem?

– Nem tudom. Csak megnéztem, hátha találok valamit, amiről tudnom kellene. Az egyik fiókban volt kétszáz dollár meg egy betétkönyv. Otthagytam mind a kettőt.

– Mennyi pénze volt a bankban?

– Nem egész ezer dollár. Nem sok. Ellenben találtam egy rakás gyógyszert. Így intézte el magát.

Egy tükrös öltözőszekrényre mutatott a szoba túlsó végében. A megszámlálhatatlan sminkszer és parfüm között két üres gyógyszeresüveg állt. A beteg neve mindkettőn S. Hendryx volt, de a két gyógyszert két külön orvos írta fel, és két külön gyógyszertárban is váltotta ki őket. Az egyik Valium volt, a másik Seconal.

– Mindig benéztem a fürdőszobai szekrényébe – mondta Chance. – Automatikusan kinyitottam, tudja? Csak a szénanáthájára való gyógyszert találtam benne. Erre kinyitom ezt a fiókot, és egy kész gyógyszertárt találok. Mindegyiket felírták neki.

– Mire?

– Nem olvastam el mindet. Nem akartam sehol sem ujjlenyomatot hagyni.

Amit láttam, főleg nyugtatók. Valium, Librium, Elavil. Altatók, mint a Seconal. Meg az a hogyishívják, a Ritalin. De a legtöbb nyugtató. – Megrázta a fejét. – Meg olyan is van, amiről gőzöm sincs, mire jó. Egy orvos meg tudná mondani.

– Nem tudta, hogy gyógyszert szed?

– Nem is sejtettem. Jöjjön csak ide. – Óvatosan kinyitott egy fiókot, hogy ne hagyjon rajta ujjlenyomatot. – Nézze – mutatta. A pulóverek mögött két sorban álltak az orvosságosüvegek. Legalább két tucat.

– Ez nem egy kezdő készlete – szögezte le. – Hanem olyasvalakié, aki el akar menekülni, de túlságosan fél. És én erről semmit sem tudtam. Ezt nehezen viselem. Olvasta a levelet?

Sunny búcsúlevele az öltözőszekrényen volt egy üveg Norell parfüm alatt. A kézfejemmel odébb toltam az üveget, majd a levelet odavittem az ablakhoz. Bézs színű papírra írta barna tintával, és a félhomályban nem tudtam elolvasni rendesen.

Kim, te szerencsés voltál. Találtál valakit, aki megtette helyetted. Nekem magamnak kellett elintéznem.

Ha nem vagyok olyan gyáva, az ablakot használom. Félúton meggondolom magam, és amíg lezuhanok, nevetetek. De gyáva vagyok, a borotvapenge meg nem jött be.

Remélem, most eleget vettem be.

Most már semmi értelme. A szép időknek vége. Sajnálom. Veled szép időket éltem át, de azok már elmúltak. A tömeg a meccs vége előtt hazament. Az éljenzésnek vége. Már senkit sem érdekel, mennyi az eredmény.

A ringlispílről nem lehet kiszállni. Megragadta a rézgyűrűt, és az ujjá zöld lett.

Senki nem vesz már nekem smaragdokat. Senkinek nem fogok gyereket szülni. Senki sem fogja megmenteni az életemet.

Hányini tudok a mosolygástól. Belefáradtam, hogy rohanok. A szép időknek vége.

Kinézttem az ablakon a Hudsonra, azon túl meg Jerseyre. Sunny egy Lincoln View Gardens nevű luxusapartmanház harmincegyedik emeletén élt és halt meg.

– Az ott a Lincoln Center – mutatta Chance.

Bólintottam.

– Mary Lou-t kellett volna ideköltöztetnem. Ő szereti a koncerteket, és csak át kellett volna sétálnia. Régebben a West Side-on élt. Én meg azt akartam, hogy az East Side-on lakjon. Ezt kell csinálni, tudja. Azonnal egy nagy változást hozni az életükbe.

Nem érdekelt a stricifilozófia. – Csinálta már korábban is? – kérdeztem.

– Mármint hogy megölte magát?

– Megpróbálta-e. Az írta: „Remélem, most eleget vettem be.” Volt olyan, hogy nem vett be eleget?

– Amióta ismerem őt, nem. Annak meg két éve.

– Mit jelent az, hogy a „borotvapenge nem jött be”?

– Nem tudom.

Odamentem Sunnyhoz, és megvizsgáltam feje fölé kinyújtott karjának csuklóját. Egy alig észrevehető sebet találtam rajta. A másik csuklóján is egy ugyanolyat. Felálltam, megint elolvastam a búcsúlevelet.

– Most mi lesz? – kérdezte Chance.

Elővettem a noteszomat, és szóról szóra lemásoltam a búcsúlevelet. Egy papír zsebkendővel letöröltem róla az ujjlenyomataimat, majd visszatettem, ahol találtam, rá a parfümös üveget.

– Mondja el megint, mit csinált tegnap éjjel.

– Amit már elmondtam magának. Felhívtam, és rossz érzésem volt. Nem tudom, miért, így idejöttem.

– Mikor?

– Kettő után. Nem tudom, pontosan mikor.

– Rögtön feljött hozzá?

– Igen.

– A portás látta?

– Bólintottunk egymásnak. Ismer engem, azt hiszi, itt lakom.

– Emlékezni fog magára?

– Honnét tudjam, mire emlékszik és mire nem?

– Csak hétvégén dolgozik, vagy pénteken is szolgálatban volt?

– Nem tudom. Mit számít?

– Ha minden éjjel dolgozik, akkor arra emlékszik, hogy látta magát, de arra már nem, hogy mikor. Viszont ha csak szombaton dolgozik...

– Értem.

Az apró konyhában a mosogatónál egy üveg Georgi vodka állt, benne egy ujjnyi itallal. Mellette egy üres narancslés doboz. Egy pohár a mosogatóban,

benne a vodka és narancslé keverékének nyomai. A narancslé illatát a hányásában is éreztem. Nem kell valami nagy detektívnek lenni ahhoz, hogy az ember összerakjon kettőt meg kettőt. Egy komoly adag vodka-narancssal bevett nyugtatók és altatók, amiknek a hatását megtöbbszörözi az alkohol.

Remélem, most eleget vettem be.

Nagy nehezen ellen tudtam állni a kísértésnek, hogy ne öntsem le a vodka maradékát a mosogatóba.

– Meddig volt itt, Chance?

– Nem tudom, nem figyeltem.

– Beszélte a portással, amikor elment?

Megrázta a fejét. – A pincébe mentem le lifttel.

– Akkor nem látta magát.

– Senki sem látott.

– Amíg itt volt...

– Már mondtam magának. Belenéztem a szekrényekbe és a fiókokba. Alig érintettem meg valamit, és nem mozdítottam el semmit.

– Elolvasta a búcsúlevelet?

– Igen. De nem vettem fel.

– Felhívott valakit?

– Csak az üzeneteim miatt telefonáltam. És magát hívtam. De nem volt otthon.

Nem, nem voltam otthon. Innét körülbelül öt kilométerre egy gyerek térdeit törtem el éppen.

– Távolsági hívás? – kérdeztem.

– Csak az a kettő. Egyik sem távolsági. Maga majdnem a szomszédban lakik.

Igen. A gyűlés után nyugodtan átsétálhattam volna, amikor nem vette fel a telefonját. Vajon akkor még életben volt? Elképzeltem őt az ágyán fekvő, amint várja, hogy a vodka és a gyógyszerek hatni kezdjenek, közben a telefon egyre csak csörög és csörög. Ugyanígy nem vett volna tudomást a csengőről sem?

Talán. Vagy akkor már eszméletlen volt. De én megérezhettem volna, hogy baj van, hívhattam volna a portást, berúghattam volna az ajtót, időben odaérhettem volna hozzá...

Persze. És Kleopátrát is megmenthettem volna attól a kurva áspiskígyótól, ha nem évezredekkel később születek.

– Van kulcsa a lakáshoz?

– Minden lány lakásához van kulcsom.

– Szóval akkor egyszerűen bejött.

Megrázta a fejét. – Rajta volt az ajtón a biztonsági lánc. Ekkor tudtam, hogy valami baj van. Kinyitottam a zárat, de a biztonsági lánc miatt csak szinte résnyire. Tudtam, hogy baj van. Tudtam, hogy olyasmit találok, amit nem akarok látni.

– Megfordulhatott volna. Hagyja a láncot, becsukja az ajtót, és hazamegy.

– Eszembe jutott. – Rám nézett, arca nem volt annyira fegyelmezett, mint korábban. – Tudja mi történt? Amikor láttam a láncot, azonnal tudtam, hogy megölte magát. Ez volt az első gondolatom. Az egyetlen gondolatom. Csak azért téptem le a láncot, mert azt hittem, hogy még életben van. De túl késő volt.

Odamentem az ajtóhoz, hogy megnézzem a biztonsági láncot. A lánc maga egyben volt, viszont a csavarok kiszakadtak az ajtókeretből. Ezt akkor nem vettem észre, amikor beléptünk a lakásba.

– Maga tépte ki a láncot?

– Ahogy mondtam.

– A csavarokat meglazíthatta, a láncot kiakaszthatta volna, és amikor benn van a lakásban, belülről tépi le.

– Miért tettem volna ezt?

– Hogy azt a látszatot keltse, a lakás belülről volt bezárva.

– Nos, belülről volt bezárva. Nem tudom, mire akar kilyukadni, Scudder.

– Csak biztos akarok lenni benne, hogy zárva volt, amikor maga megérkezett.

– Nem azt mondtam, hogy be volt akasztva a biztonsági lánc?

– Megnézte alaposan a lakást? Nem volt itt senki?

– Hacsak nem a kenyérpíróban bújt el, akkor nem.

Egyértelmű öngyilkosság volt. Mindössze Chance korábbi látogatása jelentett problémát. Tizenkét órája tudott Sunny haláláról, és nem hívta a rendőrséget.

– Van pár lehetőségünk – töprengtem. – Mondhatjuk, hogy Sunny nem vette fel a telefont, mire maga aggódni kezdett. Ma délután beszélt velem, együtt idejöttünk. Magának volt kulcsa. Kinyitotta az ajtót, meglátta Sunnyt, hívta a rendőrséget.

– Értem.

– De a lánc miatt ez nem túl jó. Ha nem volt itt korábban, akkor hogyan szakadt ki a helyéből? Ha meg valaki más, akkor ki volt az, és mit keresett itt?

– Mi van, ha azt mondjuk, együtt rúgtuk be az ajtót, amikor ideértünk?

Megráztam a fejem. – Az nem megy. Tegyük fel, hogy bizonyítani tudják, maga itt járt tegnap este. Akkor hamis tanúzásért engem is lecsuknak. Egy bizonyos határig hajlandó vagyok hazudni a maga kedvéért, de egy ilyen nyilvánvaló hazugságra nem vagyok kapható. Nem, azt kell mondani, hogy a lánc már akkor le volt szakadva, amikor ideértünk.

– Mert már hetek óta leszakadt.

– A nyomok frissek, Chance. Látja a forgácsokat, ahol a csavarok kiszakadtak a fából. Egy dolgot nem akar. Azt, hogy egy olyan hazugságon fogják, amelyik miatt a maga sztorija és a bizonyítékok két külön irányba mutatnak. Megmondom, hogy szerintem mit kellene tennie.

– Mit?

– Elmondani az igazságot. Idejött, berúgta az ajtót, Sunny halott volt, maga lelépett. Kocsikázott, átgondolta az egészet. És mielőtt bármit tett volna, velem akart beszélni. De engem nem talált. Aztán végül sikerült, idejöttem, és hívtuk a rendőröket.

– Ez a legjobb megoldás?

– Nekem úgy tűnik.

– A biztonsági lánc miatt?

– Igen, alapvetően amiatt, de még ha ez nem is lenne elég, az a legokosabb, ha elmondja az igazat. Nem maga ölte meg, Chance. Hanem öngyilkos lett.

– És?

– Ha nem maga ölte meg, akkor az igazsággal jár a legjobban. Ha bűnös, egy szót se szóljon, fogja be a száját. Hívjon ügyvédet, és kussoljon. De ha egyszer ártatlan, akkor mondja el az igazat. Egyszerűbb, könnyebb, és nem kell emlékeznie arra, mit mondott korábban. Mondok én magának valamit. A bűnözők mindig hazudnak, a rendőrök ezt tudják, és ki nem állhatják. És ha találnak egy hazugságot, addig rángatják, amíg valami meg nem lazul. Most hazudni akar, pedig Sunny nyilvánvalóan magát ölte meg. Ha hazudik, megúsztatja, de ha nem, akkor tízszer annyi kellemetlensége lesz, mint amennyit meg akar spórolni magának.

Átgondolta, sóhajtott. – Meg fogják kérdezni, miért nem hívtam őket rögtön.

– Miért nem?

– Mert nem tudtam, mit tegyek. Nem tudtam, hogy beszarjak-e, vagy becsukjam a szemem.

– Mondja nekik ezt.

- Hát jó.
- Mit csinált azután, hogy eljött innen?
- Tegnap éjjel? Ahogy maga is mondta, kocsikáztam. Először a park körül. Aztán átmentem a George Washington hídon, onnét meg a Palisades autópályára. Mint egy vasárnapi kocsikázás, csak kicsit korábban. – Megrázta a fejét, megborzongott az emléktől. – Visszajöttem ide, elmentem Mary Lou-hoz. Fogtam a kulcsot, kinyitottam az ajtót. Nála nincs biztonsági zár. Aludt. Lefeküdtem mellé, felébresztettem, vele maradtam egy kicsit. Aztán hazamentem.
- A házába?
- A házamba. De arról nem beszélek nekik.
- Nem is kell. Mary Lou-nál aludt egy kicsit.
- Csak akkor alszom, ha egyedül vagyok. Máshogy nem megy. De ezt nem kell tudniuk.
- Nem.
- Egy ideig otthon voltam. Aztán bejöttem a városba megkeresni magát.
- Otthon mit csinált?
- Aludtam. Pár órát. Nincs túl sok alvásra szükségem.
- Értem.
- Csak otthon voltam, tudja? – Odament a falhoz, és levett egy maszkot a szögről. Elkezdte mondani, melyik törzs készítette, Afrika melyik részén, mire használták. Nem figyeltem rá. – Most rajta vannak az ujjlenyomataim – mondta. – Semmi baj. Megmondhatja nekik, hogy amíg vártunk rájuk, levettem a falról, és meséltem róla magának. Akár az igazat is mondhatom nekik. Nem akarom, hogy egy aprócska kis hazugságon kapjanak. – Elmosolyodott. – Aprócska kis hazugság – ismételte. – Akkor felhívja őket?

HUSZONHÁROM

A rendőrök akár kétszer ennyit is kellemetlenkedhettek volna. A Huszadik Körzetből jöttek, és egyiket sem ismertem, de akkor sem mehetett volna simábban, ha ismerek valakit. A helyszínen válaszoltunk a kérdéseikre, majd elmentünk a kapitányságra a nyugati Nyolcvankettedik utcába, hogy hivatalosan is vallomást tegyünk. A halottkém még a helyszínen megállapította, hogy a nyomok alátámasztják, amit mondtunk. A zsaruk természetesen nem mulasztották el hangsúlyozni, hogy Chance-nek azonnal telefonálnia kellett volna, amikor megtalálta a halott lányt, de nem estek a torkának, amiért nem tette. Egy holttestre bukkanni még akkor is sokk, ha egy strici találja meg az egyik kurváját. Ráadásul New Yorkban, a közöny városában, ahol az volt a csoda, hogy egyáltalán telefonált, nem pedig az, hogy késve.

Mire a kapitányságra értünk, már megnyugodtam. Az elején ideges voltam, mert attól tartottam, hogy megmotoznak minket. A kabátomban egy kisebbfajta fegyverarzenált rejtegettem: a revolvert meg a két kést, amit a gyerektől vettem el. A kés is törvénytelen fegyver, a revolver meg még inkább, azt meg nem tudhattam, hogy milyen múltja van. De semmit nem tettünk, ami miatt meg akartak volna motozni minket.

– A kurvák rendszeresen kinyírják magukat – mondta Joe Durkin. – Ennek ráadásul nem ez volt az első próbálkozása. Láttad a csuklóját? A jegyzőkönyv szerint két éve vágta fel az ereit. Azt azonban nem tudod, hogy egy éve már bevett egy rakás tablettát. Egy barátnője vitte be gyomormosásra a St. Clare Kórházba.

– Erre utalt is a búcsúlevelében. Remélte, hogy most eleget vett be, vagy valami hasonló.

– Nos, a kívánsága teljesült.

A Slate-ben ültünk, egy steakre specializálódott étteremben a Tizedik sugárúton, aminek a vendégköre főleg a John Jay College tanulóiból és a Midtown North rendőreiből állt. Amikor Durkin hívott, már otthon voltam, átöltöztem, és eldugtam a fegyvert meg a pénz egy részét. – Arra gondoltam, hogy meghívhatnál vacsorázni – kezdte mielőtt az összes csaj elpatkol, és nem lesz sem megbízód, sem költségszámlád.

Ő vegyes grillt rendelt, melléje meg két Carlsberget, én hátszínt és kávé. Sunny öngyilkosságáról beszéltünk, de nem jutottunk túl sokra. – Ha az a másik, az a szőke nem halt volna meg, nem is foglalkoznál vele – mondta. – Minden bizonyíték azt támasztja alá, hogy öngyilkosságot követett el. A sérüléseket is könnyű megmagyarázni. Nem nagyon volt magánál, nem tudta, mit csinál, beleütközött bútorokba. Ugyanezért feküdt a földön, és nem az ágyban. Az ujjlenyomata is rajta volt mindenben, amin kellett: az üvegen, a gyógyszeres fiolán, a poháron. A búcsúlevelet a saját kezével írta. Ha elhisszük az embered sztoriját, akkor a lakás belülről volt bezárva. Plusz a biztonsági lánc. Szerinted igazat mond?

– Az egész sztorija igaznak hangzott nekem.

– Akkor megölte magát. Még passzol is Dakkinen halálához. Barátok voltak, és nem bírta túltenni magát azon, ami történt vele. Szerinted nem öngyilkosság?

Megráztam a fejem. – Az ilyen öngyilkosságot a legnehezebb megrendezni. Hogyan ölod meg? Lenyomod a torkán a tablettákat? Fegyvert fogsz rá, hogy vegye be őket?

– Feloldhatod a vodkában, így nem is tudja, mit iszik. De a gyomrában megtalálták a Seconal kapszuláinak nyomát. Felejtsd el. Öngyilkos lett.

Megpróbáltam felidézni az öngyilkossági rátát New Yorkban, de még csak találgatni sem tudtam, és Durkin sem tudta. Azért kíváncsi voltam arra is, hogy vajon ez is emelkedik-e, mint a többi erőszakos haláleset.

– A Galaxy Downtowner két alkalmazottjával átnéztem a bejelentőlapokat – mondta kávé közben. – Előszedték az összes nyomtatott betűvel aláírt lapot, de egyik sem köthető Joneshoz.

– És a többi hotel?

– Semmi. Persze volt egy rakás Jones nevű, elég gyakori név, de mindegyiket aláírták, és hitelkártyával fizettek. Időpocsékolás volt.

– Bocs.

– Miért? Kilencven százaléka időpocsékolás annak, amit csinálok. Igazad volt, meg kellett néznünk. Ha ez egy nagy ügy lenne, címlapsztori, és a fejesek állandóan baszogatnának az eredményekért, akkor légy nyugodt, nekem is eszembe jutott volna, és New York összes hotelét ellenőriztetem. És te?

– És én?

– Jutottál valamire Dakkinennel?

Ezen el kellett gondolkodnom. – Nem – feleltem végül.

– Frusztráló. Megint elolvastam az aktát, és tudod, hogy ki akadt meg a

torkomon? A recepciós.

– Akivel beszéltem?

– Az a recepciósok főnöke volt, azt hiszem. Nem, én arról beszélek, akinél a gyilkos bejelentkezett. Namost. Bejön egy pasas, nyomtatott betűkkel írja alá a bejelentőt, készpénzzel fizet. Ez két szokatlan dolog, nem? Úgy értem, ki fizet manapság hotelban káféban, előre? Nem egy órabérletes koszfészekre gondolok, hanem egy jobb hotelra, ahol az ember hatvan-nyolcvan dollárt fizet egy éjszakáért. Manapság minden hitelkártyával működik. De ez a fickó káféban fizetett, a recepciós meg semmire sem emlékezett.

– Leellenőriztetted?

Bólintott. – Tegnap este elmentem, és beszéltem vele. Dél-amerikai gyerek valamelyik országból ott lenn. Eléggé el volt ködösülve a feje. Szerintem akkor is, amikor a gyilkos bejelentkezett. Nem tudom, honnét jött a köd, az orrán vagy a száján keresztül tolja magába az anyagot. Tudod, hányan vannak ebben a városban állandóan belőve?

– Én is látom, Joe.

– Mindenhol ez megy. Ebédidőben az irodaházak előtt, a Wall Streeten. Mindegy, melyik környékről beszélünk. Az utcán veszik azt a kibaszott jointot, és ebédidőben a parkban szívják el. Ki dolgozik ebben a városban?

– Nem tudom.

– Aztán ott vannak a gyógyszeresek. Mint az a nő is, aki kinyírta magát. Állandóan tablettákat tömnek magukba, és semmilyen törvény nem tiltja. Drogok. – Sóhajtott, megrázta a fejét, belesimított sötét hajába. – Nos, ha a megbízód megengedheti magának – mondta –, akkor iszok egy brandyt.

A gyűlés utolsó tíz percére értem oda a St. Paulba. Ittam kávé, ettem kekszet, figyeltem. Még a nevemet sem kellett mondanom, és az ima alatt eljöttem.

A hotelban nem várt üzenet. Kétszer is hívtak, mondta a recepciós, de nem hagytak üzenetet. Felmentem a szobámba, és próbáltam eldönteni, hogyan érzem magam Sunny öngyilkossága miatt. De semmit nem éreztem, csak tompaságot. Vonzó volt a gondolat, hogy hibáztassam magam, hiszen akár meg is tudhattam volna valamit tőle, ha nem utoljára hagyom a vele való találkozást, esetleg még meg is akadályozhattam volna az öngyilkosságát, de ellenálltam a kísértésnek. Beszéltem vele telefonon. Mondhatott volna valamit, de nem tette. Ráadásul már kétszer megpróbálta megölni magát, sőt akár többször is, aminek semmi nyoma sincs.

Ha az ember sokáig próbálkozik valamivel, akkor előbb vagy utóbb sikerülni fog neki.

Könnyű reggelit rendeltem, aztán elmentem a bankba, ahol a pénz egy részét befizettem a számlámra, majd a postán kitöltöttem egy csekket, és feladtam Anitának. Eddig sem foglalkoztam túl sokat a fiam fogszabályozójával, most meg akár el is felejtetem az egészet úgy, ahogy van.

Elsétáltam a St. Paulba, és gyertyát gyújtottam Sonya Hendryxért. Leültem egy padba, és pár percig Sunnyra emlékeztem. Alig találkoztunk. Még csak fel sem tudtam idézni, hogyan nézett ki, mert a halott lány képe elfedte az élőét.

Eszembe jutott, hogy tartozom a templomnak. A Chance-től kapott pénz tíz százaléka 250 dollár, plusz ott volt a suhantól elvett háromszázakárhány dollár tíz százaléka is. Mivel nem emlékeztem pontosan, mennyi volt a gyereknél, úgy gondoltam, 35 dollár megteszi, így összesen 285 dollárt kellene dugnom a perselybe.

De a pénzem nagy részét betettem a bankba. Ha most a templomnak adok 285 dollárt, akkor egy centem sem lesz. Éppen azon tűnődtem, hogy ha kelletlenül is, de visszamehetek a bankba, amikor rájöttem, mennyire eszetlen a kis játékom.

Mit csináltam? Miért gondoltam úgy, hogy bárkinek is tartozom pénzzel? És ha igen, akkor kinek? Nem az egyháznak, mert semmiféle egyházhoz nem tartozom. Annak a templomnak a perselyébe dugom bele a tíz százalékomat, amelyik az utamba akad.

Akkor kinek tartozom? Istennek?

Ennek meg mi értelme? És miféle tartozást fizetek vissza? Mikor kaptam bármit is? Kölcsönvett összeget fizetek vissza? Vagy útközben kitaláltam magamnak valamiféle isteni megvesztegetést, amivel megvehetem magamnak a mennyek védelmét?

Korábban soha nem volt nehéz megmagyaráznom magamnak, miért dugdosom minden megkeresett dollár tíz százalékát templomi perselyekbe. Csak egy szokás volt, apró kis különtség. Mivel nem fizettem adót, ezért maradtam ennél a megoldásnál.

Soha nem kérdeztem magamtól, miért.

Mert nem voltam biztos benne, hogy tetszene a válasz. Eszembe jutott az a gondolat is, ami egy pillanatra bevillant a sikátorban a St. Nicholas sugárúton: ez a gyerek azért fog megölni, mert nem dugtam be a tíz százalékomat egyetlen templomi perselybe sem. Nem mintha ezt elhittem

volna, nem mintha azt gondoltam volna, hogy ez így működik, de azért mégis különös, hogy ilyen gondolatom támadt.

Végül elővettem a tárcámat, leszámoltam 285 dollárt. Ott ültem a pénzzel a kezemben. Aztán egy dollár kivételével az egészet visszatettem a tárcámba.

Legalább a gyertyát illett kifizetnem.

Délután elsétáltam Kim lakásához. Az idő nem volt rossz, és nem akadt jobb dolgom. Elmentem a portás mellett, fel a lakásba. Az első dolgom az volt, hogy a Wild Turkeyt beleöntöttem a mosogatóba.

Nem tudom, ennek mi értelme volt. A lakásban volt még pia rendesen, de a Wild Turkey egyfajta szimbólummá vált. Minden egyes alkalommal, amikor arra gondoltam, hogy elmegyek Kim lakásába, mindig ezt az üveget láttam magam előtt, és a kép mellé rendszerint az íz és az illat is párosult. Amikor az utolsó csepp is eltűnt a lefolyóban, végre képes voltam megnyugodni.

A konyhából a szekrényhez mentem, hogy megnézzem a szőrmekabátot. A nyakában lévő kis címke arról tájékoztatott, hogy a kabát anyaga „színezett lapint” tartalmaz. A telefonkönyvből kikerestem egy szőrmekereskedőt, akitől megtudtam, hogy a lapin francia szó, és nyulat jelent. – A szótárban is benne van – mondta a férfi. – Bármelyik angol szótárban. Nyulat jelent. Egyszerű, hétköznapi nyulat.

Hazafelé valami miatt rám tört, hogy megigyak egy sört. Nem is emlékeztem, mi váltotta ki benne az érzést, de szinte láttam magam, amint a bárpultra támaszkodom, egyik lábamat lenn felteszem a rézcsőre, kezemben harang alakú poharat tartok, a padlót fűrészporszór borítja, és az orromat átjárja a régi kocsmaszaga.

A készlet nem volt erős, nem is adtam be a derekam, azonban eszembe juttatta, mit ígértem Jannek. Mivel nem akartam inni, nem is éreztem szükségét, hogy felhívjam őt. Azért a központi közkönyvtártól egy sarokra odamentem egy fülkéhez, bedobtam egy tízcentest, és tárcsáztam.

A beszélgetésünket aláfestette a forgalom zaja, ezért nem nyújtottuk hosszúra, és komoly témát sem érintettünk. Nem mondtam el neki Sunny öngyilkosságát. És a Wild Turkeyt sem említettem neki.

Vacsora közben elolvastam a *Postot*. Sunny öngyilkossága kapott pár bekezdést a reggeli *Newsban*, mert ennyit is érdemelt, de a *Post* mindent felfűj, amivel növelni lehet az eladást. A sztorit arra élezték ki, hogy ugyanaz volt a stricije, mint Kimnek, akit alig két hete gyilkoltak meg brutálisan egy

hotelban. Mivel nem tudtak előkeríteni Sunnyról fotót, ezért megint Kimét adták közre.

Maga a cikk azonban nem teljesítette a címlapon ígérteteket. Mindössze annyit voltak képesek kitalálni, hogy Sunny azért lett öngyilkos, mert tudta, ki ölte meg Kimet.

A srácról, akinek eltörtem a térdeit, semmit sem találtam. Ettől függetlenül a szokott dózisban találtam cikkeket a bűnről és a halálról. Eszembe jutott, Jim Faber mit mondott az újságokról. Úgy látszott, nem maradok le semmiről, ha többé nem veszek a kezembe egyetlen napilapot sem.

Vacsora után odamentem a recepcióhoz a postámért. A szokott reklámok mellett egy üzenetet találtam Chance-től, hogy hívjam fel. Visszahívtam, megadtam a nevem és a telefonszámom. Chance pár perc múlva már hívott is. Megkérdezte, mi újság. Nem sok, feleltem. Megkérdezte, folytatom-e.

– Egy ideig – válaszoltam. – Csak hogy lássam, hova vezet.

A zsaruk békén hagyták, közölte. A napot Sunny temetésének intézésével töltötte. Kimmel ellentétben, akinek a holttestét hazaküldték Wisconsinba a szüleihez, neki nem voltak rokonai. Mivel nem tudta pontosan, a rendőrség mikor adja ki a holttestét, ezért a búcsúztatót Walter B. Cooke-nál rendelte meg a nyugati Hetvenkettedik utcában. Csütörtök délután kettőkor.

– Ugyanezt meg kellett volna tennem Kimért is – tette hozzá. – De nem gondoltam rá. A lányok miatt szervezem. Fel vannak dülva.

– Azt el tudom képzelni.

– Mind ugyanazt gondolják. Hogy a halál hármásával érkezik. Attól félnek, ki lesz a következő.

Aznap este elmentem a gyűlésre. Ott ülve döbrentem rá, hogy pont egy hete emlékezetkiesésem volt, és isten tudja, mit műveltem.

– A nevem Matt – mondtam, amikor rám került a sor. – Ma este csak hallgatok.

A gyűlés után egy férfi jött fel utánam a lépcsőn, és lépett oda mellém. Harminc körüli lehetett, dzsekit és simléderes sapkát viselt. Nem emlékeztem, hogy láttam volna korábban.

– A neved Matt, igaz? – kérdezte. Igen, feleltem. – Tetszett a ma esti sztori?

– Érdekes volt.

– Akarsz hallani egy érdekes történetet? Egy srácról hallottam, akinek

Harlemben összeverték az arcát és eltörték a térdeit. Ez nem semmi történet.

Megborzongtam. A revolver az éjjeliszekrényem fiókjában volt egy zokniba csavarva. Mellette meg a két kés.

– Te aztán tökös egy gyerek vagy – mondta. – *Cojones*, azok vannak neked – ragadta meg a lágyékát, mint a baseballjátékosok meccs közben. – De azért ne keresd a bajt.

– Miről beszélsz?

Széttárta a karját. – Mit tudom én. Én csak a postás vagyok, hoztam neked egy üzenetet, és kész. Egy ribanc kifingatja magát a hotelban, nagy ügy. De hogy kik a barátai, az már egy másik. Nem érdekes, tudod?

– Ki küldte az üzenetet?

Rám nézett.

– Honnét tudtad, hogy itt fogsz megtalálni?

– Követtelek – kuncogott. – Az a *maricón* a törött térdekkel túl sok volt. Az túl sok volt.

HUSZONNÉGY

A keddet szinte teljes egészében a „Kövesd a Szörmét” elnevezésű játéknak szenteltem.

Az egész abban a fázisban kezdődött, ami az álom és a teljes ébrenlét között található. Felébredtem egy álomból, visszaaludtam, és közben a Kimmel történt találkozásom történetének videofelvételét játszottam vissza az agyamban. A felvétel egy hamis emlékkal kezdődött. Úgy láttam őt, ahogy megérkezhetett New Yorkba a chicagói busszal: egyik kezében egy olcsó bőrönd, a másikban a farmerdzsekije. Aztán ott ült az asztalomnál, keze a torkánál, a fény visszaverődött a gyűrűjéről, ahogy szörmekabátja legfelső csatjával játszott. Azt mondta, tenyésztett nerc, de boldogan elcserélné azért a farmerdzsekiért, amiben a városba érkezett.

A jelenet véget ért, az agyam meg máshova mozdult. Ott voltam abban a sikátorban Harlemben, csak éppen a támadómat segítette valaki. Royal Waldron és a tegnapi estét üzenethozó férfi állt mellette. Az agyam tudatos része el akarta zavarni őket, aztán hirtelen tisztában lettem azzal, mit látok, és gyorsan felültem. Az álom részletei visszaiszkoltak agyam azon részébe, ahol laknak.

Egy másik kabát.

Lezuhanyoztam, megborotválokotam, és eljöttem otthonról. Taxit fogtam, Kimhez mentem, és megint megnéztem a szörmekabátot. A festett nyúlszőr kabát, amit Chance vett neki, nem az volt, amit akkor viselt, amikor az Armstrongnál találkoztunk. Az hosszabb volt, teltebb, és csatok voltak rajta, nem pedig gombok. Nem ezt viselte, nem erre mondta, hogy tenyésztett nerc, és nem ezt akarta elcserélni a farmerdzsekijére.

A szörmekabátot sehol nem találtam a lakásban.

Leintettem egy taxit, és a Midtown Northhoz siettem. Durkin nem volt szolgálatban. Megkértem egy zsarut, hogy hívja fel otthon. Végül megkaptam a nem hivatalos engedélyt, hogy belenézsek az aktába. A Galaxy Downtownerben felvett jegyzőkönyvben igenis szerepelt egy szörmekabát. Megnéztem a helyszínen készült fotókat, de egyiket sem láttam.

A One Police Plazához metróval mentem. Ott beszéltem pár emberrel, majd vártam, amíg a kérelmem keresztülfut a szükséges csatornákon. Éppen rám került a sor, amikor kiderült: aki segít nekem, elment ebédelni. Erre

elővettem a zsebemből a könyvet, ami felsorolja a gyűlések időpontját és helyszínét. Kiderült, hogy egy sarokra, a St. Andrew-ban éppen van egy gyűlés. Elmentem, és egy óráig maradtam. Utána vettem egy szendvicset, és útközben megettem.

A One Police Plazában végre meg tudtam alaposabban is nézni a szőrme kabátot, amit Kim a halála napján viselt. Nem mertem volna megesküdni, hogy ezt viselte az Armstrongban, de majdnem biztos voltam benne. Megsimítottam a szőrmét, és megpróbáltam újrarájszani a felvételt, amit reggel láttam az agyamban. Minden passzolt. Ez a kabát ugyanolyan hosszúságú, színű és szabású volt, ráadásul gombok helyett csatok díszítették.

A címke szerint a kabát eredeti nerc volt, és egy Arvin Tannenbaum nevű szűcs készítette.

A Tannenbaum-cég a nyugati Huszonkilencedik utcában van, a szőrme kereskedelem szívében. Egyszerűbb lett volna a dolgom, ha magammal vihetem a kabátot, de az NYPD együttműködése – akár hivatalosan, akár nem hivatalosan – csak addig terjedt, hogy megnézhettem. Leírtam nekik a bundát, ezzel nem mentek sokra, ekkor leírtam nekik Kimet. A megfelelő nyilvántartásból kiderült, hogy hat héttel azelőtt Kim Dakkinen vásárolt egy nercbundát. A nyilvántartásban benne volt az eladó neve is, aki természetesen emlékezett Kimre.

A kerek arcú, kopaszodó férfi vizenyős, kék szemmel nézett rám a szemüvege mögül. – Magas lány, nagyon csinos. Tudja, olvastam a nevét az újságban, és ismerős is volt, de nem tudtam, honnét. Szörnyű dolog. Olyan csinos lány volt.

Egy férfival járt ott, mesélte az eladó, aki készpénzzel fizetett a bundáért. Nem, ez egyáltalán nem szokatlan a szőrme üzletben. Alapvetően nagykereskedőket szolgálnak ki, de természetesen bárkinek adnak el bundákat. Legyen az egy másik kereskedő, egy ismerős, vagy egy utcáról betévedt vásárló. Gyakori a készpénzes vásárlás, hiszen egy bunda a legtöbbször luxusajándék egy luxusbarátnőnek (vagy barátnak), és a vásárló annak örül, ha nincs nyoma az üzletnek. Ezért fizetett a férfi készpénzzel, ezért szólt a nyugta Miss Dakkinen, és nem az ő nevére.

Adóval együtt a bunda majdnem kétezer-ötszáz dollárba került. Sok készpénz, de annyira nem szokatlan. Nálam is volt ennyi pár napja.

Le tudná írni az urat? Az eladó sóhajtott. A hölgyet, magyarázta, sokkal könnyebb volt leírni. Most is látta maga előtt az aranyfürtjeivel, metsző kék szemével. Számos kabátot felpróbált, remekül állt neki a szőrme, de a férfi...

Harmincnyolc-negyven lehetett. Inkább magas, semmint alacsony, persze nem olyan magas, mint Kim.

– Ne haragudjon – nézett rám. – Ha szőrmét viselt volna, sokkal jobban emlékeznék rá.

– Mi volt rajta?

– Azt hiszem, öltöny. Nem vagyok benne biztos. Olyasfajta férfi volt, aki öltönyt visel. Még egyszer mondom: nem emlékszem.

– Felismerné, ha megint látná?

– Akár szembe is jöhetne velem az utcán, akkor sem ismerném fel.

– És akkor, ha valaki megmutatja magának?

– Akkor talán igen. Úgy érti, mint a rendőrségi azonosításkor? Amikor öten állnak egy sorban? Azt hiszem, felismerném.

Valószínűleg sokkal többre emlékszik, mint gondolja, nyugtattam meg. Megkérdeztem, mi lehetett a férfi foglalkozása.

– Még a nevét sem tudom. Honét tudnám, hogy miből él?

– A benyomására vagyok kíváncsi – válaszoltam. – Autószerelő volt? Tűzdeügynök? Lovas egy rodeón?

– Ó – mondta a férfi, és átgondolta. – Talán könyvelő – felelte végül.

– Könyvelő?

– Valami hasonló. Adójogász, könyvelő. Ez egy játék, én csak találgatok, ezt tudnia kell...

– Értem. Milyen nemzetiségű?

– Amerikai. Mire gondol?

– Angol, ír, olasz...

– Ó – bólintott. – Értem, ez is a játék része. Zsidó, talán olasz, sötétebb bőrű, mediterrán. Mert a lány szőke volt, tudja? Kontraszt. Nem tudom, sötét volt-e a bőre, csak a kontrasztra emlékszem. Görög? Spanyol?

– Járt egyetemre?

– Nem mutatta meg a diplomáját.

– Nem, de biztosan beszélt magával vagy Kimmel. A beszéde alapján egyetemre járt? Vagy az általános iskolát sem fejezte be?

– Úriember volt. Egy iskolázott férfi.

– Nős?

– Nem a lány volt a felesége, az biztos.

– Volt felesége?

– Ha az embernek nincs felesége, akkor nem kell a barátnőjének nercbundát venni. Szerintem a feleségének is vett egyet, hadd örüljön.

– Volt rajta karikagyűrű?

– Nem emlékszem gyűrűre – felelte, és megérintette a sajátját. – Talán igen, talán nem. Nem emlékszem gyűrűre.

Alig emlékezett valamire, a benyomásaiban pedig nem bízhattam. Vagy valóban emlékezett, vagy csak öntudatlanul akart megfelelni a számára szokatlan helyzetben. Folytathattam volna: *Rendben van, nem emlékszik a cipőjére, de egy ilyen férfi milyen cipőt viselne? Katonai bakancsot? Olasz, kézzel varrott félcipőt? Adidast?* De nem folytattam, elértem velem, amit el lehet. Megköszöntem, és eljöttem.

Az épület első emeletén volt egy kávézó. Egy hosszú pult előtt székek álltak, a végén egy pénztár. Leültem egy kávé mellé, és megpróbáltam összegezni, mit tudtam meg.

Kimnek volt barátja. Nem kérdés. Azt a bundát valaki más vette neki, százdollárosokat számolt le érte, és nem akarta, hogy a neve bárhol szerepeljen.

Ennek a barátnak volt egy machetéje? Ezt a kérdést nem tettem fel az eladónak. Rendben van, használja a fantáziáját. *Képzelve el ezt a férfit egy hotelszobában a szőke nővel. Mondjuk, hogy a férfi fel akarja aprítani őt. Mit használ? Baltát? Szuronyt? Machetét? Csak ossza meg velem a benyomását.*

Hogyne. Könyvelő volt, igaz? Aki valószínűleg tollat használ.

Egy szép Parker golyóstoll, ami halálos fegyver lehet egy szamuráj kezében. Nyissz, nyissz, dögölj meg, te kurva.

A kávé nem volt valami jó. Azért rendeltem még egy bögrével. Összefontam az ujjaim, és lenéztem a kezemre. Ez volt a baj. Az ujjaimat szépen össze tudtam passzítani, de ezenkívül édeskevés dolgot. Miféle könyvelőnek borul el az agya machetével a kezében? Nem mintha valószínűnek tartanám az ilyen jellegű pillanatnyi elmebaj. Mert az egész alaposan el volt tervezve. A hotelszobát hamis néven vette ki, majd a gyilkosságot úgy követte el, hogy semmiféle nyomot ne hagyjon maga után.

Úgy hangzik ez, mint a férfi, aki a szőrmebundát vette?

Belekortyoltam a kávémba, és úgy döntöttem, hogy nem. Annak az üzenetnek a fényében meg pláne nem, amit a gyűlés után kaptam. A dzseki férfi csak egy beszélő izomköteg volt, nem több. Elképzelhető, hogy a könyvelő ilyen izmokat bérel fel?

Nem nagyon.

A titokzatos barát és Charles Owen Jones ugyanaz a személy? Mire volt jó egy ilyen álnév? Talán a hétköznapi családnevű emberek – Jones és Smith – egy hasonlóan hétköznapi keresztnévet választanak maguknak ilyen esetekben. De Charles Owen Jones?

Lehet, hogy a neve Charles Owens. Talán ezt kezdte le leírni a bejelentőlapra, és közben jött rá, mit csinál. Gyorsan lehagyta az Owens végéről az utolsó betűt, majd hozzácsapta a Jonest. Volt ennek valami értelme?

Semmi.

Az az átkozott recepciós. Eszembe jutott, hogy nem hallgatták ki tisztességesen. Durkin azt mondta, a srác fejére köd ült, emellett dél-amerikai volt, így az angoltudása sem lehetett tökéletes. De azért elég jól kell beszélnie, ha egy jobbfajta hotel felvette, hogy a vendégeket szolgálja ki. A baj az, hogy senki sem szorongatta meg. Ha úgy hallgatták volna ki, ahogy én az eladót, akkor többet megtudhatnak. A tanúk mindig többre emlékeznek, mint gondolják.

A recepcióst, aki kiadta a szobát Charles Owen Jonesnak, Octavio Calderónnak hívták. Utoljára szombat éjjel volt szolgálatban délután négytől éjfélig. Vasárnap délután telefonált, hogy beteg. Tegnap is telefonált, és ma is, alig egy órával azelőtt, hogy odaértem a hotelba. Még mindig beteg, közölte velem a recepciósok főnöke.

Megkérdeztem, mi a baja. A férfi csak sóhajtott, és megrázta a fejét. – Nem tudom – felelte. – Nehéz ezekből az emberekből egyértelmű választ kicsikarni. Amikor kellemetlen dologról van szó, azonnal baj lesz az angoltudásukkal. A szókincsük hirtelen lecsökken arra, hogy *No comprendo*.

– Olyan recepciósokat vesznek fel, akik nem tudnak angolul?

– Nem, nem. Calderón anyanyelvi szinten beszél. Valaki más telefonált helyette. – Megint megrázta a fejét. – Octavio nagyon félénk fiatalember. Szerintem úgy gondolta, hogy ha egy barátja telefonál helyette, akkor őt nem tudom megfélemlíteni. Az üzenet persze az, hogy ágyban fekszik, és még telefonálni is túl beteg. Ha jól tudom, egy szobát bérel valahol, a nyilvános telefon a folyosón van. A telefonálónak sokkal erősebb akcentusa volt Taviónál.

– Octavio tegnap telefonált?

– Valaki más.

– Ugyanaz, aki ma?

– Nem tudom megmondani. A telefonban minden latin hang ugyanolyan.

Mind a kétszer egy férfi telefonált. Lehet, hogy ugyanaz, de nem merek rá megesküdni. Van ennek valami jelentősége?

Nem sok. És vasárnap? Akkor Octavio maga telefonált?

– Nem dolgoztam vasárnap.

– Meg tudja adni a telefonszámát?

– Egy nyilvános fülke a folyosón. Nem hiszem, hogy ő venné fel.

– Azért megköszönném a számot.

Lediktálta, Octavio címével együtt. A srác Queensben lakott a Barnett sugárúton. Mivel még soha nem hallottam róla, megkérdeztem a férfit, tudja-e, a srác Queens melyik részében él.

– Én semmit sem tudok Queensről – válaszolta. – Ugye nem akar odamenni? – Úgy kérdezte, mintha útlevele, élelemre és friss vízre lenne szükségem. – 'Tavio pár nap múlva megint dolgozni fog.

– Miért olyan biztos ebben?

– Mert ez egy jó állás – felelte. – Nem hamar talál egy másik ilyet. És ezt ő is tudja.

– Gyakran volt eddig beteg?

– Nem. Biztos vagyok benne, hogy jó okkal maradt otthon. Szerintem egy háromnapos vírus döntötte ágynak. Sokakat elkapott.

A Galaxy halijában lévő nyilvános telefonról azonnal felhívtam Octavio számát. Legalább tízszer kicsengett, mire egy nő spanyolul beleszólt. Mondtam, hogy Octavio Calderóonnal akarok beszélni.

– *No está aquí* – közölte.

Megpróbáltam spanyolul. *Es enfermo?* Beteg? Nem tudom, megértett-e. Spanyol nyelvű válasza alapvetően különbözött attól a Puerto Ricó-i nyelvjárástól, ami New Yorkban oly gyakori. Amikor meg angolul válaszolt, olyan pontatlanul és erős akcentussal fogalmazott, hogy én nem értettem. *No está aquí*, ismételte, és ezt minden gond nélkül értettem. *No está aquí. No está aquí.* Nincs itt.

Visszamentem a hotelomba. A szobámban van egy részletes New York-térkép, amiben megnéztem a queensi Barnett sugárutat. Odalapoztam, és megkerestem. Woodside-ban volt. A térképet nézve azon gondolkodtam, mit keres egy ír környéken egy latin magánmunkásszálló.

A Barnett sugárút a Negyvenharmadik utcánál kezdődik, és a Woodside sugárútnál ér véget, alig tíz vagy tizenkét háztömb hosszú. Még válogathattam is, hogyan akarok odajutni. Mehettem az E- vagy az F-metróval, esetleg az

IRT Flushinggal.

Feltéve persze, hogy egyáltalán menni akartam.

A szobámból megint tárcsáztam a számát. A telefon most is sokáig kicsöngött. Egy férfi vette fel. – Octavio Calderón, *por favor* – mondtam.

– *Momento*. – Azzal elengedte a kagylót, ami odeverődött a falhoz. Egy ideig semmit nem hallottam, csak egy rádiót a háttérben, ami spanyol nyelvű műsort sugárzott. Mire a férfi visszajött, már éppen le akartam tenni.

– *No está aquí* – közölte, aztán mielőtt bármit is tudtam volna mondani, letette.

A térképet néztem, és azon gondolkodtam, hogy úszhatnám meg az utat Woodside-ba. A csúcsforgalom már megkezdődött. Ha elindulok, akkor végig állnom kell a metróon. És mit értem volna el azzal, hogy kimegyek? Közel egy órán keresztül állhatok egy szardíniásdobozhoz hasonló tömött metrókocsiban, hogy a végén valaki személyesen mondja meg nekem: *No está aquí*. Mi értelme volt ennek? A vakációja mögött vagy drog állt, vagy tényleg ágnak dőlt. Nem nagyon tudok belőle semmit sem kiszedni, akármelyik eset is áll fenn. Ha mégis sikerülne megtalálnom, akkor a *No está aquí* mondat helyett megkapom, hogy *No le se*. Nem tudom, nincs itt. Nem tudom, nincs itt. Nem tudom. . .

A fenébe is.

Joe Durkin ismét kihallgatta Calderónt szombat éjjel, nagyjából akkor, amikor én az összes utamba kerülő téglának és besúgónak a mondókámat ismételtam. Ugyanazon az éjjelen, amikor elvettem a fekete sráctól a fegyverét, és amikor Sunny Hendryx egy nagy adag altatót meg nyugtatót vett be vodkával és narancslével.

És erre tessék, másnap Calderón telefonált, hogy beteg. Egy nappal később meg egy férfi követett az AA-gyűlésre, majd figyelmeztetett, hogy szálljak le Kim Dakkinen ügyéről.

Megszólalt a telefon. Chance volt az. Már korábban is telefonált, hagyott is üzenetet, de nem várta meg, hogy visszahívjam.

– Hogy halad? – kezdte.

– Jól. Tegnap este figyelmeztettek.

– Figyelmeztették?

– Egy fickó azt mondta, ne keressem a bajt.

– Biztos, hogy Kimmel kapcsolatban mondta?

– Igen.

– Ismeri a fickót?

– Nem.

– És most mihez kezd?

Felnevettem. – Keresem a bajt – feleltem. – Woodside-ban.

– Woodside-ban?

– Queensben van.

– Tudom, hogy hol van. Mi történik ott?

Úgy döntöttem, hogy nem akarok belemenni. – Lehet, hogy semmi. És szeretném megspórolni magának az utat, de nem fog menni. Kimnek volt barátja.

– Woodside-ban?

– Nem, Woodside valami más. De az most már kész tény, hogy volt barátja.

Ő vette neki a nercbundát.

Sóhajtott. – Azt már elmondtam magának. Festett nyúl.

– Tudom, hogy az. Ott lóg a szekrényében.

– És?

– Volt egy másik bundája, tenyésztett nerc. Akkor viselte, amikor először találkoztam vele. És akkor is ezt viselte, amikor elment a Galaxy Downtownerbe, és megölték. Most a One Police Plazában őrzik.

– Mit keres ott?

– Bizonyíték. Lefoglalták.

– Mit bizonyít?

– Azt senki sem tudja. Elmentem, megnéztem, lenyomoztam. Beszéltem azzal a férfival, aki eladta Kimnek. Az ő neve szerepel a nyugtán, de egy férfi volt vele, aki készpénzben leszámolta az árát.

– Mennyit?

– Kétezer-ötszáz dollárt.

Chance egy ideig gondolkodott. – Talán csak átvert Kim – mondta végül. – Minden héten megtartott magának egy százast. Minden lány ezt csinálja. Észre sem veszem.

– A férfi fizetett, Chance.

– Talán Kim adta neki oda előtte. Ahogy az étteremben a nők az asztal alatt odaadják a férfinak a pénzt, hogy ne legyen nekik kellemetlen.

– Miért nem akarja tudomásul venni, hogy volt barátja?

– Ugyan már, Scudder – csattant fel. – Engem nem ez érdekel. Egész egyszerűen nem vagyok hajlandó elhinni. Ennyi.

Annyiban hagytam.

– Lehet, hogy nem is a barátja volt, hanem egy kuncsaftja – folytatta. – Van kuncsaft, aki úgy tesz, mintha nem az lenne, hanem egy különleges barát, aki készpénz helyett ajándékot akar adni. Talán most is ez történt.

– Talán.

– Maga szerint volt barátja?

– Igen, szerintem volt.

– És ő ölte meg?

– Nem tudom, ki ölte meg.

– De a gyilkos azt akarja, hogy felejtse el az egészet.

– Nem tudom – feleltem. – Talán a gyilkosságnak semmi köze nem volt a barátjához. Talán csak egy pszichopata ölte meg, ahogy a zsaruk is gondolják, és a barátja nem akarja, hogy belerángassák a nyomozásba.

– Nem volt köze a halálához, és ki akar maradni belőle. Erre gondol?

– Valami hasonlóra.

– Nem tudom, Scudder. Lehet, hogy nem kellene erőltetnie.

– Hagyjam abba a nyomozást?

– Talán. Figyelmeztették. Csak nem akarja megöletni magát emiatt.

– Nem – válaszoltam. – Nem akarom.

– Akkor mit fog csinálni?

– Most? Felülök egy queensi metróra.

– Woodside-ba.

– Oda.

– Ha akarja, elvihetem kocsival.

– Semmi bajom a metróval.

– Kocsival gyorsabb lenne. Ha akarja, felveszem a sofőrkalapomat, és ülhet hátra,

– Majd máskor.

– Ahogy akarja. Hívjon, ha végzett.

– Hívom.

Végül az IRT Flushinggal mentem, és a Rooseveltt sugárút és az Ötvenkettedik utca sarkán szálltam le. A metró csak Manhattan után jött fel a föld alól. Majdnem rossz helyen szálltam le, olyan nehéz volt megmondani, hol is vagyok. A megállók nevét annyira összefirkálták, hogy képtelen voltam elolvasni.

Miután felmentem a lépcsőn az utcára, előszedtem a térképemet, beazonosítottam, hogy hol vagyok, majd elindultam a Barnett sugárút felé.

Nem kellett sokáig sétálnom, hogy lássam, mit is keres egy latin magánmunkásszálló Woodside-ban. A környékről ugyanis eltűntek az írek. Volt még pár ír hely, mint például az Emerald Tavern és a Shamrock, de a legtöbb feliratot spanyolra cserélték le, a piacok helyett pedig a *bodegason* lehetett bevásárolni. A Tara Utazási Iroda ablakában olcsó repülőjegyeket hirdettek Bogotába és Caracasba.

Octavio Calderón egy sötét, kétemeletes épületben lakott. A teraszon öthat műanyag szék állt szétszórva, egy felfordított narancsdobozon magazinok feküdtek. A székekben senki sem ült, ami nem volt meglepő. Ilyen csípős időben senkinek sincs kedve a teraszon üldögni.

Megnyomtam a csengőt. Semmi sem történt. Hallottam, hogy bent beszélgetnek, szól a rádió. Megint csengettem. Egy alacsony, komor tekintetű, középkorú nő nyitott ajtót. – *Sí?* – kérdezte.

– Octavio Calderón – feleltem.

– *No está aquí.*

Lehet, hogy ő volt az, akivel először beszéltem telefonon. Nehéz volt megmondani, és nagyon nem érdekelt. Ott álltam a szúnyoghálós belső ajtó előtt, és megpróbáltam megértetni magam a spanyol és az angol keverékével. Egy idő után a nő elment. Nemsokára egy beesett arcú férfival jött vissza, gondosan nyírt bajusszal. Ő beszélt angolul. Közöltem vele, hogy Calderón szobáját akarom látni.

De Calderón nincs itthon, mondta.

– *No me importa* – válaszoltam. Én a szobáját akartam látni. De ott semmi látnivaló nincs, felelte a férfi értetlenül. Calderón nem volt otthon. Akkor meg miért akarom látni a szobáját?

Nem tagadták meg az együttműködést. Még akár segíteni is hajlandóak lettek volna. Egyszerűen csak nem értették, miért akarom megnézni Calderón szobáját. Amikor világossá vált előttük, hogy csak akkor szabadulnak meg tőlem, ha megmutatják, beadták a derekukat. A nőt követtem a folyosón, el a konyha mellett, fel a lépcsőn. Az első emelet túlsó végében megállt egy ajtó előtt, és kopogtatás nélkül kinyitotta.

A padlót linóleum borította, a régi vas ágykereten fekvő matracról lehúzták az ágyneműt, a falnál egy juharfa komód állt, az ablaknál egy kis íróasztal, előtte összecsucsható székekkel. A szoba másik oldalán a sarokban egy virágmintás takaróval letakart hintaszék. A mennyezetről két égő lógott.

És kész. Ennyi volt a szobában.

– *Entiende usted ahora? No está aquí!*

Gépiesen átkutattam a szobát. Ennél üresebb alig lehetett volna. A kis szekrényben nem volt semmi. A komód és az íróasztal fiókjaiban szintúgy. Még a port is kitörölték belőlük.

A beesett arcút tolmácsként használva kikérdeztem az asszonyt. Semmilyen nyelven sem tudott sokat mondani. Nem tudta, Calderón mikor ment el. Vasárnap, esetleg hétfőn. Hétfőn bejött a szobájába takarítani, és akkor vette észre, hogy mindent magával vitt. Érthető módon ezt úgy értelmezte, hogy a szobát újra kiadhatja. Az összes többi bérlőjéhez hasonlóan Calderón is hetente fizetett lakbért. Még maradt is pár napja az előző hetiből, de a jelek szerint volt hova mennie. Nem, egyáltalán nem szokatlan, hogy csak úgy elmennek a bérlők, és egy szót sem szólnak. Még akkor is hajlamosak erre, ha nincs lakbérhátralékuk. A lányával együtt alaposan kitakarították a szobát, és most már készen állt az új bérlőre. Nem lesz sokáig üres. Az ő szobái soha nem maradnak sokáig üresen.

Jó bérlő volt Calderón? *Sí*, kiváló bérlő, soha nem kevert semmi bajt. Csak kolumbiaiaknak, panamaiaknak és ecuadoriaknak adott ki szobát, és soha nem volt baj senkivel. Persze néha gyorsan kellett kiköltözniük a Bevándorlási Hatóság miatt. Lehet, hogy Calderónnak is ezért kellett ilyen gyorsan eltűnnie. De neki ehhez semmi köze. Az ő dolga a szobák takarítása meg a lakbér beszedése.

Calderónnak nem lehetett semmi gondja a bevándorlásokkal, ezt tudtam jól. Nem volt illegális bevándorló, különben nem kapott volna munkát a Galaxy Downtownerben. Egy nagy hotel nem alkalmaz külföldit zöldkártya nélkül.

Más oka volt, amiért ilyen sietve távozott.

Egy órán keresztül beszéltem a többi lakóval. A Calderónról kialakult kép nem sokat segített. Csendes, magának való fiatalember. A munkabeosztása miatt olyankor dolgozott, amikor a többiek otthon voltak. Senki nem tudott róla, hogy lett volna barátnője. Nyolc hónapig élt a Barnett sugárúton, és ez idő alatt sem férfi, sem nő nem látogatta meg, és a telefont is ritkán használta. Mielőtt ideköltözött, máshol élt New Yorkban, de azt senki sem tudta, hogy hol.

Drogozott? Mindenkit, akivel csak beszéltem, megrázott a feltételezés. Úgy láttam, hogy a komor asszony rendet tartott a házában. A bérlőinek rendes munkája volt, és tisztességes életet éltek. Ha Calderón marihuánát szívott, mondta az egyik lakó, akkor nem a szobájában. A főbérlő biztosan megérezte volna, és azonnal felszólítja, hogy költözzön el.

– Talán honvágya lett – tippelte egy sötét szemű fiatalember. – És hazarepült Cartagenába.

– Onnét származik?

– Kolumbiai. Szerintem Cartagenát mondott egyszer.

Ennyit sikerült megtudnom egy óra alatt. Hogy Octavio Calderón Cartagenából származik, de még ebben sem volt mindenki biztos.

HUSZONÖT

Durkint egy Donkin Donutsból hívtam fel a Woodside sugárúton. Nem volt fülke, a készülék ott lógott a falon. Tőlem pár méterre gyerekek játszottak azokkal az elektromos játékokkal. Másvalaki diszkózenét hallgatott egy irdatlan méretű hordozható rádión. A kezemmel eltakartam a kagylót a zajtól, így mondtam el Durkinnek, mire bukkantam.

– Letartóztatási parancsot adathatok ki lenne. Octavio Calderón, latin férfi, a húszas évei elején. Milyen magas? Egyhetven?

– Én soha nem találkoztam vele.

– Igazad van. Felhívom a hotelt, hogy adjanak róla személyleírást. Biztos vagy benne, hogy eltűnt? Pár napja beszéltem vele.

– Szombat éjjel.

– Bizony, szombat éjjel. Mielőtt Hendryx megölte magát.

– Még mindig öngyilkosság?

– Miért ne lenne az?

– Csak kérdeztem. Te beszéltél Calderónnal szombat éjjel, és azóta nem látta senki.

– Sokan így reagálnak, miután beszélek velük.

– Valami megijesztette. Szerinted te voltál?

Mondott valamit, de nem hallottam. Megkértem, hogy ismétlje meg.

– Azt mondtam, hogy nem nagyon figyelt rám. Szerintem be volt tépve.

– A szomszédjai szerint rendes gyerek volt.

– Az, rendes, kedves gyerek. Az a fajta, amelyiknek elborul az agya, és kiirtja a családját. Honnét hívsz? Mi ez a zaj?

– Egy Donkin Donutsból a Woodside sugárúton.

– Nem tudtál volna egy csendes bowlingpályát találni? Szerinted mi van Calderónnal? Halott?

– Mindent összepakolt, mielőtt elment. És valaki odatelefonált helyette a hotelba, hogy beteg. Szerintem ilyet nem szoktak tenni, amikor valakit meg akarnak ölni.

– Én is erre gondoltam.

– Talán hazament – mondta Durkin. – Ezek mindig hazamennek, tudod? Ma már új világ van. A nagyszüleim idejöttek, és Írországot csak a Treaty Stone Italkereskedés naptárján látták újra. Ezek a szarfaszúak, ezek havonta egyszer

repülőre ülnek, hazamennek, és már jönnek is vissza két csirkével meg egy újabb rokonnal. Lehet, hogy azért van, mert a nagyszüleim dolgoztak. Nem volt szociális segélyük, hogy beutazzák a fél világot.

– Calderón dolgozott.

– Ügyes gyerek, a hülye kis pöcs. Lehet, hogy megnézem a Kennedyről az elmúlt három napban indult járatokat. Honnét való?

– Valaki azt mondta, Cartagena.

– Mi az? Egy város? Vagy valamelyik kurva sziget?

– Azt hiszem, város. És vagy Panamában, vagy Kolumbiában, vagy Ecuadorban van, különben az asszony nem adott volna ki neki szobát. Talán Kolumbia.

– Az óceán gyöngye. A telefonálás passzol ahhoz, hogy hazament. Megkért valakit, hogy szóljon oda helyette. Így meglesz az állása, amikor visszajön. Nem telefonálhat minden délután Cartagenából.

– Miért költözött ki a szobából?

– Talán nem szeretett ott lakni. Talán jött a csótányirtó, és az összes kedvenc csótányát kinyírta. Talán lógott a lakbérrel, és nem akart fizetni.

– Az asszony szerint nem tartozott a lakbérrel.

Egy ideig hallgatott, majd vonakodva megszólalt. – Valaki megijesztette, és el akart tűnni.

– Úgy látszik, igaz?

– Attól tartok, hogy igen. Szerintem nem ment el a városból. Egy metró-megállóval odébb költözött, választott magának egy új nevet, bérelt egy új szobát. New Yorkban vagy félmillió illegális bevándorló él. Nem kell Houdininek lennie ahhoz, hogy ne találjuk meg.

– Ki tudja.

– Persze mindig lehetünk szerencsések. Először megnézem a halottasházakat, aztán a repülőtársaságokat. Akkor van egyáltalán esélyünk megtalálni, ha még az országban van, és nem holtan. – Felnevetett. Megkérdeztem, mi olyan vicces. – Mert ha halott, vagy hazarepült, amit nem bánnék, akkor semmire sem megyünk vele, nem igaz?

***

A visszaúton olyan metrókocsiban utaztam, amelyet még nem láttam. Szinte a felismerhetetlenségig szétverték. Egy sarokban ültem, és megpróbáltam küzdeni a rám törő csüggedés ellen. Az életem egy jégtábla volt, ami az óceán

közepén kezdett el széttörni, és minden darab más irányba úszott el. Ebben az ügyben semmi sem fog összejönni, és semmi sem fog kisülni belőle. Minden értelmetlen, kilátástalan és reménytelen.

Senki nem vesz már nekem smaragdokat. Senkinek nem fogok gyereket szülni. Senki sem fogja megmenteni az életemet.

A szép időknek vége.

Nyolcmillió halál. Köztük rengeteg különböző módszer azoknak, akik a „csináld magad” megoldást választják. A metróval sok gond van, de ha az ember elé veti magát, biztos lehet az eredményben. A városban annyi híd meg magas ablak van, az éjjel-nappal nyitva tartó boltokban bármikor lehet borotvapengét venni, meg ruhaszárító kötelet, gyógyszereket.

Az éjjeliszekrényem fiókjában volt egy.32-es, a hotelszobám ablaka meg elég magasan van, hogy a halál biztos legyen. De ilyesmit soha nem próbáltam, és valamiért tudtam, hogy soha nem is fogok. Vagy túlságosan félek, vagy túlságosan makacs vagyok, vagy az aktuális csüggedésem soha nem hatol annyira mélyre, mint gondolom. Valami hajt tovább.

Persze mindez nem igaz, ha iszom. Egyszer egy gyűlésen egy férfi azt mesélte, hogy az emlékezetkiesése után a Brooklyn-hídon tért magához. Egyik lábát már át is vetette a korláton, amikor rájött, hol is van. A lábát visszahúzta, lemászott, és gyorsan eltűnt onnan.

Mi van akkor, ha egy másodperccel később tér magához, és már mind a két lábát átvette a korláton?

Ha innék, jobban érezném magam.

A gondolatot nem tudtam kiverni a fejből. Az volt benne a legrosszabb, hogy tudtam: így van. Szörnyen éreztem magam, és ha ittam volna, az érzés eltűnik. Hosszú távon persze megbántam volna, mert később ugyanolyan pocékul éreztem volna magam, de akkor mi van? Hosszú távon mindannyian halottak vagyunk.

Eszembe jutott valami, amit egy gyűlésen hallottam. Mary mondta, az egyik állandó tag a St. Paul gyűlésein. Madárszerű nő volt, vékony hanggal, mindig jól öltözött, jól ápolt és nyugodt beszédű. Egyszer hallottam a történetét, és a jelek szerint már gyakorlatilag az utcán élt, amikor elérte a mélypontot.

Egyik éjjel ezt mesélte: – Tudjátok, szinte revelációerejű volt, amikor rájöttem, hogy nem kell jól éreznem magam. Sehol sincs leírva, hogy jól kell éreznem magam. Valahányszor ideges voltam, boldogtalan vagy feszült, mindig tennem kellett valamit ellene. De megtanultam, hogy ez nem igaz.

A rossz érzések nem fognak megölni. Az alkohol igen, de az érzéseim nem.

A metró belerobogott az alagútba. Ahogy beértünk a föld alá, egy pillanatra kialudtak a lámpák. De csak egy pillanatra. A fülemben hallottam Mary szavait, pontosan, tisztán artikulálva minden egyes szót. Láttam őt magam előtt, szép, vékony kezét az ölében, miközben beszélt.

Különös, hogy mik nem jutnak az ember eszébe.

Amikor leszálltam a metróról a Columbus Circle-nél, még mindig inni akartam. Elsétáltam jó néhány bár előtt, és elmentem a gyűlésre.

A szpíker egy nagydarab ír férfi volt Bay Ridge-ből. Zsarunak látszott, és kiderült, hogy az is volt. Húsz év szolgálat után vonult nyugdíjba, amit biztonsági őrként egészített ki. Az alkohol soha nem zavart be a munkájába és a házasságába, de az évek múlásával fizikailag kezdte tönkretenni. Egyre kevesebbet tudott inni, a másnapossága egyre rosszabb lett, mire az orvosa közölte vele, hogy májnagyobbodása van.

– Azt mondta, a piába akár bele is halhatok – mesélte. – Nem voltam én egy részeges csavargó, valami degenerált alkoholista, nem azért ittam, mert nem bírtam elviselni az életet. Csak szerettem meló után meginni egy sört, meg a tévé előtt még néhányat. Ha belehalok, akkor a pokolba az egészszel. Kijöttem az orvostól, és megfogadtam, hogy nem iszom többet. Nyolc évvel később pontosan ezt is tettem.

Egy részeg állandóan félbeszakította a beszélgetést. Egy jól öltözött férfi, aki nem akart bajt keverni. A jelek szerint mindössze képtelen volt nyugodtan ülni és hallgatni. Az ötödik vagy hatodik közbeszólása után néhányan kikísérték a teremből.

Én is jöttem gyűlésre, amikor emlékeztetkiesésem volt. Én is így viselkedtem?

Nem tudtam figyelni arra, amit hallok. Octavio Calderónon és Sunny Hendryxen gondolkodtam, meg azon, hogy milyen keveset értem el a nyomozásom során. Már a kezdettől fogva az események után rohantam. Találkozhattam volna Sunnyval, mielőtt megölte magát. Úgyis öngyilkos lett volna, és nem voltam hajlandó a vállamon hordani a halál terhét, de valamit megtudhattam volna tőle.

És beszélhettem volna Calderónnal, mielőtt eltűnt. Amikor először elmentem a Galaxy Downtownerbe, beszélni is akartam vele, de elfelejtkeztem róla, mert éppen akkor nem dolgozott. Lehet, hogy semmit nem tudtam volna meg tőle, de legalább megéreztem volna, hogy valamit titkol.

Csak akkor jutott eszembe megkeresni őt, amikor már összepakolt, és beleveszett a rengetegbe.

Az időzítésem pocsék volt. Mindig késésben jártam egy nappal, mindig kevesebb volt nálam egy dollárral, és rájöttem, hogy nem csak ebben az ügyben. Hanem ez az életem története.

Önts nekem egy italt, önts belém lelket.

A beszélgetés alatt egy Grace nevű nőt megtapsoltak, amikor bejelentette, hogy két éve józan. Én is csatlakoztam a többiekhez, és amikor csend lett, magamban számolni kezdtem. Ha ma este pia nélkül fekszem le, akkor egy hete vagyok józan.

A múltkor meddig jutottam? Nyolc napig?

Lehet, hogy új rekordot állítok be. Vagy nem. És holnap iszom egyet.

De nem ma este. Mert ma este nincs szükségem italra. Nem éreztem magam jobban, mint a gyűlés előtt. A magamról alkotott véleményem nem lett jobb. Az eredmény a kijelzőn ugyanazt mutatta, de korábban ez legalább egy italt jelentett volna, most meg nem.

Nem tudom, miért, de biztonságban voltam.

HUSZONHAT

A recepción egy üzenet várt, hogy hívjam fel Danny Boy Bellt. Tárcsáztam a számot. – Poogan's Pub – szólt bele egy férfi. Danny Boyt kértem, és vártam, amíg odahívták.

– Matt, szerintem be kellene ugranod ide – kezdte –, és meghívnod egy gyömbérré. Szerintem ezt kellene tenned.

– Most?

– Mikor máskor?

Már majdnem kiléptem az utcára, amikor megfordultam, visszamentem a szobámba, és elővettem a 32-est az éjjeliszekrényem fiókjából. Nem hittem, hogy Danny Boy csapdába csal, ugyanakkor azért az életembe nem mertem volna lefogni. Különben is, soha nem lehet tudni, miféle emberek isznak a Poogannél.

Előző éjjel figyelmeztettek. Az azóta eltelt órákat azzal töltöttem, hogy semmibe vettem a figyelmeztetést. A recepciós ezenfelül még megemlítette, hogy többen is kerestek, de üzenetet nem akartak hagyni. Lehet, hogy a dzseki férfi haverjai voltak, és emlékeztetni akartak, mit kellene tennem.

A revolvért zsebre vágtam, és leintettem egy taxit.

Danny Boy ragaszkodott hozzá, hogy ő fizessen. Magának vodkát rendelt, nekem gyömbért. Most is olyan elegáns volt, mint mindig, és amióta találkoztunk, még fodrászhoz is elment. Fehér fűrtjei rövidebbek lettek, manikűrözött körmein pedig szintelen körömlakkot láttam.

– Két dologgal is szolgálhatok neked – kezdte. – Egy üzenettel meg egy véleménnyel.

– Értem.

– Először az üzenet, ami figyelmeztetés.

– Sejtettem.

– El kellene felejtened Dakkinent.

– Különben?

– Különben? Az történik veled, ami vele. Vagy valami hasonló. Részletes figyelmeztetésre van szükséged, hogy el tudd dönteni, komolyan veszed vagy sem?

– Ki küldte az üzenetet, Danny?

– Nem tudom.

– Ki mondta? Ki beszélt veled? Egy égő csipkebokor?

Belekortyolt a vodkájába. – Valaki beszélt valakivel, aki beszélt valakivel, aki beszélt velem.

– Mint a csatárlánc.

– Ugye? Megmondhatnám neked, kivel beszéltem, de ezt soha nem teszem. Még ha meg is tenném, akkor se mennél vele semmire, mert nem tudnád megtalálni, ám ha mégis, akkor nem beszélne veled. És közben sanszos, hogy valaki el is intézne. Kérsz még egy gyömbért?

– Még ezt sem ittam meg.

– Látom. Nem tudom, ki küldte az üzenetet, Matt, de a küldöncöt látva nehézfiúk figyelmeztettek. Ami meg nagyon érdekes. Senkit sem találtam, úgy értem, egyetlen embert sem, aki Kimet Chance-en kívül más férfi társaságában látta volna. Namost. Ha egy olyan nagyágyúval járt a lány, akkor azt hinnéd, hogy a pasi körbehordozta, mint a véres kardot. De nem tette. Miért nem?

Bólintottam. Ha már itt tartunk, miért volt rám szüksége, hogy lelépjen Chance-től?

– Szóval ez volt az üzenet – folytatta Danny Boy. – Akarod a véleményt is?

– Persze.

– Az a véleményem, hogy hallgass az üzenetre. Vagy én öregszem túl gyorsan, vagy ez a város lett mocskosabb az elmúlt években. Manapság az emberek sokkal hamarabb húzzák meg a ravaszt, mint régen. Most alig kell valami ok arra, hogy öljenek. Tudod, hogy mire gondolok?

– Igen.

– Most csak akkor nem ölnek meg, ha okuk van rá. Hamarabb ölnek, mint nem. Lassan ez a válasz mindenre. Megmondom neked őszintén, ez engem megijeszt.

– Mindenkit.

– Pár nappal ezelőtt volt egy kis összezörrenésed Harlemben, igaz? Vagy valaki kitalálta?

– Mit hallottál?

– Hogy egy testvér neked esett egy sikátorban, és miután eljöttél, mind a két térde el volt törve.

– A hírek gyorsan járnak.

– Valóban. Persze ebben a városban nem egy angyalporon betépett punk a legveszélyesebb.

- PCP-t szedett?
- Nem azt szed mindegyik? Nem tudom. Én maradok a klasszikusoknál – emelte fel a poharát, és kortyolt bele a vodkájába. – Dakkinenre visszatérve – folytatta –, ha akarod, tudsz nekik üzeni.
- Mit akarnék üzeni?
- Azt, hogy leszállsz az ügyről.
- Ez nem fog megtörténni, Danny Boy.
- Matt...
- Emlékszel Jack Bennyre?
- Emlékszem-e Jack Bennyre? Persze hogy emlékszem Jack Bennyre.
- Emlékszel arra a történetére, amikor az utcán fegyvert fog rá egy rabló? „Pénzt vagy életet.” Benny sokáig nem válaszolt, nagyon-nagyon sokáig. Végül így felelt: „Még átgondolom.”
- Ez a válaszod? Hogy átgondolod?
- Ez a válaszom.

A Hetvenkettedik utcán behúzódtam egy papírbolt bejárata elé az árnyékba, hogy lássam, valaki követ-e a Pooganból. Öt percig csak álltam ott, és azon gondolkodtam, amit Danny Boy mondott. Páran kijöttek a bárból, de egyik sem látszott olyannak, aki miatt aggódnom kellett volna.

Odaléptem a járdaszegélyhez, hogy leintsek egy taxit, de eszembe jutott, hogy akár el is sétálhatok a Columbusig, hogy ott intsek le egyet, amelyik jó irányba megy. Mire odaértem, úgy döntöttem, hogy ennyi erővel haza is sétálhatok, az éjszaka szép volt, és az a tizenöt utcányi séta a Columbus sugárúton nem fog ártani.

Átmentem az úttesten, és a következő sarkon arra lettem figyelmes, hogy a kezem a kabátzsebemben van, és a revolvért fogom.

Vicces. Senki sem követett. Akkor meg mitől félttem?

Valami volt a levegőben.

Tovább sétáltam, és mindent megtettem, amit szombat éjjel elmulasztottam. A járdaszegélyhez közel mentem, távol az épületektől és ajtóktól. Jobbra és balra néztem, többször hátrafordultam, hogy jön-e mögöttem valaki. A revolvért nem engedtem el, ujjam végig a ravaszon tartottam.

Átmentem a Broadwayn, el a Lincoln Center és az O’Neal előtt. Egy sötét utcában jártam a Hatvanadik és Hatvanegyedik utca között, amikor meghallottam magam mögött egy kocsis csikorgó kerekeit. Megpördültem. Az autó egy taxi elé vágott, és egyenesen felém robogott. Talán a fékcsikorgás

miatt fordultam meg.

Levettem magam a járdára, az épület felé gurultam, a.32-est kirántottam a zsebemből. A kocsí most már velem egy vonalban volt. Azt hittem, nekiütközik a padkának, de nem. Az ablakok le voltak húzva, és valaki kinyúlt a hátsó ablakon, a kezében tartott valamit.

Célba vettem a revolverrel. Ott könyököltem a járdán, mindkét kezemmel a fegyvert fogtam. Ujjam a ravaszon.

A férfi kidobta az ablakon, amit a kezében tartott. Jesszusom, egy kézigránát, gondoltam. Ráemeltem a fegyvert, éreztem az ujjbegyem alatt a ravasz hidegét, remegett, mintha élt volna, és én megfagytam, képtelen voltam meghúzni azt a kibaszott ravaszt.

Az idő is megfagyott, mint amikor egy filmben kimerevítenek egy kockát. Tőlem nyolc vagy tíz méterre az üveg a falhoz csapódott, és darabokra törött. Egy üres üveg volt.

A kocsí meg egy kocsí. Figyeltem, ahogy dél felé halad a Kilencedik sugárúton, benne hat kölyök, hat részeg kölyök, és amilyen részegek voltak, még meg is ölhetek valakit. Ami nem több egy balesetnél. Ezek nem profi bérnyilkosok voltak, akiknek engem kellett volna megölniük. Hanem pár kölyök, akik többet ittak a kelletténél. Lehet, hogy elcsapnak valakit, összetörik a kocsit, ugyanakkor az is lehet, hogy épségben hazajutnak.

Lassan felálltam. A revolverre néztem a kezemben. Hála istennek, hogy nem löttem. Meg is ölhettem volna őket.

Nem rajtam múlt, én akartam. *Megpróbáltam*, hiszen logikusan arra a következtetésre jutottam, hogy ők akarnak engem megölni.

De képtelen voltam. A ravaszt akkor sem lettem volna képes meghúzni, ha nem részeg kölykök vannak a kocsiban, hanem profik, akik nem üres whiskysüveget tartanak a kezükben, hanem fegyvert. Megöltek volna, és én úgy halok meg, hogy egy töltött revolver van a kezemben, amit nem sütöttem el.

Jesszusom.

A fegyvert visszatettem a zsebembe. Kinyújtottam a kezem. Meglepve láttam, hogy nem remeg. Belül sem remegtem különösebben, és egyszerűen nem értettem, hogy miért nem.

Odamentem a törött üveghez, hogy biztos legyek benne, nem Molotov-koktél volt, ami valami isteni csoda folytán nem robbant fel. Csak cserepeket láttam. Enyhe whiskyszagot éreztem, benzinnel nyoma sem volt. Az egyik cserépdarabon még láttam is a címkét: J&B Scotch. A lámpa fénykörében a

többi cserép úgy csillogott, mint kisebb-nagyobb drágakövek.

Lehajoltam, és felemeltem egyet. A tenyerembe tettem, és úgy néztem rá, mint a cigány jövendőmondó a gömbjére. Donna versére gondoltam, és Sunny búcsúlevelére.

Sétálni kezdtem. Hogy ne rohanjak, mint az őrült.

HUSZONHÉT

– Úristen, milyen borostás vagyok – mondta Durkin. A cigarettacsikket beledobta a kávéja maradékába, majd végigsimított borostás arcán. – Meg kell borotválkoznom, le kell zuhanyoznom, és innom kell egyet. Nem feltétlenül ebben a sorrendben. Kiadtam a letartóztatási parancsot a kis haverod ellen. Octavio Ignacio Calderón y La Barra. Több neve van, mint neked meg nekem együttvéve. Ellenőriztem a halottasházakat is. Nincs egyikben sem. Legalábbis egyelőre.

Kihúzta íróasztala legfelső fiókját, és elővett egy kis tükröt meg egy villanyborotvát. A tükröt a bögréjének támasztotta, és nekiállt borotválkozni. A gép zümmögése alatt is beszélt. – Az aktában semmit nem találtam a gyűrűjéről.

– Nem bánod, ha én is belenézek?

– Szolgálj ki magad.

Megnéztem a jegyzőkönyvet, tudva, hogy a gyűrű nem lesz benne. Aztán megnéztem a helyszínen készült fotókat. Igyekeztem csak a kezére nézni. Egyik képen sem láttam nyomát gyűrűnek.

Ezt elmondtam Durkinnek is. Kikapcsolta a villanyborotvát, elvette a képeket, és alaposan megnézte mindet. – Nem látom rendesen – jegyezte meg. – Oké, ezen a kezén egyértelműen nincs gyűrű. Melyik is ez? A bal? A bal kezén nincs gyűrű. És itt, ezen a másikon, ezen sem látom. Ez most a jobb keze? Nem, ez is a bal. Várj csak, ezen a jobb keze van. Ezen sincs gyűrű. – Úgy fogta össze a fotókat, mint egy pakli kártyát, amit meg akar keverni. – Nincs gyűrű – nézett rám. – Ez mit bizonyít?

– Amikor találkoztam vele, viselt gyűrűt. Mind a két alkalommal.

– És?

– Eltűnt. A lakásában nincs. Az ékszeres dobozában ugyan van egy gyűrű, de az a ballagási, és nem azt láttam rajta.

– Talán rosszul emlékszel.

Megráztam a fejem. – A ballagási gyűrűben nem volt kő. Mielőtt idejöttem, megnéztem Kim lakásában az ékszeres dobozt. Az csak egy ronda, otromba ballagási gyűrű, amire több szöveget véstek a kelletténél. Nem azt viselte. Soha nem vette volna fel a nercbundájához.

Nem én voltam az egyetlen, aki így gondolta. Az üvegcserepekkel történt

kis kalandom után azonnal Kim lakásába siettem, ahonnét felhívtam Donna Campiont. – Matt Scudder vagyok – kezdtem. – Tudom, hogy késő van, de a verse egyik sorával kapcsolatban keresem.

– Milyen sor? – kérdezte. – Miféle versben?

– Amit Kimről írt. Adott nekem belőle egy példányt.

– Ó, igen. Adjon egy percet. Még nem vagyok teljesen ébren.

– Ne haragudjon, amiért ilyen későn hívom, de...

– Semmi gond. Melyik sorra gondol?

– „*Lépkedjen ezernyi borospalack-tűben / Kezén törött, zöld üveg csillogjon.*”

– A „csillogjon” nem jó.

– Itt van előttem a versben, és...

– Tudom, hogy mit írtam – felelte. – De akkor sem jó. Azt hiszem, át kell írnom. Mi van ezzel a sorral?

– A zöld üveg honnét jött?

– A törött borosüvegekből.

– Miért van zöld üveg a kezén? Mire utal?

– Ja, az – mondta. – Most már értem, mire gondol. A gyűrűjére.

– Volt egy zöldköves gyűrűje, igaz?

– Igen.

– Mióta volt meg neki?

– Nem tudom. – Átgondolta. – Akkor láttam először rajta, mielőtt nekiálltam a versnek.

– Biztos ebben?

– Legalábbis ekkor vettem észre először. Ami azt illeti, e nélkül nem is tudtam volna megírni a verset. Kék szeme és a zöld gyűrű kontrasztja nagyon megtetszett, de aztán a kéket végül már nem írtam bele a versbe.

Valami hasonlót már az első találkozásunk alkalmával is mondott, de akkor nem tudtam, miről beszél.

Donna nem volt biztos benne, hogy ez mikor történt. Mégis mikor kezdett el dolgozni a versen Kimről? Egy hónappal a halála előtt? Kettővel?

– Nem tudom – válaszolta. – Nehezen helyezek el eseményeket az időben. Az ilyesmire nem figyelek.

– De egy zöldköves gyűrűt viselt.

– Igen. Látom is magam előtt.

– Nem tudja, honnét volt a gyűrű? Kapta valakitől?

– Semmit nem tudok róla. Talán...

- Igen?
- Összetört egy borosüveget.

– Kim egyik ismerőse írt egy verset, abban említette a gyűrűt – magyaráztam Durkinnek. – És ott van Sunny Hendryx búcsúlevele. – Elővettem a noteszomat, és olvasni kezdtem. – „A ringlispírlől nem lehet kiszállni. Megragadta a rézgyűrűt, és az ujjá zöld lett. Senki nem vesz már nekem smaragdokat.”

Durkin elvette a noteszt. – Azt hiszem, ezzel a sorral is Kimre utalt: „Megragadta a rézgyűrűt.” És több is van még itt. „Senkinek nem fogok gyereket szülni. Senki sem fogja megmenteni az életemet.” Dakkinen nem volt terhes, ahogy Hendryx sem. Akkor meg mi a fenét zagyvál itt gyerekről? És egyiknek sem mentette meg senki az életét. – Becsukta a noteszt, és visszaadta. – Nem tudom, ezzel mire fogsz menni. Szerintem ezzel semmit sem lehet kezdeni. Ki tudja, mikor írta ezt Hendryx? Talán azután, hogy a pia meg a gyógyszerek hatni kezdtek. Szerinted milyen állapotban lehetett?

Mögöttünk két civil ruhás rendőr vezetett be egy fekete srácot a cellába. Egy másik asztalnál egy ráncos asszony válaszolt kérdésekre. Felemeltem a stósz tetejéről a legfelső fotót, és Kim Dakkinen brutálisan megcsonkított testét néztem. Durkin bekapcsolta a villanyborotvát.

– Azt nem értem – mondta –, hogy mire mész ezzel. Azt mondod, Kimnek volt barátja, tőle kapta a gyűrűt. Oké. Azt is mondod, hogy ez a barát vette neki a szőrmebundát. Utánamentél a bundának, kiderítetted, hogy valóban ez történt, de semmire nem mész vele, mert a férfi nem adta a nevét az üzlethez. A bunda alapján nem tudod megtalálni őt. Akkor hogyan fogod egy olyan gyűrű alapján, ami nincs is meg?

– Értelek.

– Az Sherlock Holmes-cucc, amikor nem ugat a kutya. Nos, neked van egy gyűrűd, ami eltűnt. Mit bizonyít ez?

– Eltűnt.

– El.

– Hova tűnt?

– Oda, ahova a víz a fürdőkádban. Le a lefolyón. Honnét tudjam, hogy hova tűnt?

– Nincs meg.

– És? Vagy magától lépett meg, vagy valaki elvitte.

– Kicsoda?

- Honnét tudjam?
- Tegyük fel, hogy akkor is rajta volt, amikor a hotelban megölték.
- Ezt nem tudhatod.
- Tegyük fel, jó?
- Oké, tegyük.
- Ki vitte el? Egy zsarú lehúzta az ujjáról?
- Nem – rázta a fejét. – Azt senki sem tenné. Vannak, akik a készpénzt elteszik, ezt mindketten tudjuk, de lehúzni egy gyűrűt egy gyilkosság áldozatának az ujjáról? – Megint megrázta a fejét. – Különben is, mindig többen voltak a holttest körül. Ilyet csak akkor csinál az ember, ha egyedül van.
- Mi van a szobaasszonnyal? Aki megtalálta a holttestét?
- Jesszusom, az ki van zárva. Én hallgattam ki a szerencsétlen asszonyt. Ránézett a holttestre, nekiállt sikítani, és még most is sikítana, ha bírna szusszal. Még egy hosszú bottal sem érintette volna meg.
- Akkor ki vitte el a gyűrűt?
- Feltéve, hogy rajta volt.
- Feltéve.
- A gyilkos.
- Talán szereti az ékszereket. Talán a zöld a kedvenc színe.
- Folytasd.
- Talán értékes. Annak nincs túl sok erkölcsi skrupulusa, aki embereket öl. Lehet, hogy a lopás is belefért neki.
- Pár száz dollárt a retiküljében hagyott, Joe.
- Talán nem volt ideje átkutatni.
- Ne mondd már. Lefürödni volt ideje, erre meg nem? Azt sem tudjuk, hogy nem kutatta át a retiküljét. Csak annyit tudunk, hogy a pénzt nem vitte el.
- És?
- De a gyűrűt igen. Arra volt ideje, hogy a véres kezéről lehúzza?
- Talán könnyen lejött. Mert bő volt.
- Miért vitte el?
- Ajándékba a hűgának.
- Van jobb ötleted?
- Nincs – felelte. – Nincs, az isten verje meg. Nincs jobb ötletem. Mire akarsz kilyukadni? Azért vitte magával, mert az alapján a nyomára tudtunk volna bukkanni?
- Miért ne?

– Akkor a bundát miért hagyta ott? Az tudjuk, hogy az a kibaszott barát vette neki. Nem használta a nevét, de honnét tudhatta, hogy az eladó mire emlékszik? Az isten szerelmére, elvitte magával a törülközőket, hogy ne maradjon utána egy rohadt fanszór sem, de a bundát otthagya. Most meg azt mondd, elvitte a gyűrűt. Miért most kerül elő ez a kurva gyűrű? Miért csak most hallok róla, amikor két és fél kibaszott hete nyomozunk az ügyben?

Nem mondtam semmit. Elővett egy doboz cigarettát, felém nyújtotta. Megráztam a fejem. Egyet kivett magának, meggyújtotta. Leszívta a füstöt, kifújta, majd beletúrt a hajába.

– Lehet, hogy valami bele volt vésve – mondta. – Az emberek gyakran vésetnek bele a gyűrűkbe. Kimnek Freddie-től, meg ilyenek. Szerinted erről van szó?

– Nem tudom.

– És ötleted van?

Eszembe jutott, mit mondott Danny Boy. Ha a barátnak ilyen keménygyerekek dolgoztak, akkor miért nem mutatkozott sehol Kimmel? És ha azok a keménygyerekek valaki másnak dolgoznak, akinek kapcsolatai vannak, és aki figyelmeztetéseket küldözget, nos, ő hogyan passzol a barátról alkotott teóriához? Ki a fene volt ez a könyvelő kinézetű alak, és miért nem akadtam a nyomára?

És miért vitte el a gyilkos a gyűrűt?

Benyúltam a zsebembe. Éreztem a fegyver hideg fémjét, alatta meg egy kis darab törött üveget, ami ezt az egészet elindította. Elővettem, és megnéztem. Durkin megkérdezte, mi az.

– Zöld üveg – feleltem.

– Mint a gyűrű.

Bólintottam. Elvette tőlem az üvegcserepet, a fény felé tartotta, aztán visszajuttatta a tenyerembe. – Nem tudjuk, hogy rajta volt-e a gyűrű a hotelban – jelentette ki. – Csak feltételeztük a vita kedvéért.

– Tudom.

– Talán a lakásában van. És valaki onnét vitte el.

– Ki?

– A barátja. Tegyük fel, hogy nem ő ölte meg, hanem egy ÉZSZ, ahogy azt az elejétől kezdve mondom...

– Te tényleg használod ezt a rövidítést?

– Te is tudod, hogy azt a rövidítést használod, amelyiket mondják. Tegyük fel, hogy az érzelmileg zavart személy – nézett rám – megölte a lányt, a

barátja meg izgulni kezdett, hogy valahogyan őt is belekeverik. Szóval elmegy a lány lakásába, amihez van kulcsa, és elhozza a gyűrűt. Lehet, hogy más ajándékokat is vett neki, és azokat is magával vitte. A bundát nem tudta, mert az a hotelban volt. Ez az elmélet miért rosszabb annál, mint hogy a gyilkos lehúzza a lány véres kezéről a gyűrűt?

Mert nem egy pszichopata ölte meg, gondoltam. Mert egy pszichopata nem küldene keményfiúkat, hogy elijesszen az ügytől, nem üzengetne nekem Danny Boyon keresztül. Mert egy pszichopata nem foglalkozott volna a kézírásával a bejelentőlapon, ujjlenyomatokkal a hotelszobában, nyomokkal a törülközőn.

Hacsak nem egy Hasfelmetsző Jack típusú gyilkosról beszéltünk, aki mindent kitervel, és elővigyázatos. De nem, a gyilkos nem ilyen volt, a gyűrű valami jelentőséggel bírt. Jelentett valamit, jelentenie kellett valamit.

Durkin telefonja megszólalt. Felvette, beleszólt. – Joe Durkin. – Néha morogva egyetértett, de jobbára csak hallgatott, többször rám nézett, és közben jegyzetelt.

Odamentem a kávéautomatához, és vettem mindkettőnknek. Hirtelen nem emlékeztem, mivel issza, aztán eszembe jutott, milyen pocsék a kávé, ezért tettem mindkét papírpohárba tejszínt és cukrot.

Még mindig telefonált, amikor visszamentem az asztalához. Elvette a kávé, köszönetképpen bólintott, belekortyolt, rágyújtott. Fogtam Kim aktáját, és elkezdtem olvasni az elejéről, remélve, hogy rábukkanok valamire, ami majd előrelelendít. A Donnával folytatott beszélgetésre gondoltam. Mi baja volt azzal a szóval, hogy „csillogjon”? Nem csillogott a gyűrű Kim kezén? Emlékszem, mennyire megcsillant rajta a fény. Vagy csak emlékeket hamisítok, hogy passzoljanak a teóriámhoz? Volt egyáltalán bármiféle elméletem? Egy hiányzó gyűrű, aminek még csak a létezését sem tudtam bizonyítani. Egy vers, egy búcsúlevél, meg az én ostoba elszólásom a Smaragdváros nyolcmillió történetéről. A gyűrű indította el a folyamatot a tudatalattimban? Vagy csak azonosultam a sárga téglával kikövezett úton járó kis csapattal, azt kívánva, bárcsak lenne agyam, szívem és bátorságom?

– Ez bosszantó – mondta Durkin. – Értem. Maradj, ahol vagy, oké? Mindjárt ott vagyok.

Letette, rám nézett. A tekintetében az önelégültség vegyült valamivel, ami akár sajnálat is lehetett.

– Powhattan Motel. Tudod, hogy hol van? – kérdezte. – Ahol a Queens Boulevard keresztezi a Long Island autópályát. Rögtön a kereszteződésnél. Vagy az Elmhurstnél, vagy a Rego Parknál.

– És?

– Ez egy kúrós motel. Néhány szobában vízágy, a tévében pornófilmek. Oda járnak az emberek megcsalni a másikat, pár órára kivesznek egy szobát, aztán adj a testének. Egy éjjel öt-hat alkalommal is kiadják ugyanazt a szobát. A legtöbben készpénzzel fizetnek. Igencsak jól lehet keresni egy ilyen motellel.

– És?

– Pasi odavezetett, kivett egy szobát. Ezekben a motelekben azonnal rendbe kell tenni a szobákat, mielőtt elmennek a vendégek. A recepciós meglátja, hogy a pasi kocsija eltűnt. Odamegy a szobához, az ajtón ott lóg a „Ne Zavarjon” tábla. Kopog, nincs válasz, megint kopog, megint nincs válasz. Kinyitja az ajtót. Szerinted mit talált?

Vártam.

– Egy Lennie Garfein nevű zsarú ment ki a helyszínre. Amikor meglátta, mi történt, azonnal a Galaxy Downtowner jutott az eszébe. Vele beszéltem. Persze addig nem sokat tudunk, amíg a halottkém meg nem nézi a szúrások irányát, mélységét, de elsőre pont olyanak hangzik, mint a gyilkosság a hotelban. A gyilkos lezuhanyozott, és magával vitte a törülközőket.

– A nő...

– Igen?

Nem lehetett Donna. Nemrég beszéltem vele. Fran, Ruby, Mary Lou...

– Chance egyik nője volt?

– Honnét a jó istenből tudnám, kik Chance női? – kérdezte. – Szerinted nyilvántartok minden stricit a városban?

– Akkor ki az?

– Nem volt nője az senkinek – felelte. Elnyomta a cigarettáját, és már vette is elő az újat a dobozból, amikor meggondolta magát, és visszatette. – Nem is nő volt.

– Hanem...

– Hanem?

– Calderón? Octavio Calderón, a recepciós.

Felnevetett. – Jesszusom, miféle agyad van neked. Te tényleg értelmet keresel mindenben. Nem nő volt, és nem is Calderón. Hanem egy transzszexuális kurva Long Island Cityből. Garfein szerint éppen műtét előtt állt. A mellei már megvoltak, bennük a szilikon, de a nemi szerve még egy férfié. Jól hallod. Férfi nemi szerv. Jesszusom, milyen egy világ. De ma este megműtötték, ahogy kell. Machetével.

Csak ültem ott némán, bénultan. Durkin felállt, a vállamra tette a kezét. –
Lenn vár egy kocsi. Kimegyek, megnézem a helyszínt meg a holttestet. Akarsz
jönni?

HUSZONNYOLC

A holttest még ott volt a szobában, kiterülve az ágyon. Teljesen kivérzett, amitől a bőrének olyan színe lett, mint a megfakult porcelánnak. Mindössze a szinte felismerhetetlenségig megcsonkított férfi nemi szerv utalt arra, hogy az áldozat férfi volt. Az arca ugyanis egy nőé volt. Bőre sima és szőrtelen, teste vékony, de telt mellű.

– Elég könnyű lehetett bedőlni neki – magyarázta Garfein. – Mert az első műtéten már átesett. A mellnagyobbításon, az ádámcsutka eltávolításán, a járomcsontok átfaragásán. Meg persze a hormoninjekciókon. Emiatt nincs sem arcszőrzet, sem testszőr. Nézd meg a sebet a bal mellén. Látod a kilógó szilikont?

Vér mindenütt, a levegőben a friss halál szaga. Nem egy többnapos holttest gyomorforgató bűze, nem a rothadás, hanem egy mészárszék és a friss vér torokkaparó, borzalmas szaga. Nem fordult fel a gyomrom, csak szinte elnyomott a levegő melege és sűrűsége.

– Még szerencse, hogy felismertem – folytatta Garfein. – Így rögtön tudtam, hogy egy prosti, és ekkor ugrott be a kapcsolat a te ügyeddel, Joe. Az is ilyen véres volt?

– Ugyanilyen – felelte Durkin.

– Felismerted? – kérdeztem.

– Azonnal. Nem olyan régen együtt dolgoztam a puncikommandóval Long Island Cityben. Van egy külön utca a strichelő kurváknak már vagy negyvenötven éve. Na, oda egyre több középosztálybeli család költözik, a befektetők felvásárolják a régi házakat, felújítják, átalakítják őket. A családok szépen aláírják a bérleti szerződést, nappal, amikor minden szép és tiszta, aztán jön az este, meglátják a lányokat, és csapatokban mennek a rendőrségre, hogy tisztítsák meg az utcákat. – Az ágyon fekvő holttestre mutatott. – Őt is legalább háromszor tartóztatták le.

– Mi a neve?

– Melyiket akarod? Mert ezeknek több is van. Az utcán Cookie-nak hívták. Ez ugrott be, amikor megláttam. Aztán betelefonáltam a kapitányságra, hogy keressék elő az aktáját. A Sara nevet használta, de bár micváját még Mark Blausteinként tartották.

– Volt bár micvája?

– Ki tudja? Engem nem hívtak meg. Csak arra akarok kilyukadni, hogy ez egy szép zsidó lány a Floral Parkból. Egy szép zsidó lány, aki egyszer egy helyes zsidó fiú volt.

– Sara Blaustein? Azaz Sara Blue. Azaz Cookie. Látod a lábát meg a kezét? Túl nagyok egy nőhöz képest. Innét lehet azonnal kiszűrni a transzszexuálisokat. Persze nem tévedhetetlen a módszer, mert vannak nagy kezű nők meg kis kezű férfiak. Te is bedőltél volna, hogy nő, igaz?

Bólintottam.

– Szerintem csak pár napja vagy hete lehetett hátra a műtétig. A törvény szerint egy évig kell nőként élniük, mielőtt a tébé fizeti az operációt. Mert ezeknek jár a tébé. Egy éjjel tíz vagy húsz kuncsaftot zavarnak le, mindegyik egy gyors francia a kuncsaft kocsiában, darabonként tíz vagy húsz dollárért. Számold csak ki, mennyit keresnek hetente. Ezeknek jár a tébé, amelyiknek van gyereke, annak is, meg minden második stricinek.

Garfein és Durkin egy ideig még hergelték egymást, közben a technikusok szorgalmasan rögzítették a nyomokat: fotóztak, ujjlenyomatokat kerestek. Végül hagytuk, hadd dolgozzanak, és kiálltunk a parkolóba.

– Tudod, hogy mi ez? – kérdezte Durkin. – Ez egy kibaszott Hasfelmetsző Jack.

– Tudom – bólogatott Garfein.

– A többi vendéget kihallgattatok? Csak hallottak valamit.

– Viccelsz? Ezek sutyiban járnak ide megcsalni a férjüket, feleségüket. Szerinted mit hallottak? „Nem láttam semmit, nem hallottam semmit.” Meg ha üvöltött is, a vendégek azt hitték, baromi jól érzi magát. Már ha nem voltak túlságosan elfoglalva azzal, hogy ők jól érezzék magukat.

– Először kivesz egy szobát egy tisztességes belvárosi hotelban, telefonon rendel egy első osztályú call girlt. Aztán az utcán összeszed egy strichelő kurvát, és egy lerohadt hotelba viszi. Szerinted meglepte, amit Cookie alsógatyájában talált?

Garfein vállat vont. – Lehet. De az utcai kurvák fele női ruhába öltözött buzi. Van, ahol szinte mindegyik az.

– A West Side dokkjaiban például.

– Azt hallottam – felelte Garfein ha az ember beszél a kuncsaftokkal, kiderül, hogy még jobban is szeretik. Mert egy pasi jobban le tudja szopni őket. Persze a kuncsaftok nem buzik, mert ők csak élvezik a mókát.

– Hát tudod... – ingatta a fejét Durkin.

– Akár tudta, akár nem, szerintem nem rázta meg. Látod, elintézte rendesen.

- Szerinted lefeküdt vele?
- Nehéz megmondani, hacsak nincsenek spermamennyiségek a lepedőn. Nem hiszem, hogy Cookie-nak ez lett volna ma az első menete.
- Lezuhanyozott?
- Garfein széttárta a karját. – Nézd meg te magad. A recepciós azt mondja, pár törülköző eltűnt. Amikor áthúzzák a szobákat, mindig két fürdőlepedőt és két kéztörülőt tesznek a fürdőbe. A két fürdőlepedő eltűnt.
- Azokat a Galaxyből is elvitte.
- Akkor sanszos, hogy innét is. Bár egy ilyen szutykos lebuiban nem lehet tudni. Nem lehetünk benne biztosak, hogy a szobákat minden egyes alkalommal áthúzzák. Na meg a fürdőszoba. Gyanítom, hogy azt se sikálják ki, valahányszor új vendég jön.
- Talán találtok valamit.
- Talán.
- Ujjlenyomatot, valamit. Láttál bőrmaradványokat a körme alatt?
- Nem, de ez nem jelenti azt, hogy a labor sem fog. – Egy izom rángani kezdett az állkapcsában. – Egyvalamit megmondok. Hálát adok Istennek, hogy nem vagyok halottkém meg helyszínelő technikus. Épp elég szar dolog zsarunak lenni.
- Ámen – bólintott Durkin.
- Ha az utcán szedte fel – jegyeztem meg –, akkor talán látta valaki beszállni őt a kocsiába.
- Két nyomozó már ott van, és a lányokat hallgatja ki. Talán jutunk valamire. Ha láttak valamit, ha emlékeznek, ha hajlandóak beszélni.
- Kicsit sok a „ha” – jegyezte meg Durkin.
- A recepciós látta – mondtam. – Mire emlékszik?
- Nem sokra. De kérdezzük meg megint.

***

A recepciós bőre sápadt volt a sok éjszakázástól, szeme vörös. A lehetetlen alkoholt éreztem, de nem úgy nézett ki, mint egy alkoholista. Arra tippeltem, hogy az itallal csak erőt akart önteni magába, miután felfedezte a holttestet. Nem sokat segített rajta, alig tudott érdemi információval szolgálni. – Ez egy rendes hely – ismételte. A kijelentése olyan abszurd volt, hogy nem is reagáltunk rá. Talán arra akart utalni, hogy a gyilkosság nem mindennapos dolog náluk.

Cookie-t nem látta. A férfi, aki feltehetően megölte őt, egyedül jött be, kitöltötte a bejelentőt, készpénzzel fizetett. Ez egyáltalán nem szokatlan. Az is gyakori, hogy a nő a kocsiban vár, amíg a férfi kiveszi a szobát. A gyilkos nem az iroda előtt parkolt le, így a recepciós nem is látta a kocsit.

– De arra figyeltem, hogy eltűnt – emlékeztette Garfein. – Innét tudta, hogy a szoba üres.

– De nem volt az. Kinyitottam az ajtót, és...

– Azért hitte, hogy a szoba üres, mert a kochi nem állt ott előtte. Honnét tudta, hogy elmentek a szobából, ha egyszer nem is látta az autót?

– A parkolóhely üres volt. Minden szoba előtt van egy, ugyanaz a száma, mint a szobának. Kinéztem, láttam, hogy a parkolóhely üres, ami azt jelentette, hogy a kocsival elmentek.

– Mindig a szoba előtt parkolnak?

– Ott kellene.

– Az embereknek sok mindent meg kellene tenniük. Adót fizetni, nem köpködni az utcán, csak a zebrán átmenni. Jön egy fickó, alig várja már, hogy előkapja a farkát, és arra figyel, hogy jó helyen parkoljon le? Maga látta a kocsit.

– Én...

– Kinézett egyszer, talán kétszer, látta a kocsit a szoba előtt parkolni. Aztán később megint kinézett, ekkor már nem látta ott az autót. Ekkor gondolta úgy, hogy elmentek. Így történt?

– Azt hiszem.

– Írja le nekem az autót.

– Tényleg nem néztem meg. Csak annyira, hogy ott van-e.

– Milyen színű?

– Sötét.

– Fantasztikus. Kétajtós? Négyajtós?

– Nem emlékszem.

– Új? Régi? Milyen típus?

– Nem lehetett régi – felelte. – Amerikai. Nem külföldi. Amikor még gyerek voltam, minden kochi más volt. Most meg mindegyik ugyanúgy néz ki.

– Ebben igaza van – jegyezte meg Durkin.

– Kivéve az American Motors autóit – folytatta a férfi. – A Gremlin, a Pacer meg a többiek. Azokat rögtön fel lehet ismerni. A többi mind ugyanolyan.

– Akkor ez nem Gremlin volt, és nem is Pacer.

– Nem.

– Szedán? Vagy kombi?

– Őszinte leszek – sóhajtott a recepciós. – Csak annyit láttam, hogy egy kocsit. Minden más ott van a bejelentőn.

– A bejelentőn?

– Mi máson? Mindenkinek ki kell töltenie.

A lap ott feküdt az asztalon, és egy átlátszó műanyag lap védte az ujjlenyomatokat, amíg a technikusok el nem viszik. *Név: Mariin Albert Ricone. Cím: Gilford Way 211. Város: Fort Smith, Arkansas. Gépjármű típusa: Chevrolet. Gyártási év: 1980. Ajtók száma: 4. Szín: Fekete. Rendszám: LJK-914. Aláírás: M. A. RICONÉ.*

– Nekem úgy tűnik, ugyanaz a kézírás – mondtam Durkinnek. – De a nyomtatott betűk miatt nehéz megmondani.

– A szakértők megmondják. Azok azt is megmondják, machetét használt-e. A fickó szereti az erődöket. Észrevetted? Fort Wayne, Indiana, és Fort Smith, Arkansas.

– Valami rendszer kezd kialakulni – közölte Garfein.

– Ricone – ismételte Durkin. – Biztosan olasz.

– M. A. Ricone. Nem ő találta fel a rádiót?

– Marconi – felelte Durkin.

– Majdnem. A múltkor mit is használt?

– Charles Owen Jones – válaszoltam.

– Szereti a középső neveket. Biztos azt hiszi magáról, hogy milyen kurva okos.

– Nagyon okos.

– Az okosoknál, az igazi okostojásoknál mindennek van jelentősége. Ott van a Jones. A szlengben ez függést jelent. Heroin Jones. Heroinfüggő. Ezt mondja a drogos is. A Jonesa száz dollárba kerül. Ennyit költ heroinra egy nap.

– Igazán örülök, hogy ezt elmagyaráztad – nézett Garfeinre Durkin.

– Csak próbálok segíteni.

– És mi van a rendszámmal?

– Ugyanaz, mint a név meg a cím. Fel fogom hívni az arkansasi gépjárműnyilvántartót, de csak pocsékolom az időmet. Egy ilyen helyen még azok a vendégek is hamis rendszámot adnak meg, akik nem gyilkolni jöttek, csak kefélni. Ráadásul nem is a szoba előtt, hanem mögötte parkolnak le, hogy a recepciós ne is lássa a kocsit. Akit azonban nem is érdekel, igaz? – nézett rá

Garfein.

– Egy törvény sem írja elő, hogy meg kell nézнем – közölte a recepciós.

– És persze álnevet ad meg mindenki. Különös, hogy az emberünk a Galaxyben a Jonest használta, itt meg a Riconét. Gyanítom, hogy itt a szokottnál több vendéget hívnak Jonesnak, Smithnek meg Brownnak. Igaz?

– Arra sincs törvény, hogy meg kell nézнем a jogosítványukat – felelte a férfi.

– A jeggyűrűt sem, ugye?

– A jeggyűrűt sem, és a házassági anyakönyvi kivonatot sem kell elkérnem. Felnöttekről van szó, semmi közöm hozzá, hogy mit csinálnak.

– Talán a Ricone jelent valamit olaszul – vetette fel Garfein.

– Végre használod az eszed – nézett rá Durkin, majd megkérdezte a recepcióst, hogy van-e olasz szótára. A férfi döbbenten bámult rá. – És ezt a helyet hívja maga motelnek – rázta a fejét Durkin. – Fogadok, hogy biblia sincs a szobákban.

– De igen, majdnem mindegyikben.

– Komolyan? Rögtön a tévé mellett, amiben csak pornó megy, igaz? Hogy a vízágyról is lehessen érní.

– Csak két szobában van vízágy – magyarázta a szerencsétlen. – Azok drágábbak is.

– Még szerencse, hogy Mr. Ricone ilyen szarrágó – mondta Garfein. – Cookie még a végén vízbe fulladt volna.

– Meséljen nekem erről a férfiről – nézett a recepciósra Durkin. – írja le nekem.

– Már elmondtam.

– És még jó párszor el fogja mondani. Újra meg újra. Milyen magas volt?

– Magas.

– Velem egymagas? Alacsonyabb?

– Én...

– Mit viselt? Volt rajta kalap? Nyakkendő?

– Nem emlékszem pontosan.

– Besétál az ajtón, szobát kér. Kitölti a bejelentőt. Kápéval fizet. Ha már itt tartunk, mennyit kér egy szobáért?

– Huszonnyolc dollárt.

– Ez nem is olyan rossz. A pornófilmekért külön kell fizetni?

– Igen.

– Huszonnyolc dollár kifejezetten nem rossz, ha egy éjszaka többször is

kiadja. Hogyan fizetett magának?

– Már mondtam. Kézpénzzel.

– Úgy értem, milyen címletekben? Mit adott magának? Két tizenöt dollárost?

– Kettő...

– Egy húszast meg egy tízest?

– Azt hiszem, két húszast.

– Maga meg visszaadott neki tizenkét dollárt? Várjon csak, az adót még nem számoltuk bele.

– Adóval együtt huszonkilenc dollár és negyven cent.

– Adott magának negyven dollárt, maga meg visszaadott belőle.

Valami felvillant a férfi szemében. – Két húszast adott és negyven centet

– felelte. – Én meg visszaadtam neki egy tízest meg egy egydollárost.

– Na látja. Mégis emlékszik.

– Aha. Erre igen.

– Most mondja el szépen, hogy nézett ki. Fehér férfi?

– Persze. Fehér.

– Kövér? Sovány?

– Vékony, de nem sovány.

– Szakáll?

– Nem.

– Bajusz?

– Talán. Nem emlékszem.

– De valami mégis van, ami megmaradt a maga emlékezetében.

– Micsoda?

– Ezt próbáljuk meg kideríteni, John. Ez a neve, igaz? John?

– Jack.

– Oké, Jack. Jól csinálja. Milyen volt a haja?

– Nem figyeltem meg a haját.

– Dehogyanem. Odahajolt, hogy kitöltse a bejelentőlapot. Látta a feje búbját. Emlékszik?

– Én nem...

– Kopaszodott?

– Én nem...

– Majd az egyik rajzolóval összeeresztjük – sóhajtott a Durkin. – Csak összehoznak valamit. És ha egy szép napon az a köcsög pszichopata rálép a

saját farkára, amikor a helyszínen elkapjuk, akkor pont annyira fog hasonlítani a fantomképre, mint én arra a kurva Sara Blausteinre. Olyan volt, mint egy nő, ugye?

– Leginkább egy hentesbolt kirakatára hasonlított.

– Tudom. Egy hentesbolt kirakata. – A kocsijában ültünk, és a Queensboro hídon zötykölődtünk. Az ég már kezdett világosodni. Már túl voltam a fáradtságon, tépett érzelmeim veszélyesen közel kerültek a felszínhez. Éreztem a sebezhetőségemet. A legkisebb impulzusra sírásban vagy nevetésben tudtam volna kitömi.

– Azért érdekelne, milyen érzés lehetett – mondta Durkin.

– Micsoda?

– Egy ilyen kinézetű kurvát felszedni. Akár az utcán, vagy egy bárban. Elviszi az ember valahova, levetkőzik, és ott lóg a meglepetés. Vagy áll. Mit csinál ilyenkor az ember?

– Nem tudom.

– Persze ha meg lett volna műtve, akkor az ember soha nem tudja meg. A keze nem is volt nagy. Vannak kis kezű férfiak meg nagy kezű nők.

– Aha.

– Ha már a kezéről beszélek. Volt rajta pár gyűrű. Észrevetted?

– Igen.

– Mindegyik kezén egy.

– És?

– Nem vitte el őket.

– Miért vitte volna el a gyűrűit?

– Azt mondtad, hogy Dakkinenét elvitte.

Nem válaszoltam semmit.

Halkan megszólalt. – Matt? Még mindig nem hiszed, hogy Kim Dakkinennel egy pszichopata végzett?

Éreztem, ahogy a düh egyre erősebb hullámokban tölt el, mint amikor egy vérrögöt akar eltolni az útjából a véráram. Csak ültem, és minden erőmmel azon voltam, hogy legyőzzem.

– És ne gyere nekem a törülközőkkel. Ez egy állat, egy kibaszott pszichopata, aki előre tervez, és a saját szabályai szerint játszik. Nem ő az első. Találkoztunk már ilyenekkel.

– Joe, figyelmeztettek, hogy szálljak le az ügyről. Méghozzá profi módon figyelmeztettek.

– És? Kimet megölte egy pszichopata, de attól még lehetett az életében

olyasmi, amit a barátai nem akarnak, hogy kiderüljön. Talán volt barátja, egy nő férfi, ahogy gondolod, aki még akkor sem akarná, hogy kutakodj, ha a lány skorbutban halt meg.

A régről ismert szöveget ismételtam magamban. *Jogában áll hallgatni.* És ezt a jogot gyakoroltam is.

– Hacsak nem hiszed, hogy Kim és Sara Blaustein valamilyen módon kapcsolatban álltak egymással. Mittudomén, régen egymástól elszakadt nővérek. Illetve testvérek. Báty meg hűg. Vagy fiútestvérek, mert Dakkinen már évekkel ezelőtt megoperáltatta magát. Szokatlanul magas nő volt, igaz?

– Talán Cookie csak elterelő hadművelet.

– Miért?

Megfogadtam, hogy nem beszélek, mégis folytattam. – Talán azért ölte meg, hogy összezavarjon minket – mondtam. – Hogy úgy tűnjön, véletlenszerű gyilkosságokról van szó. Hogy ne keressük az indokot, ami miatt megölte Dakkinent.

– Összezavarjon minket? Matt, sehol nem tartunk a nyomozásban. Még egy kibaszott gyanúsítottunk sincs.

– Tudom.

– Egy biztos. Most behúzzunk. Semmitől sem gőzöl be jobban a sajtó, mint a véletlenszerű gyilkosságoktól. Az olvasók két pofára zabálják. Ha csak a leghalványabb lehetőség van a Hasfelmetsző Jackkel kapcsolatos párhuzamra, a szerkesztők meg fogják ragadni. Most kezdődik csak a tánc.

– Gondolom.

– Tudod, mi vagy te, Scudder? Konok.

– Lehet.

– Az a te bajod, hogy egymagad dolgozol, és egyszerre csak egy ügyet vállalsz. Annyi ügy van az asztalomon, hogy boldogan szabadulok meg bármelyiktől. De veled éppen az ellenkezője az igaz. Te addig kapaszkodsz egybe, amíg csak lehet.

– Erről lenne szó?

– Nem tudom. Nagyon úgy néz ki. – Bal kezét levette a kormányról, és megütögte a karomat. – Nem akarok szarakodni – mondta. – Látok egy ilyen ügyet, amikor valaki fel van aprítva, akkor az egészre fedőt akarok tenni, de mindenhol kitüremkedik. Jó munkát végeztél.

– Tényleg?

– Nem kérdés. Sok mindent nem vettünk észre. Lehet, hogy könnyebben a nyomára jutunk ennek a pszichopátának azzal, amit kiderítettél. Ki tudja.

Én biztosan nem. Csak egyet tudtam: fáradt voltam.

Durkin elhallgatott, ahogy beértünk a városba. A hotelom előtt rálépett a fékre. – Amit Garfein mondott – fordult felém az ülésen. – Talán a Ricone jelent valamit olaszul.

– Nem lesz nehéz megnézni egy szótárban.

– Persze hogy nem. Az lenne a jó, ha mindent ilyen egyszerűen ki lehetne deríteni. Megnézzük a szótárban. Ki tudja. Lehet, hogy annyit jelent: Jones.

Felmentem a szobámba, levetköztem, és lefeküdtem. Tíz perc múlva már megint talpon voltam. Mocskosnak éreztem magam. Beálltam a zuhany alá, és forró vízben a kelleténél alaposabban lemostam magam. Kiléptem a zuhanyfülkéből, aztán mondtam magamnak, hogy nincs értelme lefekvés előtt megborotválkozni. Elővettem a borotvát meg a borotvahabot, és mégis megborotválkoztam. Amikor végeztem, magamra húztam a fürdőköpenyemet, leültem az ágy szélére, majd onnét a fotelba.

Azt mondják, az soha nem jó, ha az ember túl éhes lesz, túl mérges, túl magányos vagy túl fáradt. Ezek mindegyike ki tudja billenteni az embert az egyensúlyából, és akkor inni kezd. Úgy láttam, rám mind a négy érvényes, ennek ellenére nem éreztem úgy, hogy innom kellene.

Elővettem a fegyvert a zsebemből, és be akartam tenni az éjjeliszekrény fiókjába, amikor meggondoltam magam. Visszaültem a fotelba, és a revolvért forgattam a kezemben.

Mikor sütöttem el utoljára fegyvert?

Nem kellett sokáig gondolkodnom. Azon az éjjelen, amikor Washington Heightsban két bolti rablót üldöztem az utcán, és közben megöltem azt a kislányt. Az incidenst követő időszakban, amíg le nem szereltem, egyetlen alkalommal sem kellett előhúznom a pisztolyomat, nemhogy lőnöm.

Ma éjjel képtelen voltam meghúzni a ravaszt. Azért, mert valami miatt azt hittem, a csikorgó kerekkel közeledő kocsiban részeg kölykök ülnek, és nem bérgyilkosok? Azért, mert valami megmagyarázhatatlan előérzet addig megakadályozott benne, amíg meg nem bizonyosodok, hogy mi a helyzet?

Nem. Ezt én sem hittem el.

Megfagytam. Akkor sem lettem volna képes meghúzni a ravaszt, ha a whiskysüveget tartó srác helyett egy férfit látok gépfegyverrel a kezében. Az ujjam megbénult.

A revolverből kiszedtem a golyókat. A fegyvert odavittem a szemeteshez a szoba sarkába, fölé tartottam, és meghúztam a ravaszt. *Klikk*. A fegyver hangja annak ellenére hangos volt, hogy egy töltényt sem hagytam benne.

A komód fölötti tükörrre emeltem a fegyvert. *Klikk.*

Ez nem bizonyít semmi. A revolver üresen kattant, a tárában nem volt golyó, és ezt én tudtam a legjobban. Elmehetnék egy lőtérre, betárazhatnám a fegyvert, és elsüthetném. De ez sem bizonyítana semmit.

Nagyon zavart, hogy képtelen voltam lőni. Mégis hálás voltam, amiért így történt, mert különben az egész tárat beleeresztettem volna a kocsiban ülő kölykökre, és párat megölök. Azt vajon hogyan éltem volna meg? A fáradtságom ellenére tovább pörgettem az agyam. Örültem, hogy nem lőttem le senkit, a nem lövés jelentése viszont megijesztett. Az agyam egyre csak forgott körbe és körbe, akár a saját farkát kergető kutya.

Levettem a fürdőköpenyt, lefeküdtem, de képtelen voltam megnyugodni. Felvettem a ruháimat, majd egy körömreszelővel szétszavaztam a revolvért, hogy megtisztítsam. Egyik zsebembe a fegyver darabjait tettem, a másikba meg a két kés mellé a négy töltényt.

Reggel volt, az ég tiszta. Elsétáltam a Kilencedik sugárút és az Ötvennyolcadik utca sarkára, és beledobtam a két kést egy esőcsatornába. Átmentem az utca túloldalára, és ott álltam, zsebre dugott kézzel. Egyik kezemmel a négy töltényt fogtam, a másikkal meg a szétszedett revolver darabjait.

Miért hordjak fegyvert, ha úgysem használom? Miért hordjak olyan fegyvert, amit úgysem hordhatnék?

A hotel felé menet megálltam egy élelmiszerboltnál, és vettem két hatos csomagolású Old English 800 Malt Liquort. A pénztárnál leemeltem négy szelet csokoládét. Fizettem, hazafelé menet megettem egyet, a maradék hármat a szobámban. Aztán előszedtem a fegyver darabjait, összeraktam, betáraztam a négy töltényt, és visszatettem a fiókomba.

Lefeküdtem, és azt mondtam magamnak, akár alszom, akár nem, ágyban fogok maradni. Ezen mosolyogtam, ahogy belefolytam az álomba.

HUSZONKILENC

A telefon ébresztett fel. Úgy küzdöttem fel magam az álomból, mint az úszó a víz alól. Felültem, és hunyorítva igyekeztem levegőt venni. A telefon még mindig csörgött, én meg képtelen voltam rájönni, mi ez az istenverte zaj. Aztán leesett, és odanyúltam a kagylóért.

Chance volt az. – Most láttam az újságot – kezdte. – Maga szerint ugyanaz ölte meg, aki Kimet?

– Adjon egy percet – feleltem.

– Aludt?

– Most már ébren vagyok.

– Akkor nem tudja, miről beszélek. Megöltek egy transzszexuálist Queensben. Szabályszerűen felaprították.

– Tudom.

– Hogyan, ha egyszer aludt?

– Ott voltam tegnap éjjel.

– Queensben?

Hangjába egyszerre vegyült elismerés és meglepetés.

– A Queens Boulevard-on – mondtam. – Pár zsaruvál voltam ott. Ugyanaz a gyilkos.

– Biztos benne?

– Amikor odaértünk, a bizonyítékokat még nem vizsgálták meg, de biztos vagyok benne.

Ezen elgondolkodott. – Akkor Kimnek csak nem volt szerencséje. Rossz időben volt rossz helyen.

– Lehet.

– Lehet?

Felvettem az órát az éjjeliszekrényről. Majdnem dél volt. – Azért nem minden passzol – feleltem. – Nekem legalábbis nem. Egy zsarú azt mondta nekem tegnap éjjel, hogy egy bajom van. Túl makacs vagyok. Elkezdek egy ügyet, és nem vagyok hajlandó befejezni.

– És?

– Lehet, hogy igaza van, ugyanakkor pár dolog nem stimmel. Mi történt Kim gyűrűjével?

– Miféle gyűrűvel?

– Volt egy zöldköves gyűrűje.
– Gyűrű – ismételte. – Azt hiszem, volt valami hasonló gyűrűje.
– És hol van?
– Nem találta meg az ékszeres dobozában?
– Csak a ballagási gyűrűjét.
– Persze. Emlékszem erre a gyűrűre. Nagy, zöld kő.
– Hol szerezte?
– Mit tudom én. Talán egy müzlisdobozból. Mintha azt mondta volna, ő vette magának. Az egy értéktelen vacak, Scudder. Egy nagy zöld üveggel a közepén.

Lépkedjen ezernyi borospalack-tűben.

– Nem smaragd volt?
– Viccel? Tudja, mennyibe kerül a smaragd?
– Nem.
– Drágább a gyémátnál. Miért fontos az a gyűrű?
– Talán nem is fontos.
– Mi a következő lépés?
– Nem tudom – válaszoltam. – Ha Kimet véletlenszerűen választotta ki egy pszichopata, akkor nem tehetek többet, mint a zsaruk. De van valaki, aki azt akarja, hogy ejtsem az ügyet, meg van egy recepciós, aki annyira megijedt, hogy eltűnt a városból. És ott van a hiányzó gyűrű.

– Lehet, hogy az nem is jelent semmit.

– Lehet.

– Nem írt valamit Sunny a búcsúlevelében egy rézgyűrűről, amittől zöld lett valakinek az ujjja? Talán tényleg csak egy olcsó vacak volt, és valóban megzöldült tőle Kim ujjja, és eldobta.

– Szerintem Sunny nem erre gondolt.

– Akkor mire?

– Azt nem tudom. – Vettem egy mély levegőt. – Szeretném összekötni Cookie Blue-t Kimmel. Ezt szeretném tenni. Ha sikerül, akkor talán meg tudom találni, aki mindkettejüket megölte.

– Talán. Ott lesz holnap Sunny búcsúztatóján?

– Ott leszek.

– Akkor találkozunk. Utána beszélhetünk is.

– Legyen.

– Kim és Cookie – mondta. – Mi lehetett bennük a közös?

– Nem strichelt Kim egy ideig Long Island Cityben?

- Évekkel ezelőtt.
- A stricijét Duffynak hívták, igaz? Cookie-nak is volt stricije?
- Lehet. Amennyire én tudom, kevés transzszexuálisnak van. Körbekérdezek.
- Azt megtehetné.
- Hónapok óta nem láttam Duffyt. Mintha azt hallottam volna, hogy meghalt. De azért körbekérdezek. Nehéz elképzelni, hogy egy olyan lánynak, mint Kim, bármi köze lett volna a kis zsidó királynőhöz.
- Egy zsidó királynő meg a tehenészlányok királynője. Donna jutott eszembe.
- Talán testvérek voltak – mondtam.
- Testvérek?
- Lelkiekben.

Reggelizni akartam, de amikor az utcán vettem egy újságot, rögtön láttam, hogy evés közben nem lesz kedvem olvasni. *A Szállodai Hasfelmetsző Második Áldozata*. Aztán alatta alig kisebb betűkkel: LEMÉSZÁROLT TRANZSZEXUÁLIS PROSTI QUEENSBEN.

Összehajtottam az újságot, a hónom alá vágtam, és azon tűnődtem, mivel kezdjem: az újsággal vagy a reggelivel. Szerencsére a lábam meghozta a döntést helyettem. Már két sarkot sétáltam, amikor észrevettem, hogy a nyugati Hatvanharmadik utcában járok, a YMCA előtt, ahol fél egykor kezdődött a gyűlés.

Miért is ne?, gondoltam. Az ő kávéjuk se rosszabb, mint amit reggelire rendeltem volna.

Egy órát maradtam, aztán a Broadway sarkán beültem reggelizni egy görög étterembe. Evés közben kinyitottam az újságot, és egyáltalán nem zavart, amit olvastam.

Nem sok újat tudtak mondani. Az áldozat az East Village-ben élt, bár én valamiért azt hittem, hogy Queensben lakott. Garfein említette a Floral Parkot, ami odaát van, Nassau megyében. Cookie ott nőtt fel. A szülei – a Post szerint – évekkel ezelőtt egy repülőgép-szerencsétlenségben haltak meg. Mark/Sara/Cookie egyetlen élő rokona a bátyja volt, Adrian Blaustein, egy ékszer-nagykereskedő, aki Forest Hillen lakott, az irodája pedig a nyugati Negyvenhetedik utcában volt. Jelenleg nem tartózkodott az országban, így nem is tudott róla, hogy az öccse meghalt.

Az öccse meghalt? Vagy a húga? Megváltozik egy rokon kapcsolata egy

ilyen műtét után? Hogyan gondolt egy tiszteletreméltó üzletember az öccséből lett hűgára, aki idegeneket elégített ki a szájával sötét parkolóokban álló kocsikban? Mit jelent Cookie Blue halála Adrian Blausteinnek?

És mit jelentett nekem?

„Minden halállal én leszek kevesebb, mert egy vagyok az emberiséggel.” Minden férfi halála, minden nőé, és mindenkié a kettő között. De ettől kevesebb lettem én? Valóban egy lennék az emberiséggel?

Még mindig éreztem az ujjam a.32-es ravaszán.

Rendeltem még egy kávét, majd odalapoztam egy katonáról szóló cikkhez, aki eltávozik egy utcai pályán kosárlabdázott Bronxban. Egy néző zsebéből kiesett egy fegyver, ami elsült, és agyonlőtte a fiatal tisztet. Másodszor is elolvastam a történetet, és csak ráztam a fejemet.

A halál egy újabb módja. Jesszusom. Tényleg nyolcmillió különböző halál van ebben a városban?

Este kilenc előtt húsz perccel lementem egy templom alagsorába a SoHóban, a Pine utcában. Töltöttem magamnak kávét, és miközben egy üres szék felé mentem, Jant kerestem. Az első sor jobb szélén ült. Én hátra ültem le, közel a kávéstermoszhoz.

A szpíker egy harmincas nő volt, aki az elmúlt tíz évét ivással töltötte, az utolsó hármát a Boweryben, ahol kocsik szélvédőit tisztította, hogy így keressen pénzt borra. – Még a Boweryben is vannak emberek, akik figyelnek magukra – mesélte. – Többen hordanak magukkal borotvát és borotvahabot. Én a másikat felé vonzódtam, akik nem borotválkoztak, nem mosakodtak, és nem törődtek a tiszta ruhával. Egy vékony hang ezt mondta a fejemben: „Rita, ott vagy végre, ahova tartozol.”

Szünetben odamentem Janhez. Örült, hogy látott. – Véletlenül a környéken jártam – magyaráztam. – Aztán láttam, hogy éppen kezdődik a gyűlés. Eszembe jutott, hátha itt talállak.

– Persze, rendszeresen idejárom – felelte. – Utána megiszunk egy kávét, jó?
– Hogyne.

Egy tucatnyian ültük körbe a kávézó asztalát a West Broadwayn. Én nem vettem részt a beszélgetésben, és nem is nagyon figyeltem rá. A pincér megjelent, mindenkinek külön hozta a számláját. Jan kifizette az övét, én az enyémet, majd elindultunk a lakása felé.

– Nem véletlenül jártam itt – közöltem vele.

– Micsoda meglepetés.

- Beszélni akartam veled. Nem tudom, olvastad-e a mai újságot.
- A queensi gyilkosság? Olvastam.
- Ott voltam. Eléggé fel vagyok pörögve, és beszélnem kell róla.

Felmentünk a lakásába, ahol Jan kávé tett fel. Leültem az asztalhoz, előttem a bögre, és mire abbahagytam a szövegelést, hogy belekortyoljak, már kihűlt. Elmondtam neki mindent, ami történt: Kim szőrmebundáját, a részeg kölyköket az üveggel, meg a queensi motelt, és hogy mit találtunk ott. És azt is elmondtam neki, hogy mivel töltöttem a délutánomat: metróval átmentem a folyó másik partjára, Long Island Cityben sétáltam, aztán visszamentem Cookie lakásához az East Village-be, ahol ajtókon kopogtattam, utána meg végigjártam a melegbárok a szigeten a Christopher utcában és a West utcában.

Addigra már elég idő eltelt ahhoz, hogy felhívjam Durkint, és megkérdezzem, mit talált a labor a helyszínen.

– Ugyanaz a gyilkos – közölte Durkin. – És ugyanazt a fegyvert használta. Magas férfi, jobbkezes, erős, és rendszeresen élesíti a machetéjét, vagy amivel gyilkol.

Az arkansasi telefonhívások sem jártak eredménnyel. Fort Smithben nem volt ilyen nevű utca, a rendszám tábla pedig egy Fayetteville-ben élő óvónő narancsszínű Volkswagenjéhez tartozott.

– És ráadásul csak vasárnaponként vezet – jegyezte meg Jan.

– Valami hasonló. Ugyanúgy kitalálta az arkansasi adatokat, mint az indianaiakat Fort Wayne-ben. A rendszám tábla azonban valódi, vagy legalábbis majdnem az. Valakinek eszébe jutott megnézni a lopott autók listáját, és kiderült, hogy pár órával Cookie halála előtt elloptak egy sötétkék Impalát Jackson Heightsban az utcáról. A rendszám tábla ugyanaz, mint amit a bejelentőlapra írt, persze pár számot megcserélt. És ugye New York-i, és nem arkansasi.

– A kocsira illik a recepciós leírása, már ha annak lehet nevezni. És a kurvák szerint is hasonló kocsiba szállt be Cookie Long Island Cityben. Az autó körözött egy ideig, mire a férfi elszánta magát, és megállt Cookie mellett.

– A kocsit még nem találták meg, de ez persze nem jelenti azt, hogy még mindig ezzel jár. Sok idő eltelik, mire előkerül egy lopott kocsis. A tolvajok gyakran olyan helyen hagyják, ahol tilos parkolni, a rendőrök meg elvontatják. Valakinek természetesen ellenőriznie kellene az odavitt kocsikat a telepen, de azért ez nem mindig történik meg. Nem is érdekes. Ki fog derülni, hogy a

gyilkos húsz perccel Cookie megölése után megszabadult a kocsiól, de előtte még mindent letörölt benne, amit megérintett.

– Nem tudsz leszállni az ügyről, Matt?

– Az egészről?

Jan bólintott. – Ez már a rendőrségre tartozik. Bizonyítékok ellenőrzése meg ilyenek.

– Azt hiszem.

– És szerintem ezt nem fogják eltemetni, mint ahogy szerinted Kimmel tették. A sajtó nem fogja hagyni, és nyomás alatt tartják majd a nyomozókat.

– Ez igaz.

– Akkor pontosan miért is erőlködsz? Már megdolgoztál a megbízód pénzéért.

– Megdolgoztam?

– Nem? Szerintem te sokkal keményebben dolgoztál a pénzért, mint ő.

– Azt hiszem, igazad lehet.

– Akkor miért nem felejtetted el? Mit tudsz te tenni, amit a rendőrség nem?

Ezen elgondolkodtam. – Kell lennie kapcsolatnak – feleltem végül.

– Miféle kapcsolatnak?

– Kim és Cookie között. Mert az isten verje meg, máshogy nincs az egésznek semmi értelme. Egy pszichopata gyilkos akkor is minta szerint cselekszik, ha az a minta csak az ő fejében van meg. Kim és Cookie nem hasonlítottak egymásra, és még az életük sem volt hasonló. És az isten szerelmére, még más nemhez is tartoztak. Kim a lakásában dolgozott call girlként, Chance volt a stricije. Cookie meg transzszexuális kurvaként strichelt, és a kuncsaftok kocsiójában kereste meg a pénzét. Törvényenkívüli volt. Chance most ellenőrzi, hogy ismeri-e a stricijét, de nem úgy tűnik.

Ittam egy kis kávét. – A gyilkos Cookie-t választotta – folytattam. – Nem sietett, szépen megnézte a kínálatot, és nem véletlenül Cookie mellett állt meg. Ő kellett neki. Hol itt a kapcsolat? Még testalkatukban is különböztek.

– Akkor valami az életükben?

– Talán. Cookie-nak elég nehéz bármit is kideríteni a magánéletéről. Az East Village-ben élt, Long Island Cityben dolgozott. A West Side-on egyetlen melegbárban sem ismerik. Nem volt stricije, és szerintem szeretője sem. A szomszédai a keleti Ötödik utcában nem is sejtették, hogy kurva volt, és csak páran gondolták úgy, hogy talán nem is nő. Egyetlen rokona a bátyja, aki azt sem tudja, hogy halott.

Folytattam tovább. A *Ricone* nem olasz szó, névnek pedig meglehetősen

szokatlan és ritka. Felhívtam a manhattani és queensi tudakozót, és egy darab Ricone nevű előfizetőjük sincs.

Amikor kifogytam a mondanivalóból, Jan mindkettőnknek töltött még kávé, és egy ideig csak csendben ültünk. – Kösz – szólaltam meg végül.

– A kávé?

– Hogy meghallgattál. Most már jobban érzem magam. Egyszerűen el kellett mondanom.

– Az mindig segít.

– Gondolom.

– A gyűléseken nem beszélsz, igaz?

– Ilyesmiről hogyan beszélhetnék?

– Nem feltétlenül erről, hanem arról, hogy min mész keresztül, és ettől hogyan érzed magad. Ez többet segít, mint gondolnád, Matt.

– Nem hiszem, hogy képes lennék rá. Még azt is képtelen vagyok kimondani, hogy alkoholistá vagyok. „A nevem Matt, én most passzolok.” Akár telefonon is odaszólhatnék minden este.

– Talán egyszer megváltozik a helyzet.

– Talán.

– Mióta vagy józan?

Ki kellett számolnom. – Nyolc napja.

– Ez fantasztikus! Most mi olyan vicces?

– Megfigyeltem valamit. Megkérdeznék valakit, hogy mióta józan. És teljesen mindegy, mit mond, a reakció mindig ugyanaz: „Ez fantasztikus!” Ha a nyolc nap helyett nyolc évet mondok, ugyanez a reakció. „Hát ez egyszerűen csodálatos!”

– Mert az.

– Lehet.

– Az a csodálatos, hogy józan vagy. Nyolc év fantasztikus, és nyolc nap is.

– Aha.

– Mi a baj?

– Semmi. Sunnynak holnap délután van a búcsúztatója.

– Elmész?

– Megígértem.

– Ideges vagy?

– Ideges?

– Feszült?

– Nem tudom. Az biztos, hogy nem szívesen megyek. – Belenéztem nagy

szürke szemébe, majd elkaptam a tekintetemet. – Nyolc nap. Eddig ez a leghosszabb – mondtam. – A múltkor nyolc napig bírtam, aztán ittam.

– Ez nem jelenti azt, hogy holnap is inni fogsz.

– Ezt én is tudom. Nem fogok inni holnap.

– Ne menj egyedül.

– Hova?

– A búcsúztatóra. Kérj meg valakit a gyűlésen, hogy menjen el veled.

– Ez nekem nem fog menni.

– Dehogynem.

– És kit? Senkit sem ismerek annyira, hogy megkérhessem.

– Milyen jól kell ismerned valakit ahhoz, hogy melletted üljön egy búcsúztatón?

– Nos?

– Nos, mit?

– Eljönnél velem? Nem érdekes, nem akarlak kellemetlen helyzetbe hozni.

– Elmegyek veled.

– Tényleg?

– Miért ne? Persze lehet, hogy nagyon lelakottnak látszom majd a sok csinos, kifestett kurva mellett.

– Nem hiszem.

– Nem?

– Egyáltalán nem hiszem én azt.

Megfogtam az állát, és megkóstoltam a száját a számmal. Megérintettem sötét, de ősz szálakkal színezett haját. A szürke ment a szeme színéhez.

– Félttem tőle, hogy ez fog történni – mondta. – Aztán meg attól, hogy nem fog megtörténni.

– És most?

– Most csak félek.

– Akarod, hogy elmenjek?

– Akarom-e, hogy elmenj? Nem, nem akarom, hogy elmenj. Azt akarom, hogy megint megcsókolj.

Megcsókoltam. Átölelt, magához húzott, és én éreztem teste melegét a ruháján keresztül.

– Ó, Matt – sóhajtotta.

Utána az ágyában feküdtem, és a szívverésemet hallgattam. Egy pillanatra rám tört a teljes magány és kilátástalanság érzése. Úgy éreztem, mintha

leemeltem volna a tetőt egy feneketlen kútról. Odanyúltam, és a hasára tettem a kezem. Az érintéstől azonnal megváltozott a hangulatom.

– Helló – mondtam.

– Helló.

– Mire gondolsz?

Felnevetett. – Semmi romantikusra, csak arra, hogy mit fog szólni a szponzorom.

– El kell mondanod neki?

– Nem írja elő semmit, hogy mit kell tennem, de azért elmondom neki. „Ja, még valami. Lefeküdtem egy fickóval, aki nyolc napja józan.”

– Ez halálos bűn?

– Maradjunk annyiban, hogy nem túl népszerű ilyesmit csinálni.

– Büntetésből el kell majd mondanod hat üdvözlégyet?

Megint felnevetett. Mindig is szerettem őszinte, szívből jövő nevetését.

– „Legalább nem ittál.” Ezt fogja mondani. „Ez a fontos.” És a végén hozzáteszi: „Remélem, élvezted.”

– És?

– Élveztem?

– Igen.

– Dehogyan. Csak eljátszottam az orgazmust.

– Mind a kétszer?

– Bezony – bújít közelebb, kezét a mellkasomra tette. – Itt alszol?

– Ahhoz mit szólna a szponzorod?

– Most már mindegy, nincs visszaút. A fenébe, majdnem elfelejttem.

– Hova mész?

– Telefonálnom kell.

– A szponzorodat hívod?

Megrázta a fejét. Belebújt a köntösébe, és egy kis jegyzetfüzetben kezdett el lapozni. Tárcsázott, majd beleszólt. – Helló, Jan vagyok. Még nem aludtál, ugye? Figyelj, lehet, hogy váratlan a kérdés, de mond neked valamit az a szó, hogy Ricone? – Lebetűzte. – Azt hittem, valami káromkodás vagy valami hasonló. Aha. – Egy ideig figyelt, majd folytatta. – Nem, semmi ilyesmi. Csak álmatlan éjszakáimon olasz nyelvű keresztretjvényeket fejtek. Persze, csak vicceltem.

Befejezte a beszélgetést, majd lerakta a kagylót. – Pont, amire gondoltam. Hogy valami obszcén kifejezés, vagy valami dialektus, ami nincs benne a szótárban.

- Miféle obszcenitásra gondoltál? És mikor jutott eszedbe?
- Semmi közöd hozzá, okostojás.
- Elpirultál.
- Tudom, érzem. Most már tudom, mit kapok, ha segítek egy barátomnak megoldani egy gyilkosságot.
- Minden jótett elnyeri méltó büntetését.
- Ezt mondják. Martin Albert Ricone és Charles Otis Jones. Ezeket a neveket használta?
- Owen. Charles Owen Jones.
- És szerinted ez jelent valamit.
- Valamit jelentenie kell. Legyen bármennyire is örült, ilyesmit nem talál csak úgy ki.
- Mint Fort Wayne és Fort Smith?
- Igen. De szerintem a neveknek nagyobb a jelentősége. A Ricone nagyon ritka és szokatlan név.
- Talán azt kezdte el írni, hogy *Rico*.
- Erre is gondoltam. Egy Rico van a telefonkönyvben. Vagy Puerto Ricóról származik.
- Miért ne? Nem ő lenne az egyetlen. És talán imádja James Cagney-t.
- Cagney-t?
- *A kis cézárban*. „Irgalom anyja, ez lenne Rico vége?”
- Azt hittem, az Edward G. Robinson volt.
- Lehet. Mindig részeg voltam, amikor a *Late Show*-t adták, és a Warner Brothers gengszterei összemosódnak bennem. Valamelyik tökös gyerek mondta. „Irgalom anyja...”
- Tökös gyerek – néztem rá.
- Robinson?
- Jesszusom, Jan.
- Mi baj?
- Ez egy vicces alak. Egy kibaszottul vicces alak.
- Kiről beszélsz?
- A gyilkosról. C. O. Jones és M. A. Ricone. Azt hittem, ezek nevek.
- Nem azok?
- *Cojones. Maricón.*
- Ezek spanyol szavak.
- Azok.
- A *cojones* azt jelenti, hogy „golyók”, igaz? Heregolyók.

– A *maricón* meg azt, hogy buzi. De azt hiszem, a végén még van egy „e” betű.

– Talán az „e” nélkül még rondább a jelentése.

– Vagy nem tud helyesen írni.

– Senki sem tökéletes – jegyeztem meg.

HARMINC

Délelőtt hazamentem, lezuhanyoztam, megborotvákoztam, és felvettem a legjobb öltönyömet. Még elértem egy gyűlést délben, ettem egy hot dogot az utcán, majd találkoztam Jannel a papájaárusnál a Broadway és a Hetvenkettedik sarkán. Kötött kosztümöt viselt, galamszürkét, fekete csíkokkal. Még soha nem láttam ennyire elegánsnak.

A sarkon befordultunk, és már ott is voltunk a temetkezési vállalkozónál, ahol egy hivatásból együtt érző, feketébe öltözött fiatalember eldöntötte, hogy a gyászolók melyik csoportjához tartozunk, majd a folyosón a hármas számú terembe vezetett minket, aminek az ajtaján ez állt: HENDRYX. A teremben hat sor szék állt, a közepén futó szőnyeg mindkét oldalán soronként négy. A székek előtt kicsit balra egy emelvényen egy nyitott koporsó, körülötte virágok. Én is küldtem reggel, de fölösleges volt. Sunny e nélkül is annyi virágot kapott, hogy a másvilágon nyugodtan nyithatna egy virágboltot.

Chance az első sorban ült a jobb oldalon. Mellette Donna Champion, majd Fran Schecter és Mary Lou Barker. Chance fekete öltönyt, fehér inget és vékony, fekete selyem nyakkendőt viselt. A nők kivétel nélkül fekete ruhát viseltek, és azon gondolkodtam, vajon nem előző délután vitte-e el őket vásárolni Chance.

Amikor meglátott minket, azonnal felállt. Jannel odasétáltunk hozzá, és bemutattam őket egymásnak. Pár pillanatig kényelmetlen csendben fészengtünk, majd Chance megszólalt: – Ha meg akarják nézni Sunnyt – intett a nyitott koporsó felé.

Ki akar megnézni egy halottat? Odasétáltam, mellettem Jan. Sunny szép, világos színű ruhában feküdt a selyemmel bélelt koporsóban. Melle alatt összekulcsolt kezében egy szál rózsát tartott. Arcát akár viaszból is önthették volna, de mégsem nézett ki rosszabbul, mint amikor először találkoztunk.

Chance lépett oda mellém. – Beszélhetünk egy percet?

– Persze.

Jan megszorította a kezem, és leült. Chance-szel ott álltunk egymás mellett, és Sunnyt néztük.

– Azt hittem, a holttest még mindig a halottasházban van.

– Tegnap hívtak, hogy kiadják. Ezek az emberek itt sokáig dolgoztak, hogy készen legyen időre. Szép munkát végeztek.

– Azt.
– Nem olyan, mint amikor még élt. És nem is olyan, mint amikor megtaláltuk, igaz?
– Nem.
– Utána elhamvasztják. Így egyszerűbb. A lányok is jól néznek ki, ugye? Szépen felöltöztek, meg minden.
– Elegánsak.
– Azok – felelte. Pár pillanat szünet után folytatta. – Ruby nem jött el.
– Észrevettem.
– Nem hisz a temetésekben. Különböző kultúrák, különböző szokások. Ő amúgy is magának való. Alig ismerte Sunnyt.
Nem mondtam semmit.
– Ha ennek vége, hazaviszem a lányokat. Nekünk meg beszélnünk kell.
– Rendben.
– Ismeri a Parke Bernetet? Egy aukciós ház a Madison sugárúton. Holnap lesz az árverés, és meg akarok nézni pár dolgot, amire talán licitálok. Találkozhatunk ott?
– Mikor?
– Nem tudom. Ez itt nem tart sokáig. Háromra már vége. Negyed öt? Fél öt?
– Jó.
– Matt? – nézett rám. – Értékelem, hogy eljött.
Összesen talán tíz gyászoló lehetett a teremben, amikor a búcsúztató elkezdődött. A bal oldalon négy fekete férfi ült egymás mellett. Az egyik mintha Kid Bascomb lett volna, a bokszoló, akit akkor láttam, amikor Sunnyval találkoztam. A hátsó sorban két idős asszony, tőlük pár székre egy idős férfi. Vannak magányos emberek, akik úgy ütik agyon az időt, hogy vadidegenek búcsúztatójára és temetésére ülnek be. Őket is annak néztem.
Alig kezdődött el a búcsúztató, megjelent Joe Durkin egy másik, civil ruhás nyomozó társaságában, és leültek a hátsó sorba.
A lelkész olyan volt, mint egy gyerek. Nem hiszem, hogy pontosan tudta volna, miről, illetve kiről van szó, mert egy félbetört, virágzó életről kezdett el beszélni, Isten kifürkészhetetlen útjáról, és a rokonokról, barátokról, mint az ilyen értelmetlen tragédia valódi áldozatairól. Emersontól olvasott, Teilhard de Chardintól, Martin Bubertől és persze a bibliából. Aztán azt javasolta, hogy aki akar, az jöjjön ki, és mondjon pár szót.
Donna Champion két rövid verset olvasott fel, amiket feltehetően ő maga

írt. Később kiderült, hogy nem. A szerzők Sylvia Plath és Anne Sexton voltak, akik maguk is öngyilkosságot követtek el. Fran Schechter követte őt, aki ezt mondta: – Sunny, nem tudom, hogy hallasz-e most, de ezt akkor is el akarom mondani neked. – Arról beszélt, hogy milyen sokra értékelte a halott lány barátságát, jókedélyét és élet iránti szeretetét. Az elején még könnyeden beszélt, a végén azonban könnyekben tört ki, és a lelkésznek kellett visszakisérnie őt a helyére. Mary Lou Barker csak két vagy három mondatot mondott monoton hangon. Azt kívánta, bárcsak jobban ismerte volna Sunnyt, és reméli, hogy megtalálta a békét, amit keresett.

Senki más nem beszélt. Egy pillanatra az a vad kép jelent meg előttem, hogy Joe Durkin feláll, és elmondja: a New York-i rendőrség mindent megtesz, hogy megoldja az ügyet. De ülve maradt. A lelkész mormolt még pár szót – nem figyeltem, hogy mit –, aztán megszólalt a zene a hangszórókból. Judy Collins énekelte az „Amazing Grace”-t.

Jannel egy ideig csendben sétáltunk egymás mellett. – Kösz, hogy eljöttél – mondtam végül.

– Köszönöm, hogy elhívtál. Istenem, ez olyan ostobán hangzott. Ilyesmit az ember elsőbálozó korában mond. „Köszönöm, hogy elhívtál, remekül éreztem magam.” – Elővett a retiküljéből egy zsebkendőt, megtörölte a szemét, kifújta az orrát. – Örülök, hogy nem egyedül kellett eljőnnöd.

– Én is.

– És tényleg örülök, hogy veled tartottam. Olyan szomorú volt, olyan szép. Ki volt az, akivel kifelé jövet beszéltél?

– Durkin.

– Igen? Mit keresett itt?

– Azt remélte, szerencséje lesz, gondolom. Soha nem lehet tudni, ki bukkan fel egy temetésen.

– Itt alig páran.

– Bizony.

– Örülök, hogy ott voltunk.

Bólintottam.

Ittunk egy kávét, majd leintettem neki egy taxit. Erősködött, hogy neki jó a metró is, de besegítettem a kocsiba, és adtam a sofőrnek tíz dollárt.

A Parke Bernet épületének halljában egy fiatal férfi az első emeletre irányított, ahol a pénteki Afrikai és Óceániai Művészet aukciós tételeit

állították ki. Chance egy üvegajtós vitrin előtt állt, és tizennyolc-húsz kis aranyfigurát nézett. Láttam köztük pár állatot, néhány emberalakot és háztartási tárgyakat. Az egyik szobrocska egy térdelő férfit ábrázolt, amint egy kecskét fejt. A legnagyobb szobor is elfért egy gyerek tenyerében, a legtöbb pedig kifejezetten vicces volt.

– Asanti arany papírnehezékek – magyarázta Chance. – Arról a vidékről, amit az angolok régen Aranypartnak hívtak. Most Ghána a neve. A boltokban sok arannyal futtatott másolatot lehet kapni. Ezek azonban igaziak.

– Meg akarja őket venni?

Megrázta a fejét. – Nem beszélnek hozzám. Csak olyasmiket veszek meg, amik megszólítanak. Mutatok magának valamit.

Odamentünk a terem másik végébe. Egy durván egyméteres állványon egy női bronzfej állt. Orra széles, járomcsontja magas. Nyakára annyi bronz nyakláncot fűztek, hogy a feje szinte kúp alakú lett.

– Egy bronzszobor az elveszett Benini Királyságból – mondta. – Egy királynő feje. Ezt a nyakára fűzött nyakláncok mutatják. Beszél magához? Mert hozzám igen.

A bronz arcvonásokból hideg erőt és könyörtelen akaratot olvastam ki.

– Tudja, hogy mit mond? Azt mondja: „Nigger, mér nézel rám így? Tudod, hogy nincs pézed arra, hogy hazavigyé’.” – Felnevetett. – Az előzetes becslések szerint negyven- és hatvanezer dollár között fogják leütni.

– Nem fog licitálni?

– Nem tudom, mit fogok tenni. Van pár tétel, amit nem bánnék. De néha csak azért jövök el az aukciókra, amiért mások a lovira mennek. Ugyan nem fogadnak, a napsütést azért élvezik, és nézik a lovakat. Szeretem az árveréseket. Szeretem a kalapács hangját. Eleget látott? Menjünk.

A kocsiját egy parkolóban hagyta a Hetvennyolcadik utcában. Átmentünk az Ötvenkilencedik utcai hídon, ki Long Island Citybe. Itt-ott egyedül vagy párban sétáló prostituáltakat láttunk.

– Ma este nincsenek túl sokan – mondta Chance. – Gondolom, nappal nagyobb biztonságban érzik magukat.

– Éjjel is itt járt?

– Csak körbevezettem. Valahol itt szedte össze Cookie-t, aztán a Queens Boulevard-ra mentek. Vagy inkább az autópályát választotta? Nem hiszem, hogy számítana.

– Nem számít.

Rákanyarodtunk a Queens Boulevard-ra. – Meg akartam köszönni, hogy

eljött a temetésre – jegyezte meg.

– El akartam menni.

– Csinos nő volt magával.

– Köszönöm.

– Jan a neve, igaz?

– Igen.

– És maguk...

– Csak barátok vagyunk.

– Aha. – Megállt a pirosnál. – Ruby nem jött el.

– Tudom.

– Nem mondtam igazat magának. Nem akartam a többiek előtt szólni. Ruby összepakolt, és elment.

– Mikor?

– Valamikor tegnap. Este még üzenetet hagyott, de egész nap rohangáltam a temetés miatt. Jól sikerült, ugye?

– Szép búcsúztató volt.

– Szerintem is. Szóval kaptam egy üzenetet Rubytól, hogy hívjam vissza. 415-ös körzetszámmal. Az San Francisco. Mi van?, gondoltam. Felhívtam, mire mondta, hogy itt volt az ideje váltani. Azt hittem, viccel, tudja? Odamentem a lakásába, megnéztem, és mindenét elvitte. A bútorokat otthagya. Így most már három üres lakásom van. A városban baromi kevés a kiadó lakás, én meg itt ülök három üressel.

– Biztos benne, hogy vele beszélt?

– Teljesen.

– És abban is, hogy San Franciscóban van?

– Ott kellett lennie a környéken. Berkeleyben vagy Oaklandben. 415-ös körzetszám. Ott kell lennie, ha egyszer ezen a számon hívtam, nem?

– Megmondta, hogy miért ment el?

– Itt az ideje váltani. Megint az a titokzatos keleti hülyeség.

– Maga szerint attól félt, hogy őt is megölik?

– Powhattan Motel – mutatta Chance. – Itt ölték meg Cookie-t, igaz?

– Itt.

– És maga találta meg a holttestet.

– Nem, már megtalálták. De akkor itt voltam, amikor elvitték.

– Nem akármilyen látvány lehetett.

– Nem volt szép.

– Cookie egyedül dolgozott. Nem volt stricije.

- A rendőrök is ezt mondták.
- Attól még lehetett neki stricije, hogy ők nem tudtak róla. De én beszéltem pár emberrel. Egyedül dolgozott. Ha ismerte is Duffy Greent, senki sem tudott róla. – Befordult jobbra. – Elmegyünk hozzám, jó?
- Jó.
- Főzök kávé. A múltkori ízlett?
- Finom volt.
- Akkor olyat főzök.

Az utca Greenpointban nappal is majdnem ugyanolyan csendes volt, mint éjjel. A garázsajtó gombnyomásra felnyílt. Amikor beálltunk, megnyomott egy másik gombot, az ajtó leereszkedett. – Kicsit edzeni akarok – mondta a házban. – Egy kis súlyemelés. Maga szereti?

- Évek óta nem csináltam.
- Nem akar beszállni?
- Azt hiszem, passzolok.
- A nevem Matt, és ma este passzolok.*
- Egy perc – mondta.

Bement egy szobába, és néhány perc múlva megjelent lila rövidnadrágban, csuklyás köpenyben. Az edzőteremnek berendezett szobában egy jó negyedóraig súlyt emelt. A bőre csillogott az izzadságtól, izmai táncoltak alatta.

– Most tíz perc szauna – jelentette be. – Maga nem dolgozott meg a szaunáért, de talán kivételt tehetek.

- Kösz, nem.
- Nem akar a nappaliban várni? Ott talán kényelmesebb.

Amíg ő szaunázott és zuhanyozott, addig én az afrikai szobrait néztem és magazinokat lapozgattam. Nemsokára megjelent farmerben, pulóverben és szandálban. Megkérdezte, hogy készen állok-e a kávéra. Már egy fél órája, feleltem.

– Pár perc – mondta. Feltette a kávé, visszajött, és lehuppant egy bőrpuffra. – Akar tudni valamit? Gyatra egy strici vagyok.

- Én meg éppen az ellenkezőjét hittem. Jól öltözött, udvarias meg minden.
- Hat nőm volt, most meg csak három. És Mary Lou is hamarosan elmegy.
- Azt hiszi?
- Tudom. Ő egy turista. Mesélte, hogy hogyan találkoztunk?
- Igen.

– Az elején azt mondta magának, hogy ő egy újságíró, és anyagot gyűjt egy cikkhez vagy könyvhöz, vagy mittudomén. Aztán úgy döntött, hogy neki ez alapvetően fekszik. Most meg rájött pár dologra.

– Például?

– Megölhetik az embert, vagy megölheti magát az ember. Hogy meghalhat, és csak tizenketten jönnek el a temetésére. Ennyien voltak ott. Megszámoltam.

– Kevesen.

– Nem sokan, az biztos. Mondok én valamit. Ha akarom, úgy megtöltöm a termet emberekkel, hogy még a folyosón is állnak.

– Azt gondolom.

– Ne gondolja. Biztos lehet benne. – Felállt, háta mögött összecsapta a tenyerét, járkálni kezdett. – Eszembe jutott. Kibérelhettem volna a legnagyobb termüket, és még az is kicsi lett volna. Stricik, kurvák, bokszolók, edzők. Szólhattam volna a szomszédainak is. Talán páran el akartak volna jönni. De nem akartam túl sok embert.

– Értem.

– Mert ez a lányoknak szólt. Négyüknek. Amikor szerveztem, még nem tudtam, hogy csak hárman lesznek. Aztán eszembe jutott, hogy az nagyon komor lenne. A négy lány meg én. Szóval szóltam pár embernek. Szép dolog volt Kid Bascombtól, hogy eljött, igaz?

– Igen.

– Hozom a kávé.

Belekortyoltam, és elismerően bólintottam.

– Vigyen haza egy fél kilót.

– A múltkor is mondtam, hogy egy hotelszobában nem sok mindent tudok kezdeni vele.

– Akkor adja oda a barátnőjének. Hadd főzzön magának igazán jó kávé.

– Köszönöm.

– Maga csak kávé iszik, igaz? Semmi pia?

– Manapság semmi.

– De régebben ivott.

És valószínűleg fogok is, gondoltam. De nem ma.

– Velem is ez van – mondta. – Nem iszom, nem szívok füvet, semmi ilyen szart nem csinálok egy ideje.

– Miért hagyta abba?

– Mert rosszul nézett ki.

– Rosszul nézett ki, hogy egy strici iszik?

– Hogy egy műgyűjtő iszik – felelte.

– Hol tanult meg ennyit az afrikai művészetről?

– Magamtól – felelte. – Mindent elolvastam, amit fel tudtam hajtani, elmentem kereskedőkhöz, beszéltem velük. Jó érzékem van hozzá. – Valamin elmosolyodott. – Egyszer régen még főiskolára is jártam.

– Hova?

– A Hofstrába. Hempsteadben nőttem fel. Bedford-Stuyvesantban születtem, a szüleim kétéves koromban vettek egy házat Hempsteadben, és elköltöztünk. Nem is emlékszem Bed-Stuyra. – Leült a puffra, térdét felhúzta, átkulcsolta a kezével. – Középosztálybeli ház, pázsittal, ősszel levelekkel, meg egy kocsifelhajtóval. Ha akarom, beszélem én a gettónyelvet, de nem a sajátom. Nem voltunk gazdagok, de azért nem is éltünk rosszul. Arra is volt pénz, hogy beírassanak a Hofstrára.

– Mit tanult?

– Művészettörténetet. És akkor még szart sem tudtam az afrikai művészetről. Azt azonban megtanultam, hogy Braque meg Picasso is sokat merítettek az afrikai maszkokból, ahogy az impresszionisták a japán festészetből. De addig még csak rá se néztem egy afrikai faragásra, amíg haza nem jöttem Vietnamból.

– Mikor szolgált ott?

– A főiskola harmadik évében. Tudja, az apám meghalt. Persze lediplomázhattam volna, de megörültem, és be akartam vonulni. – Fejét hátrahajtotta, szemét becsukta. – Annyi drogot szívtam odaát, hogy az nem is igaz. Marihuánát, gombát, hasist, LSD-t. De a heroint szerettem a legjobban. Odaát más volt: cigarettában is lehetett kapni.

– Erről még soha nem hallottam.

– Nem túl gazdaságos – felelte –, de annyira olcsó volt, hogy nem számított. Arrafelé minden országban ópiumot termesztenek. Olyan furcsán lesz tőle az ember belőve. Ha cigarettában szívja a heroint. Akkor is be voltam löve, amikor megkaptam a hírt, hogy meghalt az anyám. Mindig magas volt a vérnyomása, kapott egy szívinfarktust, és meghalt. Ott ültem, teljesen betépve, mondják, hogy meghalt, én meg nem éreztem semmit. Ma délután éreztem először valamit, ahogy ott ültem, és hallgattam, amint egy bérelt lelkész Ralph Waldo Emersont idézi egy halott kurva temetésén. – Kiegyenesedett, rám nézett. – Ott ültem, és sírni akartam az anyámért – mondta. – De nem sírtam. Nem hiszem, hogy valaha is megsiratnám.

A hangulatot megtörte azzal, hogy felállt, és mindkettőnknek kávét hozott. –

Nem tudom, miért mondom ezt el magának – ült vissza a puffra. – Maga olyan, mint valami diligyógyász. Elfogadta a pénzemet, most meg hallgatnia kell.

– Ahogy mondja. Mikor határozta el, hogy strici lesz?

– Hogyan került egy ilyen rendes gyerek, mint én, egy ilyen bizniszbe? – Magában kuncogott, majd elhallgatott. – Volt egy barátom – felelte. – Egy fehér srác az illinois-i Oak Parkból. Chicago mellett van.

– Hallottam róla.

– Szóval neki eljátszottam, hogy a gettóból származok, én mindent tudok, mindent láttam, megéltem. Aztán a srác meghalt. Hülyeség volt. Még csak a frontvonal közelében sem jártunk, berúgott, és egy dzsip elütötte. Meghalt, én meg senkit nem ettem többet ezekkel a sztorikkal. Az anyám meghalt, és tudtam, ha hazamegyek, nem folytatom az iskolát.

Odasétált az ablakhoz. – Volt ott egy csajom – folytatta nekem háttal. – Tüzes kis jószág, elmentem hozzá, szívtam a heroint, ott feküdtem. Adtam neki pénzt is, mire kiderült, hogy a barátjának adja, én meg ott álltam, arról álmodoztam, hogy elveszem, és elhozom magammal Amerikába. Persze nem hoztam volna el, de azért erről gondolkodtam, amíg meg nem tudtam, hogy kurva. Nem tudom, miért hittem, hogy nem az, de azt maga is tudja, hogy egy férfinak hogyan jár az esze.

Meg akartam ölni. Illetve mégsem. Még mérges sem voltam. Inkább abbahagytam a heroint, a piát meg a dohányzást. Mindent abbahagytam, ami hatással volt az agyamra.

– Csak így?

– Csak így. Ekkor megkérdeztem magamtól, mi akarok lenni. Kezdett kirajzolódni a kép. Egy vonal itt, kettő ott. Jó katona voltam, amíg le nem szereltem. Aztán hazajöttem, és elkezdtem a bizniszt.

– Minden segítség nélkül?

– Bassza meg, kitaláltam magam. Felvettem a Chance nevet. Addig volt minden: családnév, vezetéknév, középső név. És egyik sem a Chance volt. Adtam magamnak egy új nevet, kitaláltam egy stílust, a többi már ment magától. Stricinek lenni könnyű. Az egész a hatalomról szól. Úgy tesz az ember, mintha lenne neki, mire jönnek a nők, és valóban hatalmat adnak. Ennyi az egész.

– És hol van a stricik szokásos lila kalapja?

– Gondolom, könnyebb a striciséhez öltözni, de ha a megszokott képpel ellentéteset mutat magáról az ember, akkor azt hiszi mindenki, hogy

különleges.

– És maga különleges?

– Mindig rendes voltam a lányokkal. Soha nem vertem, nem fenyegettem őket. Kim ott akart hagyni, mire én mit csináltam? Hajrá, mondtam, menj isten hírével.

– Az aranyzívű strici.

– Most azt hiszi, hogy vicces. De én tényleg törődök velük. És álomszerű az életem. Vagy legalábbis az volt.

– Még most is az.

Megrázta a fejét. – Nem – mondta. – Az egész szétesik. Az egész szétesik, és nem tudok ellene tenni semmit.

HARMINCEGY

Amikor kigurultunk a házból, én a hátsó ülésen ültem, Chance fején meg egy sofőrsapka volt. Néhány sarokkal odébb lehúzódtam a járda mellé, levette a sapkát, én meg odaültem mellé. Addigra a forgalom megszélődött, és Manhattanbe gyorsan beértünk, útközben alig beszéltünk. Mindketten zárkózottan viselkedtünk, mintha többet osztottunk volna meg egymással, mint amennyit akartunk.

A recepción nem várt üzenet. Felmentem a szobámba, átöltöztem, az ajtónál megálltam, majd visszaléptem a 32-esért. Mi értelme fégyvert hordanom magamnál, ha képtelen vagyok meghúzni a ravaszt? Semmi, gondoltam, de nem tettem vissza a fiókba.

Az utcán vettem egy újságot, és anélkül, hogy átgondoltam volna, mit csináljak, befordultam a sarkon, és az Armstrongnál leültem egy asztal mellé. A szokott asztalom mellé a sarokban. Trina odajött, mondta, hogy rég jártam ott, majd felvette a rendelésemet egy cheeseburgerre, salátára és kávéra.

Amikor eltűnt a konyhaajtó mögött, hirtelen rám tört, hogy inni akarok egy martinit, tisztán, szárazon és jéghidegen, behűtött pohárban. Láttam magam előtt, éreztem az illatát. Éreztem, ahogy marja a nyelvcsövemet.

Jesszusom, gondoltam.

Az ital iránti vágy olyan gyorsan múlt el, ahogy jött. Csak automatikus reakció volt, döntöttem el, az Armstrong atmoszférája miatt. Olyan sokat ittam itt olyan sokáig, aztán utoljára itt kerültem a legmélyebbre, és azóta nem is léptem át a küszöbét. Természetes, hogy italtra gondolok, ha itt vagyok. De nem jelentette azt, hogy innom is kellett.

Megettem a burgert, ittam még egy kávé, elolvastam az újságot, kifizettem a számlát, hagytam borraivalót. Ideje volt elmennem a St. Paulba.

A szpíker az amerikai álom alkoholos verzióját mesélte el. A férfi a massachusettsi Worcesterből származott, munka mellett végezte a főiskolát, az egyik tévétársaságnál elnökhelyettes lett, aztán a pia miatt mindent elvesztett. A legaljáiig meg sem állt. A végén Los Angelesben a Pershing téren ivott olcsó bort, de rátalált az AA-ra, és azóta rendben van.

Inspiráló lett volna hallgatni, ha tudok rá figyelni. A gondolataim Sunny temetése és Chance története, végül az egész ügy körül forogtak, próbálva

valami értelmet találni benne.

Az isten verje meg, a megoldás megvan valahol. Csak nem jó helyen kerestem.

A beszélgetés alatt eljöttem, mielőtt még rám került volna a sor. Még a nevemet sem volt kedvem megmondani. Ahogy visszasétáltam a hotelhoz, egy vagy két percig tartott, amíg leküzdöttem a késztetést, hogy bemenjek az Armstrongba.

Felhívtam Durkint. Nem volt benn. Anélkül tettem le, hogy üzenetet hagytam volna. Jan számát tárcsáztam.

Nem vette fel. Valószínűleg gyűlésen volt. Utána meg persze beül egy kávéra, és tizenegy előtt nem nagyon ér haza.

Maradhattam volna én is a gyűlés végéig, hogy utána a többiekkel megigyak egy kávé. Ami azt illeti, nem volt késő csatlakoznom hozzájuk. A Cobb's Corner nincs is olyan messze.

Eltűnődtem rajta. Úgy döntöttem, nincs kedvem.

Elkezdtem olvasni egy könyvet, de képtelen voltam figyelni arra, amit olvasok. Ledobtam, levetkőztem, bementem a fürdőbe, és megnyitottam a csapot. Nem kell zuhanyoznom, mondtam magamnak, reggel már fürödtem, és a legmegerőltetőbb tevékenység az volt, hogy Chance-t néztem súlyemelés közben. Akkor meg mi a fenéért kellene lezuhanyoznom?

Elzártam a csapot, és felöltöztem.

Úgy éreztem magam, mint egy ketrecbe zárt oroszlán. Felemeltem a telefonkagylót. Felhívhattam volna Chance-t, de őt nem lehet ám csak úgy felhívni. Üzenetet kell neki hagyni, hogy hívjon vissza, és ehhez sem volt kedvem. Jant tárcsáztam, még mindig nem ért haza. Durkin sem volt benn a kapitányságon, és nem hagytam neki üzenetet.

Talán a Tizedik sugárúton ült abban a kocsmában, és pár sör társaságában lazított. Eszembe jutott, hogy odamegyek, és megkeresem, és ekkor leesett, hogy nem Durkinnel akarok beszélni, hanem kifogást keresek, amiért bemehetek abba a lebuja, és feltehetem a lábam a bárpult alján futó réz lábtartóra.

Van ott egyáltalán réz lábtartó? Becsuktam a szemem, és megpróbáltam elképzelni. Egy pillanat alatt minden eszembe jutott: a kiömlött pia szaga, a poshadt söré, a vizeleté. A szutykos csehók szaga, ami az otthont jelenti.

Kilenc napja vagy józan, gondoltam, ma két gyűlésre mentél el, egyre délben, egyre meg este, és lassan tíz napja nem kerültél ilyen közel ahhoz, hogy igyál. Mi a fene a bajod?

Ha elmegyek Durkin csehójába, inni fogok. Ha elmegyek a Farrellbe, a Pollyba vagy az Armstrongba, akkor inni fogok. Ha a szobámban maradok, becsavarodok, és ha már teljesen megőrültem, akkor ki akarok szabadulni a négy fal közül. És hol fogok kikötni? Egy bárban. És inni fogok.

Erőszakkal rávettem magam, hogy ne mozduljak ki. Megcsináltam a nyolcadik napot, és semmi okom nem volt arra, hogy ne csináljam meg a kilencediket is. Ott ültem, és egyre csak az órát néztem. Néha egy teljes perc is eltelt, hogy magam felé fordítottam a csuklómat. Végre tizenegy óra lett. Lementem az utcára, és leintettem egy taxit.

Minden éjfélkor van gyűlés a Moravian templomban a Harmincadik és a Lexington sarkán. A terem ajtaját már tizenegy körül kinyitják. Leültem, és amikor lefőtt a kávé, töltöttem magamnak.

Sem a szpíkerre, sem a beszélgetésre nem figyeltem. Csak ültem ott, és élveztem, hogy biztonságban vagyok. Jó páran voltak ott, akik nemrég hagyták csak abba az ivást, és még többen, akik nehéz időközön mentek keresztül. Különben mi a fenét kerestek volna ott?

És olyanok is voltak, akik nem tették le a poharat. Az egyiket ki kellett kísérni, de a többiek nem keverték bajt. Csak egy teremnyi ember, aki egy újabb órán akart túllenni.

Amikor az óra letelt, segítettem összecsukni a székeket, kiüríteni a hamutartókat. Egy férfi, akivel együtt raktuk el a székeket, bemutatkozott. Kevinnek hívták, és megkérdezte, mióta vagyok józan. Kilenc napja, feleltem.

– Ez nagyszerű – mondta. – Jöjjön csak vissza, minket mindig itt talál.

Mindig ezt mondják.

Kimentem az utcára, leintettem egy taxit, de amikor odakanyarodott volna, megdöntöttem magam, és intettem, hogy menjen csak tovább. Rálépett a gázra, és visszasorolt a forgalomba.

Nem akartam visszamenni a szobámba.

Ehelyett hét sarkot sétáltam az épületig, ahol Kim lakott. Intettem a portásnak, majd beengedtem magam a lakásba. Tudtam, hogy az egyik szekrény tele van piával, de nem is törődtem vele. Még csak le sem akartam önteni az üvegek tartalmát a mosogatóba, ahogy azt tettem a Wild Turkeyvel.

A hálóban megint átnéztem az ékszeresdobozát. Nem is a zöldköves gyűrűt kerestem. Kivettem a dobozból az elefántcsont karkötőt, és felpróbáltam. Kicsi volt rám. A konyhából hoztam papírtörülőt, alaposan letöröltem az ékszert, majd zsebre raktam.

Talán Jannek tetszeni fog. Többször is elképzelttem, hogyan mutatna a csuklóján egy hétköznapon, vagy a temetés alatt.

Ha nem tetszik neki, nem kell hordania.

Odamentem a telefonhoz, és felemeltem a kagylót. A vonal még élt. Nem sokáig, gondoltam, mert hamarosan kikötik, ahogy a lakásból is kipakolják Kim dolgait. De most olyan volt, mintha csak leugrott volna a sarokra.

Anélkül tettem vissza a kagylót, hogy bárkit is társáztam volna. Valamikor hajnali három körül levetkőztem, és lefeküdtem az ágyába. Az ágyneműt nem cseréltem le, mert úgy gondoltam, az illata, még ha alig lehetett is érezni, akár azt is jelentheti, ő is jelen van.

Akár jelen volt, akár nem, azonnal elaludtam.

Izzadságban fürödve ébredtem fel. Meg voltam győzve, hogy álmomban megoldottam az ügyet, de mire felébredtem, elfelejtettem a megoldást. Lezuhanyoztam, felöltöztem, aztán gyorsan eltűntem a lakásból.

A recepción több üzenet várt. Mindegyiket Mary Lou Barker hagyta. Nem sokkal azután keresett először, hogy elmentem otthonról, és délelőtt is hívott.

– Többször kerestelek – mondta, amikor felvette a telefont. – A barátnődnél is hívtalak volna, ha tudom a nevét.

– Titkos a száma. – És nem is nála voltam, de ezt neki nem kellett tudnia.

– Chance-t is keresem – folytatta. – Arra gondoltam, te talán beszéltél vele.

– Utoljára tegnap este hét körül. Miért?

– Mert sehol sem találom. Csak üzenetet tudok neki hagyni, és...

– Én is így tudom őt elérni.

– Ó. Azt hittem, van hozzá egy másik számod is.

– Csak az, ahol üzenetet lehet hagyni neki.

– Ott is kerestem. És mindig vissza is hív. Az isten tudja, hány üzenetet hagytam neki, de még nem hívott vissza.

– Előfordult már ez?

– Ilyen sokáig még soha. Tegnap késő este hívtam először. Mikor is? Olyan tizenegy körül. Több mint tizenhét órája. Ennyi idő alatt többször is odaszól, hogy kereste-e valaki.

Felidéztem magamban a beszélgetésünket. Telefonált az üzenetei miatt? Nem, azt hiszem, nem.

Amikor először találkoztunk, félóránként telefonált.

– És nem csak engem nem hív vissza – folytatta Mary Lou. – Frant sem.

Megkértem, hogy hagyjon ő is üzenetet Chance-nek, és őt sem hívta vissza.

– És Donna?

– Itt van velem. Egyikünk sem akart egyedül lenni. Azt meg nem is tudom, Ruby hol van. Nem veszi fel a telefonját.

– San Franciscóban van.

– Hol?

Gyorsan elmagyaráztam neki, aztán megvártam, amíg elmondta Donnának. – Donna Yeatset idéz – közölte Mary Lou. – „Széthull minden; már nem tart a közép.”¹ Ezt még én is felismerem. Illik a helyzetre. Minden szétesik.

– Megpróbálom utolérni Chance-t.

– Hívj, amikor megtaláltad.

– Hívlak.

– Addig Donna itt marad, nem fogadunk kuncsaftokat, és nem nyitunk ajtót senkinek. Mondtam a portásnak, hogy senkit se engedjen fel.

– Helyes.

– Frant is áthívtam, de azt mondta, nem akar jönni. Nagyon be volt löve. Megint rátelefonálok, és nem hívni fogom, hanem megmondom neki, hogy jöjjön át.

– Jó ötlet.

– Donna azt mondja, hogy a három kismalac a házban fog elbújni. Arra várnak, hogy a farkas leereszkedjen a kéményen. Bárcsak maradt volna Yeatsnél.

***

Chance-nek próbáltam üzenetet hagyni, de még azt sem árulták el, hogy mikor telefonált utoljára. – Hamarosan hallani fogok felőle – közölte a nő –, és akkor átadom neki az üzenetét.

Felhívtam a brooklyni tudakozót, majd tárcsáztam Chance greenpointi házának számát. Emlékeztem, hogy a telefonok nem csörögnek nála, ennek ellenére egy próbát megért.

Aztán a Parke Bernetet hívtam. Az Afrikai és Óceániai Művészet aukciója kettőkor kezdődik, mondta a férfi a telefonba.

Lezuhanyoztam, megborotválkoztam, ettem egy zsemlét, majd kávé mellett elolvastam az újságot. A Postnak sikerült a Szállodai Hasfelmetsző ügyét a címlapon tartani, de nem könnyen. Egy férfi a Bronx Bedford Park nevű részében háromszor megszurta a feleségét egy konyhakéssel, aztán felhívta a

rendőrséget, és elmondta nekik, mit tett. A sztori a legjobb esetben is két bekezdést érdemelt volna a hátsó oldalon, a *Post* azonban a címlapra tette ezzel a szalagcímmel: A SZÁLLODAI HASFELMETSZŐ ADTA NEKI AZ ÖTLETET?

A fél egyes gyűlés után rögtön eljöttem, és még időben értem oda a Parke Bernethez. Az aukciót egy másik teremben tartották. Árverési katalógus nélkül le sem lehetett ülni. Mivel öt dollárt kértek érte, közöltem a nővel, hogy keresek valakit. Az ajtóból végignézttem a licitálókon, de Chance-t nem láttam.

A nő erősködött, hogy menjek el, vagy vegyek katalógust. Egyszerűbb volt kifizetnem az öt dollárt, semmint vitatkozni vele. Cserében kaptam egy katalógust meg egy kis tárcsát. Nem akartam az istenverte katalógust, ahogy az istenverte kis tárcsát sem.

Ott ültem két órán keresztül, miközben folyamatosan ütötték le a tételeket. Fél háromkor már egészen biztos voltam, hogy Chance nem fog felbukkanni, de maradtam a helyemen, mert nem volt jobb ötletem. Az aukcióra alig figyeltem, és folyamatosan azt néztem, hátha megjelenik Chance. Háromnegyed négykor került sorra a benini bronzszobor. Hatvanötezer dollárért ütötték le, egy kicsivel többért, mint amennyire számítottak. Ez volt az aukció sztárja, és elég sokan elmentek, miután elkelt. Pár percig még maradtam, bár tudtam, hogy nem fog előkerülni. Közben azon járt az agyam, amin már napok óta.

Úgy láttam, hogy minden darab ott van előttem. Már csak össze kellett illesztenem őket.

Kim. Kim gyűrűje és Kim szőrmebundája. Cojones. Maricón. Cojones. A törülközők. A figyelmeztetés. Calderón. Cookie Blue.

Felkeltem, és eljöttem. Éppen a hallon sétáltam keresztül, amikor megakadt a szemem egy asztalon, amin régebbi árverési katalógusok feküdtek. Felkaptam a tavaszi ékszeraukciónak a broszúráját, és belelapoztam. Nem mondott semmit. Visszaraktam, majd megkérdeztem az asztal mögött ülő nőt, hogy van-e ékszerszakértőjük. – Igen. Mr. Hillquist – felelte a nő, és megmutatta, hol találok.

Mr. Hillquist egy szinte üres asztal mögött ült, mintha egész nap arra várt volna, hogy nekem adhasson szakvéleményt. Bemutatkoztam, és mondtam, hogy szeretném, ha nagyjából megbecsülné egy smaragd értékét. Megkérdezte, nálam van-e, mire azt feleltem, hogy sajnos nincs.

– Be kellene hoznia – közölte. – Egy drágakő értéke roppant sok mindentől

függ. Méret, szín...

Benyúltam a zsebembe, és megérintettem a.32-est, majd előhúztam a zöld üvegdarabot. – Körülbelül ekkora – mondtam. A férfi a szeme elé kapta a lupéját, és elvette tőlem az üvegcserepet. Pár pillanatig nézte, aztán teljesen megmerevedett, és fáradtan rám emelte a tekintetét.

– Ez nem smaragd – közölte óvatosan. Mintha egy gyerekhez vagy egy elmebeteghez beszélt volna.

– Tudom. Üvegcserép.

– Az.

– Körülbelül ekkora az a kő, amiről beszélek. Detektív vagyok, és szeretném megtudni, mekkora lehet az értéke egy gyűrűnek, ami időközben eltűnt, és...

– Ó – sóhajtott. – Egy pillanatra azt hittem...

– Tudom, hogy mit hitt.

A lupét levette a szeméről, és letette maga elé az asztalra. – El sem hiszi, minek vagyok én kitéve itt. Az emberek olyan dolgokat mutatnak, olyanokat kérdeznek, hogy nem igaz.

– El tudom képzelni.

– Nem, nem tudja. – Felvette az üvegcserepet, és megrázta a fejét. – Akkor sem tudom megmondani magának, mi lehet az értéke. A méret csak egyike a számos tényezőnek. Ott van még a színe, a tisztasága. Biztos benne, hogy egyáltalán smaragdról van szó?

– Nem.

– Akkor akár festett üveg is lehet. Mint az a darab, amit maga adott nekem.

– Persze, lehet, hogy üveg. De tudni szeretném, mennyit érhet, ha mégis smaragd.

– Azt hiszem, értem, mire gondol. – Fintorogva nézte az üvegcserepet. – Meg kell értenie, miért vonakodok bármilyen összeget is mondani. Tudja, még ha fel is tesszük, hogy valóban smaragdról van szó, az értéke rengeteg tényezőtől függ. Lehet, hogy nagyon értékes, vagy szinte értéktelen. Az is előfordulhat például, hogy súlyos hibája van. Vagy csak egy nagyon rossz minőségű kő. Vannak cégek, amiktől postán keresztül lehet rendelni nevetségesen olcsó smaragdokat. Negyven-ötven dollár karátja, ami nem olcsó, a kő azonban még ennyit sem ér. Vannak valódi smaragdok, amik szinte teljesen értéktelenek.

– Értem.

– Még egy kiváló minőségű smaragd értékét is nehéz megmondani. Egy

ekkora követ – vette fel az üvegcserepet – megvehet akár kétezer dollárért is. És az nem olyan rossz minőségű, mint az észak-karolinai vacakok. Ugyanakkor egy ekkora kőért, tökéletes minőségben, színben, hibátlanul, és mondjuk nem peruiért, hanem a legjobb kolumbiaiért, nos, egy ilyen smaragdért akár ötven- vagy hatvanezer dollárt is elkérhetnek. És még ez is csak egy pontatlan becslés.

Folytatta tovább, de nem figyeltem rá. Semmi érdemlegeset nem mondott, nem adott egy újabb darabot a kirakós játékhoz, de alaposan felrázott mindent. Most már tudtam, hogyan kell összerakni a darabokat.

Fogtam az üvegcserepet, és eljöttem.

---

¹ Ferencz Győző fordítása

HARMINCKETTŐ

Aznap éjjel fél tizenegy körül benéztem a Poogan's Pubba a nyugati Hetvenkettedik utcában. Nem sokkal kilenc után esni kezdett, az utcán sokak esernyővel sétáltak. Én nem, de volt kalapom, és megálltam a járdaszegélynél, hogy megigazítsam a karimáját.

Az utca túloldalán egy Mercury állt járó motorral.

Balra fordultam, a Top Knot felé. Megláttam Danny Boyt hátul egy asztalnál, de azért odamentem a bárpulthoz, és megkérdeztem, hogy ott van-e. Biztos hangosan beszéltem, mert az emberek felém fordultak. A pultos a fejével Danny Boy asztala felé intett. Odamentem, és csatlakoztam hozzá.

Nem volt egyedül. Egy vékony, rókaarcú lány ült ott, akinek a haja olyan fehér volt, mint az övé, de hajszínét ő nem a természetnek köszönhette. A szemöldökét alaposan megritkította, homloka csillogott. Danny Boy bemutatott minket egymásnak. – A neve Bryna. Arra rímel, hogy angina – mondta. – Más egyebek mellett. Elmosolyodott, kivillantak apró, macskaszerű fogai.

Kihúztam egy széket, és leültem. – Danny Boy, leadhatod a drótot – kezdtem. – Mindent tudok Kim Dakkinen barátjáról. Tudom, hogy ki ölte meg és miért.

– Jól vagy, Matt?

– Remekül – feleltem. – Tudod, hogy miért volt olyan nehéz megtudni bármit is Kim barátjáról? Mert egy otthon ülő alak. Nem jár klubokba, nem játszik szerencsejátékokat, nem jár sehova. Így aztán senki nem is ismeri.

– Ittál, Matt?

– Mi vagy te? A spanyol inkvizíció? Mit érdekel téged, hogy ittam-e vagy sem?

– Csak kérdeztem. Túl hangosan beszélsz.

– Nos, Kimről akarok mesélni neked – mondtam. – Meg a barátjáról. Az van, hogy a férfi az ékszerbizniszben utazik. Nem gazdag, de nem is éhezik.

– Bryna – fordult felé Danny Boy. – Szerintem be kellene púderezned az orrodát.

– Maradjon csak – szóltam. – Az orra teljesen rendben van.

– Matt...

- Nem titok az, amit el akarok mondani neked, Danny Boy.
- Ahogy akarsz.
- Ez az ékszerész – folytattam –, úgy látszik, hogy eleinte Kim kuncsaftja volt. De történt valami. A férfi beleszeretett.
- Az ilyesmi előfordul.
- Elő ím. Szóval beleszeretett. Eközben néhányan kapcsolatba léptek vele. Volt pár drágakövük, amiket nem vámoztak el, így nem is volt róluk számlájuk. Smaragdok. Kolumbiai smaragdok. A legértékesebbek.
- Matt, elárulnád kérlek, hogy miért mondd el mindezt nekem?
- Mert érdekes sztori.
- Nem csak nekem mondd, hanem mindenkinek. Tudod, hogy mit csinálsz?
- Ránéztem.
- Oké – felelte egy pillanat múlva. – Bryna, figyelj, kedvesem. Az örült férfi smaragdokról akar beszélni.
- Kim barátja lett a közvetítő. Ő intézte a drágakövek eladását annak a férfinak, aki behozta őket az országba. Nem először csinálta, keresett is vele pár dollárt. De most szerelmes lett egy nőbe, aki szerette a drága dolgokat, így szüksége volt pénzre. Sokra. Az történt, hogy megpróbálta átverni a megbízóját.
- Hogyan?
- Nem tudom. Talán elcserejt pár követ. Talán húzta az időt. Talán fogta az egészet, és meglépett vele. Valamit biztosan mondott Kimnek is, mert ő meg ott akarta hagyni Chance-t. Nem akart több kuncsaftot látni. Ha engem kérdezel, szerintem elcserejt pár követ, aztán elutazott az országból, hogy eladja őket. Amíg ő távol volt, Kim búcsút vett Chance-től. Abban bízott, hogy amikor a férfi visszajön, boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Csakhogy a férfi nem jött vissza.
- Ha nem jött vissza, akkor ki ölte meg Kimet?
- Azok, akiket az ékszerész átvert. Kimet elcsalták a Galaxy Downtownerbe. Valószínűleg azt hitte, hogy a férfi várja majd ott. Már kilépett a régi életéből, és nem ment volna el egy hotelszobába, hogy egy kuncsaftot fogadjon. Tegyük fel, hogy valaki felhívta, és azt mondta, az ékszerész egyik barátja, és a szerelme nem mer elmenni hozzá, mert azt hiszi, hogy követik. Találkozhatnak egy hotelban?
- Kim meg elment.
- El ím. Szépen kiöltözött, felvett mindent, amit tőle kapott: a

szőrmebundát, a smaragdgyűrűt. A bunda nem valami drága darab, mert azt nem tudta megengedni magának, de egy fantasztikus smaragdot adott neki, mert az meg nem került semmibe. Nem ma kezdte, sokakat ismer, fogott egy követ abból, amit el kellett volna adnia, és gyűrűt csináltatott belőle.

– Kim odament, és megölték.

– Meg.

Danny Boy ivott a vodkájából. – Miért? Szerinted azért ölték meg, hogy visszaszerezzék a gyűrűt?

– Nem. Azért, mert meg akarták ölni.

– Miért?

– Mert kolumbiaiak – feleltem. – És ők így intézik el az ügyeiket. Ha valakit el akarnak intézni, akkor a családjával kezdik.

– Jézusom.

– Talán azt gondolják, hogy elrettentő a hatása – magyaráztam. – És talán értem is, miért. Ezekről az ügyekről rendszeresen írnak az újságok. Különösen Miami-ban. Egy egész családot kiirtanak, mert valaki beleköpött egy drogüzletbe. Kolumbia egy kicsi és gazdag ország. Nekik van a legjobb kávéjuk, a legjobb marihuánájuk, a legjobb kokainjuk.

– És a legjobb smaragdjaik?

– Bizony. Kim barátja nem nős. Azt hittem, hogy igen, ezért olyan nehéz a nyomára bukkanni, de soha nem nősült meg. Talán Kim előtt még senkibe nem szeretett bele, és talán ezért volt hajlandó az egész életét felrúgni. Se feleség, se gyerekek, se szülők. Ki akarod irtani a családját? Öld meg a barátnőjét.

Bryna arca olyan fehér volt, mint a haja. Nem szerette azokat a történeteket, amikben megölik a barátnőket.

– A gyilkosság professzionális volt – folytattam. – A gyilkos ugyanis nem hagyott maga után nyomot. De valami miatt a mézárasmunkát választotta a hangtompító pisztoly helyett. Talán utálja a prostituáltakat, vagy a nőket általában. Mindegy is miért, de Kimet felaprította.

– Aztán lefürdött, fogta a mocskos törülközőket a machetével együtt, és eltűnt. A szőrmebundát otthagya, a pénzt is a retikülben, de a gyűrűt magával vitte.

– Mert olyan sokat ér?

– Könnyen lehet. Semmit nem tudok róla, és akár festett üveg is lehet, amit Kim magának vett. De ennyi erővel akár smaragd is lehetett, vagy ha nem, hát a gyilkos annak nézte. Otthagyni pár száz dollárt a retikülben egy dolog, mert ezzel azt üzeni, hogy nem rabolja ki a halottakat. De egy akár ötvénezer

dollárt érő smaragdot már egészen más dolog otthagyni, ami ráadásul valójában az övé.

– Értelek.

– A recepció a Galaxy Downtownerben egy kolumbiai gyerek volt, Octavio Calderón. Talán csak véletlen. Sok kolumbiai van a városban. Talán a gyilkos azért választotta a Galaxy Downtownt, mert tudta, hogy Octavio ott dolgozik. Nem érdekes. Calderón felismerhette a gyilkost, vagy volt annyi esze, hogy befogja a száját. Amikor az egyik zsaru visszament, hogy megint beszéljen vele, a srác eltűnt. Vagy a gyilkos barátai mondták neki, hogy lépjen le, vagy magától döntött úgy, hogy máshol nagyobb biztonságban lesz. Otthon, Cartagenában, vagy egy másik hónapos szobában Queensben.

Vagy megölték, gondoltam. Mert ezt sem lehetett kizárni. De nem hittem. Ha ezek ölnek, akkor nem csendben teszik. Hanem úgy, hogy a holttestet mindenki láthassa.

– És megölték még egy kurvát.

– Sunny Hendryxet – feleltem. – Ő öngyilkosságot követett el. Talán Kim halála miatt, mert úgy gondolta, hogy száradjon az ő halála is Kim gyilkosának a fején. Sunny megölte magát.

– Én a másikról beszélek. A transzíról.

– Cookie Blue.

– Őt miért ölték meg? Hogy összezavarjanak? Mondjuk eleve a sötétben tapogatóztál, nem volt miért összezavarni.

– Nem.

– Akkor miért? A gyilkos begőzölt Kimtől? Valami bekattant nála, amiért megint ölni akart?

– Ez is része – feleltem. – Senki sem csinál még egyszer mészárosmunkát, hacsak nem tetszett neki elsőre is. Azt nem tudom, hogy közöszült-e valamelyik áldozattal, de a gyilkosságoknak szexuális indíttatása is volt.

– Szóval csak játszásból szedte fel Cookie-t?

Bryna egyre fehérebb lett. Elég rossz volt hallani, hogy valakit azért ölték meg, mert valakinek a barátnője. Ennél csak az rosszabb, amikor egy lányt véletlenszerűen ölnek meg.

– Nem – válaszoltam. – Cookie-t jó okkal ölték meg. A gyilkos kifejezetten kereste őt, és jó néhány kurvát megnézett magának, mire kiválasztotta. Cookie családtag.

– Családtag? Kinek a családtagja?

– Kim barátjéé.

– Mi, két csaja volt neki? Egy call girl, meg egy transzvesztita kurva?

– Cookie nem a csaja volt. Hanem az öccse.

– Cookie...

– Cookie Blue az életet Mark Blausteinként kezdte. Volt egy bátyja, aki az ékszerszakmában helyezkedett el. Adrian Blausteinnek volt egy barátnője, akit Kimnek hívtak, plusz néhány kolumbiai üzlettársa.

– Akkor Cookie-nak és Kimnek mégicsak köze volt egymáshoz.

– Igen. De biztos vagyok benne, hogy soha nem találkoztak. És abban is, hogy Mark és Adrian nem tartották a kapcsolatot az elmúlt években. Ez megmagyarázza, hogy a gyilkosnak miért tartott ilyen sokáig megtalálni Cookie-t. Tudtam, hogy kettejük közt kell lennie valami kapcsolatnak. Valaki nemrég azt mondta, hogy lélekben testvérek voltak. Nos, nem sokat tévedett.

Danny Boy ezen elgondolkodott, majd szólt Brynának, hogy hagyjon minket magunkra. Most nem szóltam közbe. A lány felállt, Danny Boy pedig intett a pincérnőnek. Magának vodkát rendelt, tőlem megkérdezte, mit iszom.

– Most semmit – feleltem.

Amikor a pincérnő visszajött a vodkával, Danny Boy óvatosan belekortyolt, majd letette a poharat. – Voltál a zsaruknál – nézett rám.

– Nem.

– Miért nem?

– Mert még nem volt rá időm.

– Ehelyett idejöttél.

– Igen.

– Én tudom tartani a szám, Matt, de Bryna, a Vagina már nem biztos. Azt hiszi, hogy a ki nem mondott gondolatok benn maradnak az ember fejében, és egy idő után szétrobban. Nem kockáztat. Különben is, elég hangosan beszéltél ahhoz, hogy mindenki halljon.

– Tudom.

– Gondoltam. Mit akarsz?

– Azt, hogy a gyilkos tudja, amit én tudok.

– Ez nem fog sokáig tartani.

– Azt akarom, hogy add le a drótot, Danny Boy. Terjeszd. Most elmegyek haza. Talán beülök pár órára az Armstrongba. Aztán a szobámban leszek.

– Meg fognak ölni, Matt.

– Ez az állat csak nőket gyilkol – feleltem.

– Cookie csak félig volt nő. Lehet, hogy most a férfiak is beleférnek.

– Lehet.

- Elő akarod csalogatni.
- Úgy látszik, nem igaz?
- Nekem úgy látszik, hogy elment az eszed, Matt. Azonnal láttam, hogy be vagy gőzölve, amikor leültél. Megpróbáltalak lenyugtatni.
- Tudom.
- Most már túl késő. Akár továbbadom, akár nem.
- Már előtte is túl késő volt. Mielőtt idejöttem, Harlemben találkoztam Royal Waldronnal. Ismered őt?
- Royalt? Persze.
- Na, mi ketten beszéltünk egy keveset. Royal üzletelt a kolumbiaiakkal.
- Ez nem csoda – bólíntott Danny Boy. – Amilyen üzletben utazik.
- Szóval szerintem már tudják. De azért add tovább. Egyfajta biztosításnak nem rossz.
- Biztosítás – ingatta a fejét. – Mi az életbiztosítás ellentéte?
- Nem tudom.
- Halálbiztosítás. Lehet, hogy a bejárat előtt várnak rád, Matt.
- Tudom.
- Miért nem emeled fel a telefont, és hívod a zsarukat? Küldenek egy kocsit, elvisznek valahova, és tanúvallomást teszel. Hadd dolgozzanak meg azok a mocskok a pénzükért.
- Én a gyilkost akarom – feleltem. – Szemtől szembe.
- Matt, te nem vagy dél-amerikai. Akkor meg honnét ez a macho hőzöngés?
- Csak add le a drótot, Danny.
- Ülj vissza egy percre. – Előrehajolt, és szinte suttogva folytatta. – Nem akarhatsz innét úgy kisétálni, hogy nincs fegyvered. Várj egy kicsit, és szerzek neked.
- Nem kell fegyver.
- Persze hogy nem. Kinek is kellene? Egyszerűen elveszed tőle a machetéjét, és megeteted vele. Aztán eltöröd mind a két térdét, és otthagysz egy sikátorban.
- Valami hasonló.
- Engedd meg, hogy szerezzek neked fegyvert. – A szemembe nézett. – De nem kell. Mert már van neked – mondta végül. – Itt nálad, igaz?
- Nem kell fegyver – feleltem.

És nem is kellett. Ahogy kiléptem a Top Knotból, benyúltam a zsebembe, és megfogtam a kis.32-es csövét. Kinek kell? Egy ilyen kis kaliberű fegyver

csak közvetlen közlelről ér valamit.

És akkor se sokat, mert képtelen vagyok meghúzni a ravaszt.

Még mindig esett, de nem erősebben, mint korábban. Lehúztam a kalapom karimáját, és körbenéztem.

A Mercury még mindig az utca túloldalán parkolt. Felismertem a horpadt lökhárítóját. Ahogy ott álltam, a sofőr beindította a motort.

A Columbus sugárút felé indultam. A zöld lámpára várva láttam, hogy a Mercury megfordul, és közelít felém. A lámpa zöldre váltott, átmentem az utca másik oldalára.

A fegyver a kezemben volt, a kezem a zsebemben. Mutatóujjam a ravaszon. Eszembe jutott, hogy nem is olyan régen remegett az ujjam a ravaszon.

Akkor is ebben az utcában jártam.

Dél felé indultam. Párszor visszanéztem. A Mercury végig ott gurult mögöttem tisztos távolban.

Akkor különösen feszült lettem, amikor befordultam abba az utcába, ahol korábban fegyvert rántottam. Nem tehettem róla, állandóan hátrapillantottam, várva a felém egyre gyorsabban közeledő kocsit. Egyszer fékcsikorgást hallottam, és önkéntelenül megpördültem, de láttam, hogy a hang pár utcával távolabbról jött.

Az idegeim.

Elmentem az ajtó előtt, ahol a járdára vettem magam. Megnéztem, hol tört el az üveg. Még mindig feküdt ott pár üvegcserep, de abban már nem voltam biztos, hogy ugyanaz az üveg volt. Naponta rengeteg üveg törik szét a városban.

Az Armstrongig sétáltam. Amikor odaértem, beléptem, rendeltem egy szelet pekándiós pitét meg egy kávét. A jobb kezem végig a zsebemben tartottam, és egyre a vendégeket néztem. Miután megettem a pitét, a kezem visszatettem a zsebembe, a kávét pedig bal kézzel emeltem a számhoz.

Egy idő után rendeltem még egy kávét.

A telefon megszólalt. Trina vette fel, majd odament a bárpulthoz. Egy nagydarab, szőkésbarna hajú férfi ült ott. Trina mondott neki valamit, a férfi a telefonhoz sietett. Pár percig beszélt, aztán odajött hozzám. Mind a két kezét tisztán láttam.

– Scudder? – állt meg előttem. – A nevem George Lightner. Azt hiszem, még nem találkoztunk. – Kihúzott egy széket, leült. – Joe hívott. Semmi mozgás nincs az utcán, az égadta egy világon semmi. Ott ülnek a Mercuryban,

és a szemben lévő ház első emeletén is van két mesterlövész.

– Helyes.

– Én itt vagyok, annál az első asztalnál még ketten. Gondolom, kiszúrta őket, amikor bejött.

– Igen, kiszúrtam őket – feleltem. – Csak nem tudtam eldönteni, hogy maguk a zsaruk-e, vagy a kolumbiaiak.

– Nem csodálom. – Körbenézett. – Ez egy jó hely. Gyakran jár ide?

– Mostanában nem olyan sokszor.

– Kellemes itt. Egyszer szívesen visszajövök, amikor mást is ihatok, nemcsak kávé. Ma este nagy forgalmuk van belőle. Maga is azt issza, én is, meg azok ketten is az első asztalnál.

– Mert finom a kávéjuk.

– Ja, nem rossz. Jobb, mint az a szar a kapitányságon. – Egy Zippóval rágyújtott. – Joe azt mondta, máshol sincs mozgás. Ketten figyelik a barátnője lakását. Jan, igaz? Két másik meg a három kurvánál van az East Side-on. – Elmosolyodott. – Oda kellett volna nekem menni. Majd legközelebb, igaz?

– Igen.

– Meddig akar itt maradni? Joe szerint a fickó már vagy elfoglalta a helyét, és csendben vár, vagy ma este már semmit sem fog tenni. Minden egyes lépését tudjuk követni a hotelig. Na meg az nincs kizárva, hogy mesterlövész van valamelyik háztetőn. Persze még korábban megnéztük, de nincs kizárva.

– Nem hiszem, hogy távolról akarná csinálni.

– Akkor semmi gond. Magán van a golyóálló mellény?

– Igen.

– Az segít. Igaz, egy éles penge ellen nem nagyon véd, de nem engedjük, hogy olyan közel kerüljön magához. Azt tippeljük, hogy valahol ott kinn vár, és még azelőtt le akar csapni magára, hogy odaér a hotel bejáratához.

– Én is erre gondoltam.

– Mikor akar belevágni?

– Pár perc – feleltem. – Ezt a kávé még megiszom.

– Élvezze – állt fel.

Azzal visszasétált a bárpulthoz. Megittam a kávé, felkeltem, és kimentem a vécébe. Elővettem a.32-est, és még egyszer megnéztem, töltve van-e. Egy töltény a csőben, három a tárban. Kérhettem volna még pár töltényt Durkintól, hogy tele legyen a tár. Ami azt illeti, egy komolyabb fegyvert is adhatott volna. De azt sem tudta, hogy az a.32-es nálam van, és én nem akartam megmondani neki. Ahogy a dolgok álltak, még csak nem is kellett lelőnöm

senkit. A gyilkosnak egyenesen a karjainkba kellett sétálnia.

Csakhogy a gyilkos nem tudta, szerintünk mit kellett volna tennie.

Kifizettem a számlát, hagytam borravalót. Nem fog összejönni. Éreztem. Az a rohadék nem várt rám ott kinn.

Kisétáltam az ajtón. Az eső kicsit alábbhagyott. Ránéztem a Mercuryra, majd a szemben álló házra, és azon gondolkodtam, vajon melyik ablak mögött vannak a rendőrségi mesterlövészek. De nem is volt érdekes. Úgyse lesz semmi dolguk. A gyilkos nem fog ráharapni a csalinkra.

Dél felé indultam az Ötvenhetedik utcán, közel a járdaszegélyhez, hátha mégis ott vár rám az egyik sötét kapualjban. Lassan sétáltam, és azt reméltem, hogy igazam lesz, és nem távolról akar velem végezni, mert a golyóálló mellény nem állít meg minden golyót, és akkor meg semmit sem ér, ha a fejemre céloz.

Ez sem számított. Nem volt ott. Az isten verje meg, tudtam, hogy nincs ott.

Ennek ellenére megkönnyebbülten lélegeztem fel, amikor beléptem a hotelba. Csalódott voltam, de egyben meg is nyugodtam egy kicsit.

A hallban három civil ruhás rendőr állt. Azonnal elővették a jelvényüket, és azonosították magukat. Pár percig ott vártam, aztán Durkin lépett be egyedül az ajtón. Odament az egyik rendőrhöz, mondott neki valamit, aztán felém indult.

– Ezt bebuktuk – közölte.

– Úgy látszik.

– Bassza meg – ingatta a fejét. – Pedig nagyon óvatosak voltunk. Lehet, hogy megérezte valamit, de nem tudom, hogyan. Vagy fogta magát, és hazarepült abba a kurva Bogotába, mi meg olyasvalakinek állítunk csapdát, aki nincs is ezen a kibaszott kontinensen.

– Az is lehet.

– Akár le is fekhetsz aludni. Már ha nem vagy nagyon felpörögve. Dönts le pár pohárral, és máris megvan a nyolc óra alvás.

– Jó ötlet.

– A srácok itt maradnak egész éjjel a hallban. Eddig nem volt látogató, senki sem jött be. És én is itt maradok.

– Szerinted szükség van rá?

– Nem árthat.

– Ahogy gondolod.

– Matt, mi mindent megtettünk, ami tőlünk telik. És megérte, mert különben soha a bűdös életben nem kapjuk el a smaragdcsempészeket. Meg kellett

próbálnunk. Néha szerencsések vagyunk, néha meg nem.

– Tudom.

– Előbb vagy utóbb elkapjuk a faszszopóját. Ezt te is tudod.

– Tudom.

– Nos – nézett rám –, azért aludj valamennyit, oké?

– Persze.

Lifttel mentem fel az emeletre. A gyilkos nincs Dél-Amerikában, gondoltam. Pontosán tudtam, hogy nincs ott. New Yorkban van, és azért fog ismét ölni, mert szeret gyilkolni.

Talán nem is most kezdte. Talán Kimnél érezte először, hogy ez neki tetszik. És annyira megszerette, hogy legközelebb is így gyilkolt. A következő alkalomnál már indok sem kell neki, hogy öljön. Csak egy áldozat, egy hotelszoba, meg a kedvenc machetéje.

Innom kéne egy vagy két pohárral, ahogy Durkin javasolta.

Csak éppen nem volt kedvem inni.

Tíz nap, gondoltam. Feküdj le józanul, és megvan a tizenegyedik.

Elővettem a fegyvert a zsebemből, és leraktam az éjjeliszekrényre. A másik zsebemben még mindig ott volt az elefántcsont karkötő. A fegyver mellé tettem. Még mindig rajta volt a papírtörlő, amibe Kim lakásában csomagoltam. Kibújtam a nadrágomból, a zakómból, beakasztottam őket a szekrénybe, aztán levettem az ingemet. A golyóálló mellényből trükkös volt kibújni. Kellemetlen viselet, a legtöbb zsarú utálja is hordani. De mégis hordják, mert senki sem szereti, ha agyonlövik.

Valahogy leszedtem magamról, és odafektettem a fegyver meg a karkötő mellé. A golyóálló mellények nemcsak nehezek, hanem melegek is. A pólóm izzadságtól lucskosan tapadt hozzám. Lehúztam, aztán az alsónadrágomat, majd a zoknimat, amikor valami jelzett, megszólalt egy apró kis vészcsengő, és a fürdőajtó felé fordultam, ami hirtelen kivágódott.

A nagydarab, barna bőrű férfi szinte repült felém. Meztelen volt, csakúgy, mint én, a kezében egy machetét tartott, harminccentis, csillogó pengével.

Hozzávágtam a golyóálló mellényt. A machetével félreütötte. Felkaptam a fegyvert az éjjeliszekrényről, és elvetődtem az útjából. A penge lecsapott mellettem, a karját megint felemelte, én meg négyszer mellbe lőttem.

HARMINCHÁROM

Az LL-metró a Nyolcadik sugárútnál indul, majd a Tizennegyedik utcánál megy át Manhattan alatt, hogy végül a világ túlsó felén, Canarsie-ben érje el a végállomását. Az első megálló a folyó túlsó partján, Brooklynban, a Bedford sugárút és az északi Hetedik utcánál van. Ott szálltam le én is, és addig sétáltam, amíg meg nem találtam a házát. Nem sikerült elsőre, több helyen rossz utcába fordultam be, de jó nap volt a sétára, tiszta éggel, a napsütés miatt pedig végre egy kicsit meleg volt a levegő.

A garázs mellett egy nehéz, ablaktalan ajtó állt. Megnyomtam a csengőt, semmi válasz. És a csengő hangját sem hallottam. Mintha mondott volna valamit arról, hogy kikötötte a csengőt. Megint megnyomtam, semmi válasz.

Az ajtón egy nagy rézkopogtató lógott. Megragadtam. Semmi sem történt. Tölcserért formáltam a kezemből, és kiabálni kezdtem. – Chance! Nyissa már ki. Scudder vagyok! – Aztán dörömböltem az ajtón, felváltva a kopogatóval és az öklömmel.

Az ajtó nehéz volt, súlyos. Ennek ellenére nekinyomtam a vállam, majd úgy döntöttem, hogy ezt nem fogom tudni berúgni. Betörhettem volna egy ablakot, de Greenpointban szokatlan az ilyen, és az egyik szomszéd még a rendőrököt is kihívhatta volna, vagy fogja a fegyverét, és maga jön át.

Tovább dörömböltem. Elektromos berregést hallottam, aztán lassan felnyílt a garázsajtó.

– Erre – mondta Chance. – Mielőtt még kidönti az ajtómat.

Bementem a garázsba, Chance megnyomta a gombot, mire az ajtó leereszkedett. – A bejáratit ajtót nem lehet kinyitni – közölte. – Nem mutattam magának korábban? Belülről acélrudakakat szereltem fel.

– Kapóra jön, ha tűz üt ki magánál.

– Akkor kimegyek az ablakon. De mikor hallott maga olyat, hogy egy tűzoltóság leégjen?

Ugyanaz volt rajta, mint amikor utoljára találkoztunk: világoskék farmer és sötétkék pulóver. – Itt felejtette a kávéját – mondta. – Vagy én felejtettem el odaadni magának. Tegnapelőtt, emlékszik? Egy csomaggal akartam adni magának.

– Igaza van, elfelejtettem.

– A barátnőjének. Csinos egy nő. Főztem kávé. Kér, ugye?

- Kösz.
- Bementünk a konyhába. – Elég nehéz magát megtalálni – mondtam.
- Nos, nem igazán telefonáltam be az üzeneteimért.
- Tudom. Nézte a híreket? Vagy olvasott újságot?
- Nem. Feketén issza, igaz?
- Igen. Vége van, Chance. – Rám nézett. – Megvan a fickó.
- A fickó. A gyilkos.
- Az. Gondoltam, eljövök, és elmondom magának.
- Nos – felelte. – Azt hiszem, szeretném hallani.

Elég részletesen elmeséltem neki mindent. Addigra már megemésztettem, ami történt. Késő délután volt, és addigra már jó párszor el kellett mondanom több embernek is, miképpen eresztettem négy golyót Pedro Antonio Marquezbe hajnali kettőkor.

- Szóval megölte – bólított Chance. – Hogyan érzi magát?
- Még korai megmondani.

Azt tudtam, hogy Durkin hogyan érezte magát. Nem lehetett volna boldogabb. – Ha meghalnak – magyarázta Chance –, akkor nem bukkannak fel megint az utcán három év múlva, hogy ott folytassák, ahol abbahagyták. Ez meg egy kibaszott vadállat volt. Megérezte a vér ízét, és rákapott. Ő ölte meg Kimet és Cookie-t? – kérdezte.

– Nem vitás. A Powhattan Motel recepciósja is megerősítette. Ráadásul találtak tőle néhány latens ujjlenyomatot a Powhattanben, és egyet a Galaxyban. Mindkét esetben a machete volt a gyilkos fegyver. Még mikroszkopikus vérnyomokat is találtak a penge meg a markolat találkozásánál. A penge vágásnyomát is azonosították. Már nem is tudom, hogy Cookie vagy Kim holtestén.

- Hogyan jutott be magához?
- Bejött a bejárati ajtón, és lifttel felment.
- Azt hittem, figyelték a hotelt.
- Figyelték is. Egyszerűen elsétált mellettük, a recepciónál felvette a kulcsát, aztán felment a szobájába.
- Ezt meg hogy csinálta?
- Pofonegyszerűen – feleltem. – Előző nap kivett egy szobát, és előkészített mindent. Amikor megtudta, hogy keresem, odament a hotelba, fel a szobámba. A hotelszobák ajtaján lévő záruk nem sok akadályt jelentenek. Levetkőzött, megélesítette a machetét, és várt, hogy hazaérjek.

– És majdnem bejött neki.

– Bizony, bejöhetett volna. Csak az ajtó mögött kellett volna állnia, és megölni engem, mielőtt egyáltalán észhez kapok. Vagy várhatott volna pár percet még a fürdőben, és akkor öl meg, amikor már az ágyban fekszem. De annyira megszerette a gyilkolást, hogy nem tudott ellenállni a kísértésnek, és ez lett a veszte. Azt akarta, hogy mind a ketten meztelenek legyünk, amikor elintézi. Ezért várt a fürdőben, és már nem bírta tovább. Túl izgatott lett. Persze ha nincs kéznél a fegyverem, akkor megöl.

– Csak azon csodálkozom, hogy egyedül volt.

– A gyilkosságokat mindig egyedül követte el. Kimmél valószínűleg többen voltak a hotelszobában. A zsaruk vagy megtalálják őket, vagy nem. De még ha elő is kerítik őket, nehéz dolguk lesz bármit is rájuk bizonyítani.

Bólintott. – Mi történt Cookie bátyjával? Kim barátjával?

– Még nem került elő. Valószínűleg ő is halott. Vagy még mindig menekül, amíg a kolumbiai barátai meg nem találják.

– Keresni fogják?

– Gondolom. Ahogy én látom, ezek nem egykönnyen adják fel.

– És a recepció? Mi is a neve? Calderón?

– Az. Nos, ha valahol Queensben húzta meg magát, és olvassa az újságot, akkor vagy még messzebbre fut, vagy megpróbálja visszaszerezni a régi állását.

Chance mondani akart valamit, de aztán meggondolta magát, és kiment a konyhába, hogy hozzon még kávé.

– Sokáig fenn volt – nyújtotta oda a bögrémet.

– Egész éjjel.

– Aludt valamit?

– Még nem.

– Én néha elbólintok a fotelban. De amikor lefekszem az ágyba, nem tudok aludni. Még csak feküdni sem bírok. Súlyózom egy kicsit, beülök a szaunába, lezuhanyozom, kávé iszom, és üldögélek. És ez így megy.

– Nem telefonált az üzeneteiért.

– Nem. Nem megyek ki a házból. Azt hiszem, talán ettem. Kiveszek valamit a hűtőből, megeszem, azt sem tudom, mi az. Kim halott, Sunny halott, Cookie is halott, talán a bátyja is, meg az a hogyishívják is. Akit lelőtt. Elfelejtettem a nevét.

– Marquez.

– Marquez is halott, Calderón eltűnt, Ruby meg San Franciscóban van.

Az a kérdés, hogy Chance hol van. A válasz meg az, hogy nem tudom.

– A lányoknak semmi bajuk.

– Ezt mondta.

– Bár Mary Lou abbahagyja. Azt mondta, örül neki, sokat tanult belőle, de váltani akar.

– Megmondtam magának, nem igaz? A temetés után.

Bólintottam. – Donna pedig megpályázott egy ösztöndíjat, és ha minden igaz, meg tud élni a felolvasásokból meg az előadásokból. Azt mondja, hogy önmaga áruba bocsátása kezd rossz hatással lenni a költészetére.

– Donna tehetséges. Örülni fogok, ha bejön neki a költészet. És meg tud élni belőle. Azt mondta, megpályázott egy ösztöndíjat?

– És még esélye is van. Nekem legalábbis ezt mondta.

Elmosolyodott. – A maradékot nem mondja el? A kis Fran kapott egy hollywoodi szerződést, és ő lesz a következő Goldie Hawn.

– Talán holnap – feleltem. – Egyelőre a Village-ben akar maradni, füvet szívni, és kedves embereket szórakoztatni a lakásában.

– Szóval akkor Fran még megvan.

– Meg.

Fel és alá kezdett el járkálni, majd leült a puffra. – Egy pillanat alatt összeszedek még hatot – közölte. – El nem tudja képzelni, milyen gyorsan megy. A legegyszerűbb dolog a világon.

– Ezt már mondta.

– Mert ez az igazság. Annyi nő várja, hogy valaki megmondja nekik, mihez kezdjenek az istenverte életükkel. Egy hét alatt teljes lesz a létszám. – A fejét ingatta szomorúan. – Egy dolgot leszámítva.

– Mit?

– Azt hiszem, nem tudom tovább csinálni. – Megint felállt. – Az isten verje meg, én egy jó strici voltam! És szerettem csinálni. Kiszabtam magamnak egy életet, ami tökéletesen állt rajtam. Mint a saját bőröm. Mire tudja, hogy mi történt? Kinőttem.

– Van ilyen.

– Valami barom állat megőrül a machetéjével, én meg lehúzzhatom a rolót. Akar tudni valamit? Előbb vagy utóbb úgyis ez történt volna, nem igaz?

– De. – Ahogy én is kinőttem volna a rendőri munkát, ha egy eltévedt pisztolygolyóm meg nem öli Estrellita Riverát. – Az életek megváltoznak – mondtam. – Nem sok értelme van küzdeni ellene.

– Mihez fogok kezdeni?

– Amihez csak akar.

– Például?

– Visszamehet a főiskolára.

Felnevetett. – És tanuljak művészettörténetet? Azt a szart csináljam? Megint ott üljek az iskolapadban? Már akkor sem ért egy kalap szart se, ezért is vonultam be. Tudja, mi jutott eszembe egyik éjjel?

– Mi?

– Az, hogy tüzet gyűjtök. Fogom az összes maszkot, lerakom őket egy kupacba a földre, benzint öntök rájuk, és meggyújtom. Úgy távozok majd az életből, mint a vikingek. Minden értékemet magammal viszem. Jó, annyit azért nem gondolkoztam rajta. Azt viszont megtehetném, hogy az összes szart eladom. A házat, a maszkokat, a kocsit. A pénz egy ideig kitartana.

– Talán.

– Na de akkor mihez kezdenék?

– Kereskedő nem akar lenni?

– Megörült? Én meg a drogok? Hogy díler legyek? A lányok futtatását is abbahagytam, ami azért tisztább ügy, mint a drogok.

– Nem a drogokra gondoltam.

– Akkor meg mire?

– Az afrikai cuccokra. Elég sok van magának belőle, és mondta is, hogy szemetet soha nem vett.

– Szemetet azt nem vettem.

– Na látja. Miért nem fogja a gyűjteményét, és kezdi el azzal a kereskedését? Tud eleget erről az afrikai művészetről, hogy önálló boltot nyisson?

Ezen elgondolkodott. – Ez már nekem is eszembe jutott felelte.

– És?

– Nem tudok én olyan sokat. De azért nem keveset, és érzésem is van hozzá, amit se könyvből, se iskolában nem lehet megtanulni. Ennél azonban több kell ahhoz, hogy kereskedő legyek. Egy megfelelő személyiség meg fellépés.

– Maga találta ki Chance-t, nem?

– És? Ja, értem. Ugyanúgy ki tudnék találni egy nigger műkereskedőt, mint egy stricit.

– Ki tudna?

– Hogyne tudnék. – eltűnődött. – Még működhet is – folytatta. – De tanulnom kell.

– Ideje van.

– Kurva sok időm van. – Felém fordította a fejét, és a szemembe nézett. Az aranypöttyök szinte csillogtak a szemében. – Nem tudom, miért béreltem fel magát – mondta. – Esküszöm az istenre, nem tudom. Jónak és nemesnek akartam látszani? A szuperstrici megbosszulja a halott kurváját? Ha tudtam volna, hova vezet az egész...

– Szerintem megmentettünk pár életet – jegyeztem meg. – Ha ez vigasztalja.

– De nem mentettük meg Kimet, Sunnyt, meg Cookie-t sem.

– Kim már halott volt. Sunny megölte magát, ő döntött így, Cookie meg csak addig élhetett, amíg Marquez meg nem találta. És folytatta volna a gyilkolást, ha nem állítom meg. A zsaruk előbb vagy utóbb lekapcsolták volna, de addigra még jó pár nő meghal. Magától soha nem hagyta volna abba. Annál jobban begerjedt tőle. Amikor kiment a fürdőből, erekciója volt.

– Komolyan?

– Komolyan.

– Álló farokkal rontott magára?

– Nos, a machetétől jobban féltem.

– Nos – felelte –, ezen nem csodálkozom.

Jutalmat akart adni. Mondtam neki, hogy erre semmi szükség, mert rendszeren megfizette az időmet, de egyre csak erősködött. Rendszerint nem vitatkozom, ha pénzt akarnak nekem adni. Mondtam, hogy elhoztam Kim lakásából az elefántcsont karkötőt. Nevetett, és legyintett, hogy már el is felejtkezett róla, nyugodtan megtarthatom, és remélte, hogy a barátnőmnek tetszeni fog. Ez is a jutalmam része a készpénzzel és a kiló, különlegesen pörkölt kávéval együtt.

– Ha ízlik – tette hozzá –, megmondom, hol kapható.

Visszavitt a városba. Metróval akartam menni, de kijelentette, hogy neki is be kell mennie Manhattanbe, mert meg akarja beszélni a dolgokat Mary Louval és Frannel. – Még élvezni akarom a Seville-t, amíg lehet – mondta. – Lehet, hogy el kell adnom. Mert kell a tőke. Talán még a házon is túl kell adnom. – Megrázta a fejét. – Bár nagyon szeretek itt lakni.

– Akkor vegyen fel kormánykölcsönt a boltjára.

– Ugrat?

– Maga a kisebbség tagja. Több kormányhivatal csak arra vár, hogy pénzt

adhasson magának.

– Ez milyen dolog – rázta megint a fejét.

A hotelom előtt így szólt: – Az a kolumbiai faszkalap. Nem vagyok képes megjegyezni a nevét.

– Pedro Marquez.

– Az. A saját nevén jelentkezett be a hotelba?

– Nem.

– Én is erre gondoltam. Mert volt már C. O. Jones meg M. A. Ricone.

Csak tudni akartam, magának milyen szót talált ki.

– Starudo – feleltem. – Thomas Edward Starudo.

– T. E. Starudo? *Testarudo*? Az valami spanyol káromkodás?

– Nem káromkodás.

– Akkor micsoda?

– Konok – válaszoltam. – Makacs, önfújú.

– Nos – nevetett. – Scudder, ne mondja, hogy ezen meglepődött.

HARMINCNÉGY

A szobámban a kávé leraktam az öltözőszekrényre, aztán megnéztem, bujkál-e valaki a fürdőben. Ostobán éreztem magam, mint valami öreg szobalány, aki az ágy alatt keresi a betörőket, de úgy gondoltam, egy ideig el fog tartani, mire leszokom róla. A.32-est természetesen lefoglalta a rendőrség, a hivatalos verzió szerint Durkin adta nekem, hogy legyen mivel megvédenem magam. Meg sem kérdezte, honnét szereztem. Nem hiszem, hogy érdekelte.

Leültem a fotelomba, és a padlót néztem, ahova Marquez esett. A szőnyegen maradt pár vérfolt, meg persze a krétanyom, amivel körberajzolják a holttesteket.

Azon tűnődtem, vajon képes leszek-e ezentúl a szobában aludni. Kérhetek új szobát, de már évek óta ott laktam, és megszoktam. Chance szerint illeti hozzám. Igaza lehetett.

Milyen érzés volt, hogy megöltem Marquezt?

Átgondoltam, és úgy döntöttem, jól érzem magam. Semmit nem tudtam a mocsokládájáról. Azt mondják, a megértés egyenlő a megbocsátással, Talán ha ismertem volna a történetét, akkor megérthettem volna, honnét jött a vérszomja. De ez Isten dolga volt, nem az enyém.

És képes voltam meghúzni a ravaszt. A golyó nem tévesztett célt, nem kapott gellert. Négy lövés, mind a mellkasába. Jó nyomozói munka, jó operatív munka, és a végén jó fegyverhasználat.

Nem is rossz.

***

Lementem az utcára, és az Armstrong felé fordultam. Benéztem az ablakon, és sétáltam tovább az Ötvennyolcadik utca felé, ahol beléptem Joe Farrellhez, és megálltam a bárpultnál.

Alig voltak a bárban. A zenegépből valami bariton dzsigoló szólt vonósok kíséretében.

– Dupla Early Times – mondtam a pultosnak. – Kísérőnek vízzel.

Miközben a pultos kitöltötte az italt, és a vízzel együtt letette a pultra, én ott álltam, nem gondoltam semmire. Letettem egy tízdollárost, ő a visszajárót

a pultra rakta.

Ránéztem az italra. Fény játszott a barnás folyadékban. Odanyúltam érte, egy belső hang ezt mormolta: Isten hozott itthon.

Visszahúztam a kezem. Az italt a bárpulton hagytam, és felvettem egy tízcentest. A telefonhoz mentem, Jant tárcsáztam.

Nem vette fel.

Remek, gondoltam. Én megtartottam az ígéreteket. Persze lehet, hogy félretárcsáztam, vagy a telefontársaság kapcsolt mellé. Előfordul az ilyesmi.

Újra bedobtam a tízcentest, megint tárcsáztam. Egy tucatszor kicsengett.

Nem vette fel.

Rendben van. Fogtam a tízcentesemet, és visszasétáltam a pulthoz. Az apró ott volt, ahol hagytam. Csakúgy, mint a két pohár: a bourbon és a víz.

Miért?, gondoltam.

Az ügynek vége, megoldva, lezárva. A gyilkos soha többé nem gyilkol. Sok mindent jól csináltam, és elégedett voltam a szerepemmel az ügyben. Nem voltam ideges, feszült, depressziós. Az isten szerelmére, jól éreztem magam.

Erre ott volt előttem egy dupla bourbon a bárpulton. Nem akartam inni. Még csak nem is gondoltam a piára, és tessék, itt álltam, előttem egy itallal, hogy megigyam.

Miért? Mi a fene bajom van?

Ha lehajtom azt a kurva bourbont, akkor kórházban kötök ki, vagy meghalok. Lehet, hogy egy nap múlva, lehet, hogy csak egy hónap múlva, de ennek ez a vége. Tudtam. És nem akartam meghalni, kórházba sem akartam kerülni, de egy bárban álltam, előttem egy itallal.

Mert...

Mert mi?

Mert...

Otthagytam az italt a pulton. Meg az aprót is. És eljöttem onnan.

Fél nyolc után lementem a lépcsőn a St. Paul termébe. Töltöttem kávé, vettem kekszet, és leültem.

Majdnem ittál, gondoltam. Tizenegy napja vagy józan, erre minden különösebb ok nélkül bementél egy bárba, és minden különösebb ok nélkül rendeltél egy italt. Amit majdnem felemeltél a pultról, ilyen közel voltál hozzá, és majdnem elbasztad azt a tizenegy napot, amivel annyit megszerveztél. Mi a fene bajod van?

Bemutatták a szpíkert. Ott ültem, és igyekeztem figyelni a történetére, de nem ment. A gondolataim egyre a bourbon lapos valósága körül kerengtek. Nem akartam, még csak nem is gondoltam rá, ennek ellenére úgy vonzott magához, mint mágnes a vasat.

A nevem Matt, gondoltam, és meg fogok örülni.

A szpíker befejezte a mondókáját. A szünetben kimentem a vécébe, hogy ne kelljen senkivel sem beszélnem. Amikor visszamentem a terembe, töltöttem egy újabb bögre kávé, amit nem akartam, és szükségem sem volt rá. Arra gondoltam, hogy leteszem a kávé, és visszamegyek a hotelba. Az istenit neki, két napja voltam talpon szünet nélkül. Az alvással sokkal többre mennék, mint egy gyűléssel, amire eleve nem voltam képes figyelni.

Fogtam a kávé, odamentem a székemhez.

A beszélgetés alatt csak ültem. A többiek szavai hullámokban gördültek át rajtam. Ott ültem, és nem hallottam semmit.

Aztán rám került a sor.

– A nevem Matt – mondtam, megálltam, majd újrakezdttem. – A nevem Matt, és alkoholistá vagyok.

Ekkor valami istenverte dolog történt velem. Sírni kezdtem.